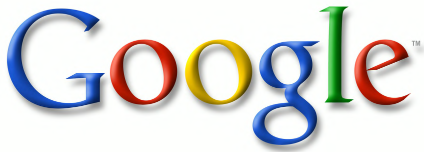

THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
·LIBRARIES·
THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
1817

HISTORICKÝ ARCHIV

VYDÁVÁ

I. TŘÍDA ČESKÉ AKADEMIE CÍSAŘE FRANTIŠKA JOSEFA

PRO VĚDY, SLOVESNOST A UMĚNÍ V PRAZE.

PÉČÍ

HISTORICKÉ KOMMISSÍ PŘI NÍ ZŘÍZENÉ.

ČÍSLO 14.

KORRESPONDENCE
HR. VÁCLAVA JIŘÍHO HOLICKÉHO ZE ŠTERNBERKA
Z LET 1638—1674.

V PRAZE.
NÁKLADEM ČESKÉ AKADEMIE CÍSAŘE FRANTIŠKA JOSEFA
PRO VĚDY, SLOVESNOST A UMĚNÍ.
1898.

Holický ze Šternberka, Václav Jiří

KORRESPONDENCE

HRABĚTE VÁCLAVA JIŘÍHO HOLICKÉHO

ZE ŠTERNBERKA.

I. LISTY HR. ALŽBĚTY Z MARTINIC Z LET 1638—1640.

II. LISTY VYMĚNĚNÉ PŘI JEDNÁNÍ O RESTITUCI DŮSTOJNOSTI HRABAT ŘÍŠSKÝCH PRO CELÝ ROD Z LET 1662—1664.

III. LISTY FRANTIŠKA MAXM. LEOPOLDA Z TALMBERKA Z LET 1665—1666.

IV. LISTY MATOUŠE FERD. SOBKA Z BÍLENBERKA ARCIBISKUPA PRAŽSKÉHO Z LET 1668—1674.

SEBRAL A K VYDÁNÍ UPRAVIL

VÁCLAV SCHULZ.

PŘEDLOŽENO DNE 20. PROSINCE 1897.

V PRAZE.

NÁKLADEM ČESKÉ AKADEMIE CÍSAŘE FRANTIŠKA JOSEFA PRO VĚDY, SLOVESNOST A UMĚNÍ.

1898.

Tiskl Alois Wiesner v Praze.

ÚVOD.

S archivem Šternbersko-Manderscheidským, který hraběnka Christiana po smrti otce svého, hraběte Františka ze Šternberka a Manderscheidu, Museu kr. č. odevzdala, dostala se sem i dosti četná korrespondence všech téměř členů slavného tohoto rodu jak mužských tak ženských, a sice od konce 16. až do 19. století. Ješto členové tohoto rodu života veřejného v Čechách činně se účastnili a vysoké úřady zemské zastávali, jest korrespondence jejich i z všeobecného stanoviska dosti důležitou a zajímavou.

Mezi jednotlivými těmito sbírkami zaujímá i co do počtu i co obsahu místo ne poslední sbírka listů, které obdržel aneb zaslal hrabě Václav Jiří Holický ze Šternberka, JMC. rada, skutečný komoří a soudce zemský, pán na Českém Šternberce, Uhlířských Janovicích, Radovesicích a Veltrubech, syn pana Oldřicha Holického ze Šternberka, narozený r. 1614 a zemřelý r. 1682. Jmenovitě listy vesměs česky psané, které v létech 1668—1674 od pražského arcibiskupa Matouše Ferdinanda Sobka z Bílenberka obdržel, jsou formou, obsahem a upřímnou nelíčenou srdečností tak zajímavé, že by bylo škoda, aby před veřejností i na dále skryty zůstávaly.

Uvádějíce je zde [89—160] v známost kruhům širším, připojili jsme k nim tři jiné skupiny listů z různých dob života hr. Václava Jiřího ze Šternberka a sice: 1.) dopisy matky jeho Alžběty rozené hr. z Vrtby z let 1638 až 1640 [1—11], 2.) dopisy vyměněné při jednání o restituci důstojnosti hrabat říšských pro celý rod z let 1662—1664 [12—81] a 3.) dopisy Františka Max. Leopolda z Talmberka z let 1665—1666 [82—88].

I.
Listy hr. Alžběty z Martinic
1638—1640.

Alžběta Marie Magdalena, dcera hr. Sezemy z Vrtby a Judity Španovské z Lisova, provdala se r. 1613 za Oldřicha Holického ze Šternberka, s nímž měla syna Václava Jiřího a dceru Veroniku Polixenu. Po smrti jeho provdala se r. 1625 opět a to za Adama ml. ze Šternberka, jehož byla druhou manželkou. Když pak i ten zemřel, pojala r. 1635 za třetího muže hr. Jaroslava Bořitu

z Martinic, nejvyššího purkrabí pražského, jehož sama byla opět druhou ženou, kterého však již více nepřežila, zesnuvši r. 1643. Pan Jaroslav oženil se potom ještě též po třetí.

Jako hraběnka Martinicová dala paní Alžběta r. 1637 synu svému z prvního manželství, panu Václavu Jiřímu Holickému ze Šternberka za choť slečnu Voršilu Polixenu, dceru hr. Jaroslava Bořity z Martinic a první jeho manželky Marie Eusebie ze Šternberka († 1634), a dceři své Veronice Polixeně za chotě syna nynějšího svého manžela, hr. Bernarda Ignáce z Martinic.

Zůstávajíc s chotěm svým k vůli vysokému jeho úřadu téměř neustále v Praze a nemohouc se v nejistých oněch dobách tak snadno na návštěvu vypraviti, psávala aspoň milým svým dětem na Šternberk, aby s nimi v stálém zůstávala spojení, i sdělovala jim pilně všecky své drobné starosti i novinky z veřejného života.

Bohužel zachovalo se listů jejich pouze jedenácte a to jen z let 1638—1640. Uvážíme-li, jak i v tomto zbytku v dubnu a květnu r. 1640 dopisy rychle po sobě následují, snadno usoudíme, že jich mezi léty 1637—1643, od doby, co syna oženila, až do své smrti zajisté slušnou řadu na Šternberk zaslala. Ztráty jejich musíme zajisté želeti, poznáváme-li již z několika těch zbylých listů, že hraběnka Alžběta byla paní ducha bystrého, ženou s mužem svým všecky strasti trpělivě snášející a matkou milující, jež drahé své děti jen nejněžnějšími jmény oslovuje, i při tom horlivou vlastenkou, která jazyk český dobře ovládá a slohem uhlazeným píše.

Na paměť její budiž několik těch listů [1—11] zde položeno.

II.
Listy vyměněné při jednání o restituci důstojnosti hrabat říšských pro celý rod.

1662—1664.

Jednou z nejznamenitějších a zajisté nejučenější ženou celého rodu Šternberského byla paní Ludmila Benigna, rozená Kavkova z Říčan, manželka pana Františka Matyáše ze Šternberka. Jsouc horlivou přítelkyní věd byla v čilém písemném spojení s četnými učenci doby své a vynikala nad mnohé z nich i v latině ryzostí slohu svého. Národní literaturu českou z úpadku tehdejšího snažila se povznésti tím, že u bratrstva panny Marie při novoměstské kolleji Jesuitů, jichž zvláštní byla příznivkyní a patronkou, uložila značný kapitál, z něhož později (1669) Dědictví sv. Václava povstalo.

Když manžel její František dne 9. srpna 1648 náhodou kulí švédskou zasáhnut zemřel, oddala se paní Ludmila zcela péči o dobré vychování synů svých Václava Vojtěcha († 1708), Jana Norberta († 1679) a Ignáce Karla († 1700), jichž zákonitou poručnicí byla, i správě rozsáhlých statků jejich. Vychovávajíc syny své na muže dokonalé, kteří by vlasti své a společnosti lidské platné služby prokazovati mohli, obírala se pilně i myšlénkami, jak by starobylost a slávu rodu jejich pro budoucí časy povznesla.

Jsouc pevně přesvědčena o pravdě podání, že rod Šternberský v Čechách původ svůj vzal od westfálského hraběte Burkarda ze Šternberka, který prý v bojích německého krále Jindřicha IV a knížete českého Vratislava II se súčastniv potom v Čechách a to v kraji Litoměřickém se usadil, usilovala dosíci uznání toho a spojené s tím hodnosti hrabat říšských od císaře Leopolda I a nelekala se za tou příčinou žádné námahy ani dalekých cest do Vídně. Prosté povýšení do stavu hraběcího nedostačovalo jí. Ona chtěla, aby uznáno bylo, že hraběcí důstojnost Šternberkům od pradávných dob již přináleží; a proto veškeré její úsilí směřovalo k tomu, aby dosáhla »restituce« důstojnosti této, čímž dávná starobylost rodu i důstojnosti hraběcí slavnostně byla by prohlášena.

Aby vyplnění těchto tužeb svých snáze dosáhla, musela postarati se o to, aby i všickni ostatní členové rodu Šternberského souhlas svůj k tomu dali, ji ve snahách těch podporovali a s ní v tom vůbec za jedno byli. V té době žili mimo uvedené tři její neplnoleté syny ještě jen dva synové Jana Rudolfa († 1638) a sice Štěpán Jiří († 1706) a Adolf Vratislav († 1703) a z Holických jediný Václav Jiří († 1682) s třemi nedospělými svými syny Jaroslavem († 1709), Ferdinandem Karlem († 1675) a Janem Václavem († 1712). Štěpán Jiří, nejsa nadán statky vezdejšími, žil v ústraní a hlas jeho zde nerozhodoval. Zbývali tedy vedle paní Ludmily jen Adolf Vratislav a Václav Jiří Holický.

Nejdůležitějším činitelem byl pan Adolf Vratislav, který v službách císaře Leopolda I byl již tehdy, když tento ještě arcivévodou byl. Nadán neobyčejnými dary ducha a osvojiv si důkladné vědomosti ze všech oborů hlavně věd státních osvědčil zdatnost svou v nejrozmanitějších úřadech a získal si důvěru císaře v míře takové, že týž s ním až do jeho smrti důvěrně si dopisoval a nejvyšším purkrabím a prvním místodržícím v Čechách i rytířem zlatého rouna jej jmenoval.

Společnému úsilí paní Ludmily a pana Adolfa Vratislava podařilo se konečně vymoci dne 24. prosince 1661 císařský diplom, kterým hodnost říšských hrabat jim byla obnovena, restituována, a jim praedikat »vysoceurozený« přidělen.

Aby však diplom tento pro všecky členy rodu, pro obě větve, Zdenkovu i Alešovu, platil, bylo nutno, aby i pan Václav Jiří Holický s potomky svými do něho pojat byl. Tomu však kladla říšská dvorská kancelář obtíže namítajíc, že Václav Jiří již dříve pro svou osobu a přímé potomky své do stavu říšských hrabat byl povýšen. Václav Jiří domnívaje se však, ovšem neprávem, že paní Ludmila s panem Adolfem Vratislavem jej snad spolu do diplomu pojmouti nechtěli, hájil trpkými slovy svůj s nimi společný původ nechtěje býti »panchartem rodu« svého. I nastalo dlouhé vyjednávání o tom, jak zníti má diplom císařský, aby všechny strany uspokojoval. A když konečně shodli se na tom, aby vydán byl jen jeden diplom společný, jenž by platil pro všecky členy rodu Šternberského, pro obě jeho větve Zdenkovu i Alešovu, nastaly nové nesnáze pro placení vysoké taxy říšské i české dvorské kanceláři.

Pan Václav Jiří zaplativ po dlouhém vyjednávání a zdráhání se prostřednictvím hr. Aleše Vratislava z Mitrovic částku taxy naň připadající rozhodně

zdráhal se platiti třetinu částky za nemohovitého pana Štěpána Jiřího prý pro nedostatek peněz,*) jakož i proto, že se k ničemu podobnému dříve byl nezavázal. Konečně nabídl se z lásky přispěti jemu 100 říšskými dukáty, které však byly vráceny.

Dne 28. února r. 1663 mohli konečně paní Ludmila a pan Adolf Vratislav oznámiti pánu Václavu Jiřímu, že říšská dvorská kancelář císařský diplom**) o restituci říšského hrabství pro všecky členy rodu již zaslala. Na vydání téhož z české dvorské kanceláře museli čekati až do konce května r. 1664.

Tak po víceletém rozčilujícím jednání byli konečně všickni Šternberkové restituováni co hrabata říšští s praedikatem »vysoceurozený«.

O celém vyjednávání tomto, jež místy i tonem velice podrážděným bylo vedeno, podařilo se nám shledati celkem 70 dopisů, z nichž 34 českých a 36 německých. Paní Ludmila psala sama 14 českých a 1 německý, společně s panem Adolfem Vratislavem 4 české a 3 německé; pan Adolf Vratislav 2 české a 15 německých; pan Václav Jiří 8 českých a 6 německých; hr. Aleš Vratislav z Mitrovic 5 českých; od různých osob úředních jest 1 český a 11 německých. Všecky tyto listy podáváme níže (12—81) v pořadu přesně časovém.

---

*) V peněžních záležitostech byl pan Václav Jiří velice opatrný. Dokazuje to i jednání o pozůstalosti matky jeho Alžběty, která jemu 4000 kop gr. dluhovala. Sestra jeho Veronika Polixena provdaná z Martinic a pan Jaroslav Bořita z Martinic, manžel nebožky, druzí dva dědicové, před ukončeným jednáním zaplatili raději ze svého r. 1644 panu Václavovi jistinu onu i s úroky celkem 4692 kop. 18 gr 2 d. »na tuhé z něho páně upomínání«, aby měli pokoj, ačkoliv vyjednávání o pozůstalosti až přes rok 1647 se protáhlo.

**) Diplom tento během času zmizel z hraběcího archivu. Byl patrně k vůli zlaté šňůře a zlaté krabici pro pečeť ukraden. Neboť když později šťastnou náhodou opět do rukou hr. Františka Filipa se dostal, zbylo z něho jen 14 nesešitých listů pergamenových, bez desek. Proto dal si týž hrabě od říšské dvorské kanceláře pravost jeho potvrditi Osvědčení toto zní následovně:

Nach deme vorstehendes Original-Diploma, wodurch weyland Kayser Leopoldi May. die sammtliche von beeden Linien des Sdenkonis und Alexii herstammende von Stern, berg jure postliminii in die Reichsgräfliche Würde den 24. Dec. Anno 1661 restituiret-nach der von dem Kay. König. würklichen geheimen Rath, Rittern des goldenen Vliesses, Cammerern und der verstorbenen Kayserin Josepha Obristhofmeistern Herrn Franz Philipp des heiligen Römischen Reichs Grafen von Sternberg beschehenen Anzeige aus dem Sternbergischen Famillen-Archiv vor einiger Zeit vermuthlich durch Anlockung der diesem Diplomati mit einer goldenen Schnur angehängt gewesenen goldenen Bull entwendet worden, und solches jedoch ohne gedachter Bull und Schnur zufälliger Weise dem dermahligen Seniori Familiae wieder zu Handen gekommen seye, so hat man von Seiten der Kayserlichen geheimen Reichs-Hof-Canzley auf beschehenes Ansuchen obgedachten Herrn Grafens von Sternberg gedachtes Diploma mit dem in der Kayserlichen geheimen Reichs-Hof-Canzlei-Registratur befindlichen Original-Concept genau collationirt, solches von Wort zu Wort gleichlautend, auch die Hand-Unterschriften wahrhaft befunden, und dieses vorstehende vom Kaysers Leopold May, denen obberührten von Sternberg confirmirte Reichsgräfliche Diploma als das wahre Originale anerkennet, welches zu mehrerer Bekräfftigung dessen mit dem aufgedruckten Kayserlichen geheimen Reichs-Hof-Canzley-Insiegel attestiret wird. Wien den 3ten Novembris Anno 1774. L. S. Kayserliche geheime Reichs-Hof-Canzley.

III.
Listy Františka Max. Leopolda z Talmberka.
1665—1666.

Roku 1584 vypůjčil si Karel Petr Holický ze Šternberka od pana Jiřího z Talmberka 10.000 kop grošů míšenských aneb z jiné snad příčiny dal jemu na ně úpis. Dlužní tento list obnovil hr. Sezema z Vrtby, jsa poručníkem nezletilého Václava Jiřího Holického ze Šternberka, vnuka Karla Petra, dne 16. října 1630 a prohlásil, že skutečně dlužen jest panu Janovi ml. z Talmberka, synu a dědici pana Jiřího, 10.000 kop gr. míš., zavazuje se zároveň 300 kop úroku pololetního z nich dávati a po půlletní výpovědi celou jistinu i s úroky hotově bez prodlení zaplatiti.

Výpověď tato skutečně byla dána dne 22. dubna 1645, ale plnoletý již pan Václav Jiří ze Šternberka k placení se neměl. Pan Jan ml. z Talmberka nahlížeje pak nemožnost jeho v krutých oněch časech a pro zachování dobré vůle nenaléhal příliš, ba na konci života svého i nezaplacené úroky z ní odpustil a panu Martinovi Jindřichu z Paradysu při sepisování poslední vůle nařídil, kdyby zemřel, »aby stran placení hlavní summy na něj (t. j. pana Václava ze Šternberka) nekvapeno, nýbrž s ním mírně zacházeno bylo, tak aby obstáti mohl a láska zachována byla.« Tak pečetí svou i podpisem dosvědčuje pan z Paradysu dne 31. října 1663.

Avšak dědic pana Jana František Vilém z Talmberka neřídil se projeveným přáním strýce svého, nýbrž počal na hr. Václavu ze Šternberka jistinu i úroky důtklivě vymáhati. Když pak tento namítaje, že peněz těch sám nikdy neužil, ba že ani původní úpis nikdy neviděl, nabídl vyrovnati se tak, že zaplatí 6000 zl. hotově a tím aby celý dluh umořen byl, odmítl nabídku tuto s posměchem.

Za takových okolností obrátil se hr. Václav přímo k císaři uváděje v žádosti své, že za 75 let, co úroky řádně byly placeny, obdrželi páni z Talmberka z jistiny té na úrocích celkem 45.000 kop gr. míš. = 52.500 zl., že prvotní dlužní úpis nikdy neviděl, že v krutých nynějších dobách všem dlužníkům lhůty a slevy se povolují atd., i prosil na konec, aby císař jmenoval komisaře, kteří by záležitost tuto urovnali tak, aby splacením 6000 zl. na hotovosti celý dluh byl umořen. Císař uznav oprávněnost pronešených důvodů nařídil dne 20. srpna r. 1664 místodržícím kr. č., aby komisaře takové ve srozumění s oběma stranami jmenovali a smír vzhledem »k těžkým dobám, nedostatku peněz a velikému spuštění statků dlužníkových« provedli.

Po smrti Františka Viléma z Talmberka (1664) rozdělili se synové jeho o dědictví a dlužní úpis Šternberský dostal se nejmladšímu Rudolfu Františkovi, jménem jehož nejstarší bratr a poručník jeho František Maxmilián Leopold z Talmberka dluh nyní v summě 11.200 kop tak naléhavě vymáhati počal, že mu hr. Václav ze Šternberka na dopisy jeho již ani neodpovídal.

Konečně však předce došlo k narovnání dne 11. prosince 1665 na Českém Šternberce a to tak, že se hr. Václav zavázal panu Rudolfovi z Talmberka

zaplatiti 10.000 zl. a sice 3.000 zl. hned a každý následující rok dne 11. prosince 1.000 říšských dolarů a to bez úroků, až by celý dluh byl zapraven. Poslední lhůta splacena byla dne 28. prosince 1670, úpis z r. 1630 vrácen byl 27. března 1671 *) a do register soudu nejv. purkrabství pražského vložena generální kvitance pana Rudolfa dne 3. května 1677, čímž celá ta trapná záležitost úplně byla skončena.

Několik dopisů Františka z Talmberka k jednání právě vylíčenému se vztahujících podařilo se nám shledati (82—85). Že ale hr. Václav i po tomto vyrovnání rozmrzen zůstával, vysvítá z listů následujících (86—88) o veřejných záležitostech pojednávajících, z nichž v posledním pan František píše, že by rád na návštěvu přijel: »kdybych věděl, že se již víceji na mně tak jako prvé hněvati se neračte«.

IV.

Listy M. F. Sobka z Bílenberka, arcibiskupa pražského.

1668—1674.

Matouš Ferdinand Sobek [Zoubek], jeden z nejznamenitějších Benediktinů českých, narodil se v Rajhradě na Moravě roku 1618 co syn Václava Sobka, purkrabí statků kláštera Rajhradského; studoval humaniora v Broumově a altiora v Olomouci, byl r. 1638 v Broumově do řádu sv. Benedikta přijat, osvědčil se hlavně co znamenitý kazatel zde i v Polici a stal se konečně převorem kláštera Broumovského. R. 1643 zvolen byl jednohlasně za probošta kláštera Rajhradského, ale ještě než potvrzení v úřadě svém dosáhl, musel před Švédy do země vpadnuvšími prchnouti. Odešel do Čech a odtud již více na Moravu se nevrátil.

Byltě jmenován r. 1649 opatem kláštera u sv. Mikuláše na Starém městě pražském, který k značnému rozkvětu přivedl. R. 1652 nabídl mu císař Ferdinand III poustku sv. Jana [Ivana] pod skalou, aby zde znovu zřídil klášter benediktinský. Sobek přijav s radostí nabídku tuto, vystavěl zde nový chrám i klášter, osadil jej několika bratřími svými a stal se i jeho opatem. Věnovav spis svůj o životě poustevníka sv. Ivana nově korunovanému králi českému Leopoldu I byl od něho r. 1656 povýšen do stavu šlechtického s přídomkem »z Bílenberka«. V létech 1656—1664 byl i nejvyšším berníkem zemským v Čechách. Na to odstěhoval se do Hradce Králové, za jehož prvního biskupa již dne 1. května 1660 od císaře byl jmenován, od papeže dne 10. listo-

*) Úpis či jistota měla býti vrácena nejdéle do 14 dnů po splacení poslední částky. Proč se tak nestalo, vysvětluje vlastnoruční přípisek hr. Václava k německé smlouvě ze dne 11. prosince 1665: »Zaplacena, jak náleží, a pořádnost učiněna s panem Rudolfem s Talmberka a se mnou; jistota vrácená 27 Martii Ao 1671 skrze téhož pána s Talmberka štalmistra Františka Václava Mazaného ze Slavětína mně k rukám dodána; a to proto nemohl týž pan Rudolf mně dříve ji k rukám odvésti, že od pana bratra staršího jeho pana Františka Maximiliána s Talmberka a na Ratajích byla mu svěřena a on pro své pletichy majíc s panem Rudolfem mu ji nechtěl dáti a navrátiti, tak že se navrácení této originální jistoty až do toho času prodlelo.«

padu 1664 potvrzen, 15. března 1665 posvěcen a dne 29. července nastolen. Ale nepobyl zde dlouho stav se již r. 1668 arcibiskupem pražským. Dosáhnuv v únoru r. 1669 potvrzení papežského zastával hodnost tuto až do smrti své dne 29. dubna 1675. Pohřben byl v Broumově.

Kdy s hr. Václavem Jiřím Holickým ze Šternberka blíže se seznámil, nelze z listů zachovaných přesně zjistiti. Nejspíše na sněmě zemském a při styku úředním, když býval nejvyšším berníkem zemským, aneb z té příčiny, že nejstarší syn hraběte Jaroslav též stavu duchovnímu se věnoval. Důvěrnost však mezi nimi velmi rychle vzrůstala. Jeť první list ze dne 6. srpna 1668, poděkování to za blahopřání, jež jemu hrabě byl zaslal nejspíše do letního sídla jeho Chrasti, když jmenován byl arcibiskupem pražským, ještě dosti obřadný. Nadpis jeho zní: »Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane« a podpis: »Upřímnej stálej důvěrnej sluha,« ale již dne 20. října téhož roku čteme: »Můj nejlaskavější pane patrone« a »všechen upřímnej služebníček« a 5. února 1669 dokonce: »Můj nejlaskavější pane synáčku« a »upřímnej důvěrnej táta a volnej služebník«; odtud pak již pravidelně píše: »Můj nejlaskavější pane syne« a »upřímnej táta a sluha M. F. arcibiskup« přidávaje tu i tam ještě něžnějších a sladších jmen. Na doklad několik jen toho příkladů: Dne 9. května 1669 píše: já se svým nejmilejším dítkám Šternberskejm za upřímnost jejich »jináče mstíti nemohu, než že jistě zase naproti tomu hned mý srdce dokonale jim dávám a dediciruji«; dne 18. června téhož roku slibuje přijeti na Šternberk prosí, aby žádnou nepříležitost si proto k vůli němu nedělali, »nebo já se za domácího vydávám a chci domácí důvěrně bejti;« dne 2. dubna 1670 ujišťuje, že syna jeho hr. Jaroslava neopustí, »nebo táta jeho a máma ty jsou hned v prostřed srdce mého«; dne 20. prosince téhož roku: »Nebo jistě miluji, quia non inveni tantam fidem in Israel et tantum affectum sincerum«; dne 2. července 1671 oslovuje hraběte: »Můj nejlaskavější pane synáčku rozmilý«, dne 14. září: »holečku zlatej,« dne 22. prosince: »kterak pak bych mohl na ty zapomenouti, který svý srdce rozdělují a mně upřímně obětují. Ukrutník bych byl a ne otec neuznávaje tu srdečnou lásku« a dne 10. července 1674 neshledav se s nimi píše, »že nenalezl to, co miluje duše« jeho. Choť hraběte pak paní Voršilu Polixenu roz. z Martinic jmenuje: paní Voršilka, Voršilinka, má nejroztomilejší paní dcera, mamrlinka, do milejch ručiček jí dáti« a pod., ačkoliv již 50. rok věku svého dávno překročila.

Již z toho, co uvedeno, lze poznati, jak otcovsky byl arcibiskup hraběti a rodině jeho nakloněn, jak důvěrně s nimi obcoval a vřele je miloval. I nelze se proto diviti, že v listech svých zcela otevřeně a co nejdůvěrněji sobě vede nevybíraje slov, ale projevuje přímo a často i bez obalu myšlénky své.

Velmi často mluví o svých nemocech i líčívá živými barvami útrapy, jež mu podagra a kámen způsobují (93, 100, 105—8, 118, 121, 133 atd.). Úlevy ale jen dočasné přinesly mu lázně v Teplicích, kdež v dubnu a květnu r. 1671 se zdržoval. Jakmile však bolesti pominou, dostaví se opět přirozená bodrost a vtip, kterým často až nelítostně dotýká se hlavně opata kláštera sv. Prokopa na Sázavě, P. Daniele Ildefonsa. Ačkoliv byl jeho upřímným a

věrným přítelem a ačkoliv přečasto naň vzpomíná a jej pozdravovati nikdy neopomene, nepromíjí mu ani jedinou jeho slabost a šlehne jej, jak příležitost se namane (110, 135, 142, 157). Ostatně není sám nepřítelem světských požitků a dovede i vtipně o nich hovořiti, jak líčení svatebního veselí (103) ukazuje. »Bumbalo se dosti dobře« píše dne 7. května 1671, když vypravuje, jak v Teplicích hostil kurfirsta saského. A když po návratu z Vídně hrabě asi žertovně jemu veselé hostiny tamější vytýkal, odporučuje mu dne 14. září 1671: »Můj synáčku koštovat a jetti do Vídně, zdališ tak svattě, holečku zlatej, tam živ budeš. Occasio facit furem.« I slavnostní uvítání při visitacích lahodívá mysli jeho, jak bezpečně souditi lze z obšírného popisu pětinedělní cesty, kterou v červnu a červenci 1674 do Vratislavi podnikl. Ale nerad vidí, stojí-li věci takové mnoho peněz. Bylť z míry šetrný. Tak v uvedeném již listě o hostinách v Teplicích opatrně počítá: »Stálo mně to nětteo,« dodává však ihned: »ale nic nedbám. Mnoho dobrýho catholitským v Lužici ta známost přinese.« V nemoci své hraje s nejvyšším písařem zemským, když jej odpoledne navštíví, »labetu vo krejcar; hrozně sobě škodímy« (105). Z téže příčiny zlobil se nejvíce na kurii římskou, že mu z ustanovené taxy nic sleviti nechtěli. Oznamujeť hraběti dne 16. dubna 1669 »má confirmací přišla, však bez umenšení taxy. Jak pravívá pan Rabenhaubtt: Nažerte se jich, tak i já Římanům říci mohu: Non est abbreviata manus Domini. Pán Bůh mně taky pomůže, ačkoliv dosti tvrdej vořech, nežli jej rozlousknu.« A ještě dne 20. prosince 1670 rozhorleně píše: »Ti římští hladoleti nechtějí od 9^{M} corun nic uleviti«. Zdá se však, že sám často skutečně v peněžitých nesnázech vězel. Aspoň dne 18. května 1671, kdy jednalo se o koupi statku pro kuchyň biskupa Klatovského, velice se omlouvá, že hraběti penězi vypomoci nemůže: »Kdybych vlastní peníze měl, rád bych půjčil; ale nemám«. Jest také vždy potěšen, když někdo v poslední své vůli nějakým odkazem na něj si vzpomene, jakož učinili hr. František Adam Žďárský ze Žďáru (109) a pan Karel Adam z Říčan (151).

Nikdy neopomene přáti k svátkům a k novému roku a to vždy co nejsrdečněji. Jen jednou přihodila se mu nemilá ta věc a jak se dne 5. ledna 1670 omlouvá! »Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa. — Prosím, prosím hříšničkovi odpustiti.« Také novinky všecky, které zvěděl, ihned hraběti na zastrčený Šternberk horlivě oznamoval, ať již týkaly se císaře a rodiny jeho, nebo zemí českých a poměrů zahraničních. Zvláště o Francouzích, Turcích a Uhřích rád vypravuje.

Hlavním však obsahem listů jeho jest péče o dobro hraběte i rodiny jeho a tu na předním místě o nejstaršího syna, pana Jaroslava, který jsa zdraví nevalného stavu duchovnímu se věnoval. Otec jeho hr. Václav staral se pilně o to, aby pomocí vlivuplných přátel a příbuzných synu svému opatřil praebendy co nejvýnosnější a nešetřil za tím účelem ani značných nákladů. Snažení jeho neminulo se účinkem. Mladý Jaroslav stal se již r. 1661 kanovníkem olomouckým a r. 1665 i pasovským. Když pak dne 31. května 1668 nově jmenovaný arcibiskup pražský Jan Vilém hr. Libštejnský z Kolovrat zemřel, namáhal se hrabě Václav všemožně, aby uprázdněný stolec arcibiskupský dostal se synu jeho. Ale

zde vliv jeho a přímluvy přátel u císaře nestačily. Již dne 10. června 1668 jmenován byl arcibiskupem Matouš Ferdinand Sobek z Bílenberka, biskup královéhradecký. A ten nyní sám počal horlivě vyjednávati, aby hr. Jaroslavovi nějaké jiné biskupství jaksi v náhradu za právě zmařenou naději opatřil.

Příležitost k tomu byla dosti dobrá. Uzavřelť císař Ferdinad II se svolením papeže Urbana VIII již roku 1630 rozděliti příliš rozsáhlou diecesi českou tak, aby vedle stolce arcibiskupského v Praze čtyři nová biskupství a to v Hradci Králové, Litoměřicích, Plzni a Budějovicích byla zřízena. Ale jednání o to protahovalo se nad míru. Teprv za Ferdinanda III bylo r. 1656 založeno biskupství litoměřické a za Leopolda I r. 1664 biskupství hradecké, jehož prvním biskupem Sobek sám již dne 1. května 1660 od císaře byl jmenován. Stav se nyní arcibiskupem hodlal zříditi v Plzni biskupství pro hr. Jaroslava. Ale proti všemu nadání katoličtí ti měšťané postavili se tomu na odpor, nechtějíce děkanský svůj kostel sv. Bartoloměje k tomu propůjčiti. Než arcibiskup nepodal se tak snadno a slibuje dne 24. března 1670: »já jich k tomu konnečně přivedu« a dne 2. dubna opět: »již já z Pilzenskejma budu tractirovati. Blázni jsou, že odporují. — Chtějí bejti fideles filii ecclesiae a nechtějí to přijíti, co fidelitatem vel maxime requirit. Již já to brzo spravím. Ještě jim strach pustím, že, co dostali od církve, to se jim snadno vezme. Mýho Jaroslava neopustím.« Ale Plzenští nepovolovali. I rozhorlil se na ně a slibuje proti nim zakročiti u císaře osobně. (130): »Muším drobett pejchu Plzenskejch skrotiti, nebo muší biskupa admittirovati. Nebo bude-li v Klatovech, tehda jméno Plzenskej kraj zruscheno bejti a Klatovskej kraj se jmenovati. Takto jsem jim hlavu myl onechda že v brský visitaci drobett na jejich caeremonias pozor dám a k počtům důchodův kostelních v přítomnosti mý jich přiženu. Vzácný říšská města nezavrhovaly biskupství a ti smějí je zavrhnouti. Jistě jim při císaři doložím«. Ale vše marné. Plzenští provedli vůli svou a biskupství u nich zřízeno nebylo.

Když jednání s Plzeňskými se nedařilo, obrátil se arcibiskup do Klatov chtěje, aby tam tedy bylo sídlo nového biskupství. Ale i zde potkal se s naprostou neochotností. Vypravujeť sám o jednání s nimi dne 16. listopadu 1670 takto: »Klatovští chtějí míti biskupa, ale nechtějí dáti domy pro bydlení. Já jsem jim pravil, zdališ se domívají, že mohu vystavěti bytt pro biskupa v povětří. Ale i bydby možná bylo, se obávám, že budú naříkati, že jim beru prospect do nebe. — Miseria.« A dne 2. dubna 1671 píše: »Klattovští se hrubě opponirují a vykazují místo (grobiáni N. B.) v předměstí mezi špitálníky. Ale dávám dobrou odpověď na všechno. Míním, že císař jináče se rozmyslí. Kupuji jeden stateček kuchynskej malou míli od Klatov.« I zdálo se, že v Klatovech biskupství zřízeno bude a císař Leopold I jmenoval v sezení tajné státní rady dne 21. června 1671 hraběte Jaroslava ze Šternberka skutečně již biskupem Klatovským. A předce na konec jednání se rozbilo. Biskupství v západních Čechách potom již vůbec zřízeno nebylo.

Za tak smutných okolností pomýšlel arcibiskup pro hr. Jaroslava, buď na biskupství králohradecké, jehož jmenovaný biskup Jan Fridrich hr. z Valdštejna o biskupství ve Vratislavi dosti nadějně se ucházel, nebo na litoměřické, jehož

biskup Maxmilián Rudolf sv. p. Šlejnic stále churavěl. Ale i tyto naděje na ten čas sklamaly. Hr. Jaroslav stal se teprve dne 26. října 1675 skutečným biskupem a to v Litoměřicích. Potěšitelné této pro něho události arcibiskup však se nedočkal; zemřelť již před tím dne 29. dubna téhož roku.

Všecky listy níže zde položené psal arcibiskup vlastní rukou, ale jen výminkou přesně je datoval. Obyčejně spokojil se udati den toho kterého měsíce, ba dosti často označil číslem jen den, anižby jméno měsíce doložil. Za těch okolností bylo dosti nesnadné uvésti je v správný pořad časový. Myslíme však, že z obsahu jejich, dle svátků na mnohých místech jmenovaných i dle různých význačnějších udalostí předce podařilo se nám správně je seřaditi, ačkoli tím říci nechceme, že některé listy snad i jinam položiti by se nemohly.

Čeština jejich celkem správná vykazuje předce některé zvláštnosti; užívá ku př. *h* místo *ch*: zaházeti, nevyhází, nehtějí, na rozhodnou, ale též naopak: onechda; Bůh i Bůch; náhlnost = náchylnost, sladhost = sladkost, homonstvo = komonstvo; *z* místo *s*: zhledámy, zvěřil, ale i naopak: smínka místo zmínka; nezměniteldnej, jednom = jenom, dudník = dudák, domívají se = domnívají se, dokonale = dokonce, koustek = kousek, Vídni = ve Vídni; v dobrým zdraví*m*; poslední mele = umírá; jsmy, škodímy si apd.

Celkem podařilo se nám shledati 72 listy, jež arcibiskup Matouš hraběti Václavovi v létech 1668—1674 na Šternberk nebo na Radovesice zaslal. Uvážíme-li, jak v některých dobách rychle za sebou následují, poznáme hned, že značná jich část ztratiti se musela a sice nejen listů z doby před r. 1668 a od července 1674 do konce dubna 1675, kdy arcibiskup zemřel, nýbrž i z let 1668—1674, jak patrno z mezer v obsahu jejich. Bohužel nepodařilo se nám ztracené ty kusy objeviti. Také marným bylo veškeré pátrání naše po listech, které hr. Václav arcibiskupovi psal. Listů těch musela býti řada značná i byly by zajisté vzácným doplňkem k poznání povahy obou zajímavých těchto mužů. Poněvadž však není naděje, že by se ztracené jejich dopisy kdy našly, podáváme zde, co až na naše dny se zachovalo, jako příspěvek k povahopisu muže, který ze skrovných začátků vlastní silou svou povznesl se až k nejvyššímu důstojenství duchovnímu v' království českém.

V Praze v prosinci 1897.

Václav Schulz.

I.

Listy hr. Alžběty z Martinic hr. Václavu Jiřímu ze Šternberka.

1638—1640.

1.

1638 d. 27. června v Praze. — Hr. Alžběta Marie z Martinic pozdravujíc hr. Václava, sděluje mu, že císař příští středu z Vídně do Prahy vyjeti míní. (Orig.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě na každým místě přede vším zlejm milostivě chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho já ti na Pánu Bohu jako upřímná máteř z upřímným srdcem vždycky vinšovati nepřestávám.

Mý zlatý dítě, na stokráte ti děkuji, že na mně nezapomínáš. Velice sem se nad tím zradovala, že si chvála Pánu Bohu spolu s paní Voršilkou*) zdráv. Což Pán Bůh rač vás dáleji při témž dobrém zdraví za mnohá prodloužilá léta zachovati. Přitom ti oznamuji, že můj nejmilejší pán i já spolu s mou Lyksičkou**), in summa a všickni, chvála Pánu Bohu zdrávi sme, kromě můj přemilej pan Maxl***) na zuby stůně. Ale mám naději, že ho to Bohda brzy pomine.

Můj nejmilejší pán ti vzkazuje svou povolnou službu a paní Voršilce svou lásku otcovskou. Já pak že paní Voršiličku na stotisíckráte pozdravuji. Má Lyksička ti svý sesterský služby vzkazuje a se ti pěkně i paní Voršilce k milosti a lásce poroučí.

Ráda bych ti můj milý synu něco novýho psala. Nyničko tak nic nevím, než že Jeho Mi. Císařská, dá-li Pán Bůh, v příští středu z Vídně sem do Prahy šťastně vyjeti ráčí, nad čímž příjezdem se zde všickni převelice hrubě radujeme.

---

*) Manželkou hr. Václava byla Voršila Polyxena roz. z Martinic.

**) Dcera její Lucie Otilie z Martinic.

***) Maxmilián Valentin hr. z Martinic.

A tak tě, mý zlatý dítě, v milostivou ochranu Pánu Bohu všemohoucímu poroučím. Datum v Praze 27 Junii A°. 1638.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta Marie Magdalena h. z Martinic, rozená h. z Vrtby.

Vysoce urozenému pánu pánu Václavovi Jiřímu Holickému svaté římské římské (sic) hraběti z Šternbergka, pánu na Českém Šternberce, synu mému nejmilejšímu k vlastnímu dodání na Šternberk.

2.

1639 d. 26 února v Praze. — Hr. Alžběta z Martinic těšíc se ze zdraví všech přeje hr. Václavovi vše dobré. (Orig. s vlastnoručním podpisem.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě milostivě na každým místě přede vším zlejm chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho já ti tolikéž i paní Voršilce jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

Psaní od tebe, můj přemilej synu, sem dostala a z něho se velice potěšila, že si tam chvála Pánu Bohu i tolikéž paní Voršilka čistej zdravej. Což Pán Bůh rač vám oboum dvoum téhož dobrého zdraví za mnohá prodloužilá létha popříti. Já ti, mý zlatý dítě, oznamuji, že můj nejmilejší pán jest chvála Pánu Bohu čistej zdravej; chyba, drobet kašle. Já pak při mírném zdraví zůstávám. Pan Bernart i má Polexinka sou chvála Pánu Bohu oba dva čistí zdraví. Můj nejmilejší pán ti vzkazuje pověděti svou službu, pan Bernart*) tolikéž, a má Lyksička svý sesterský služby ti vzkazujíce pěkně se ti i tolikéž paní Voršilce poroučí.

Prosím tě, paní Voršilku ode mně nastokráte pozdravuj. A tak můj přemilej synu, nemajíce ti co nového psáti, s tím tě Pánu Bohu poroučím. Datum v Praze 26 Februarii A°. 1639.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alyšběta hrabínka s martinici.

3.

1639 d. 14 března v Praze. — Hr. Alžběta z Martinic propouští hr. Václavovi Kačenku Štěpanovskou z poddanosti a dává zprávu o panujícím před nepřátely strachu. (Orig. s vlastnoručními podpisy.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě spolu s paní Voršilkou na každým místě přede vším zlejm milostivě chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho já vám oboum dvoum jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

---

*) Bernard Ignác hr. z Martinic, jeho švakr.

Mý zlatý dítě. Psaní od tebe sem dostala a z něho se velice potěšila, že si chvála Pánu Bohu spolu s paní Voršilkou čistej zdravej; což Pán Bůh rač vám téhož dobrého zdraví za mnohá létha propůčiti. Já ti oznamuji, že můj nejmilejší pán jest chvála Pánu Bohu zdráv, než veliký starosti vždycky má. Já pak s těma trápotami nic zdráva nejsem. Pan Bernart i má Lyksička ti sou chvála Pánu Bohu oba dva čistí zdraví, kteříž se ti i tolikéž paní Voršilce pěkně poroučejí.

Při tom co se dotýče Kačenky Štěpanovský, na žádost tvou tak činím a ji tobě se vší její spravedlnosti k poddanosti propouštím, však s tou vejměnkou, aby mi sase, kdybych potřebovala, ňákou děvečku nebo děvče k poddanosti propustil. Na kterouž ti nyní příležitě vejhost odsýlám.

Můj nejmilejší pán ti vzkazuje svou službu a paní Voršilce svou lásku otcovskou. My zde ještě až posavad v strachu zůstáváme. A tak s tím tě milýmu Pánu Bohu poroučím. Datum v Praze 14 Martii A^o^ 1639.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta hrabínka s Martinici.
Voršila Polexina.

4.

1639 d. 22 března v Praze. — Hr. Ažběta dává hr. Václavovi zprávu o velkých svých i muže svého starostech a vyzývá jej, aby na gruntech svých zavedl pěkné ty modlitby za svatý pokoj, které nyní v Praze zřízeny jsou. (Orig.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě na každém místě přede vším zlejm milostivě chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho já ti vždycky na pánu Bohu jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

Psaní od tebe sem dostala a z něho se velice potěšila, že si tam chvála Pánu Bohu i tolikéž paní Voršilka čistej zdravej. Což pán Bůh rač vám téhož dobrého zdraví za mnohá létha propůjčiti. Při tom ti oznamuji, že můj nejmilejší pán jest chvála Pánu Bohu zdráv, než vždycky veliký starosti má: téměř na něm všecko leží. Já taky s těmi starostmi nic zdráva nejsem. Ačkoliv jest trošku s námi lípěji, že se tak nebojíme; však proto nic nejní stálýho. Povídají, že by měl nepřítel vopět spátkem coufnouti. Což Pán Bůh rač nám sám od něho pomáhati.

Můj nejmilejší pán jest chvála Pánu Bohu (sic), ti vzkazuje svou službu a paní Voršilce svou lásku otcovskou. Pan Bernart i má Lyksička ti sou chvála Pánu Bohu oba dva zdrávi, kteříž se ti i tolikéž paní Voršilce pěkně poroučejí.

Podle toho, mý dítě, za Šalomouna se přimlouvám, aby mu nětco dal. My zde máme hrubě pěkně nařízený modlitby za svatý pokoj. Protož tě taky žádám, že tam na svých gruntech takový modlitby nařídíš. Paní Voršilku ode

mně na stokráte pozdravuj. A tak mý dítě s tím tě milýmu Pánu Bohu poroučím. Datum v Praze 22 Martii A° 1639.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta Marie Magdalena hrabínka z Martinic,
rozená hr. z Vrtby.

5.

1639 d. 18 června v Praze. - Hr. Alžběta z Martinic oznamuje hr. Václavovi do Tábora, že i s chotěm svým churaví ze samých starostí a strachů před nepřátelským vojskem, které předevčírem v noci docela u Vyšehradské brány císařským do ležení vpadlo, a raději by viděla, kdyby všichni byli v Budějovicích. (Orig.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě tam spolu s paní Voršilkou milostivě na každým místě přede vším zlejm chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho toho (sic) já vám oboum dvoum vždycky na Pánu Bohu jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

Mý zlatý dítě. Psaní od tebe s velkou radostí sem dostala a z něho se nesmírně potěšila, že si tam chvála Pánu Bohu čistej zdravej. Což Pán Bůh rač tě téhož dobrého zdraví za mnohá léta propůjčiti. Já ti mý dítě oznamuji, že můj nejmilejší pán s těmi nyní velkejmi starostmi nic zdráv nejní. Já také asi 3 dni nemocná sem. Tak mně hrozně v hlavě píchá a zuby mně bolejí a taky mně v nich píchá. Sice nejní divu s tím vejkejm (sic) lekáním a s těmi strachy. My zde předce [v] velkým strachu a v nebezpečenství od nepřítele zůstáváme; nebo převčerejškem v noci velký lermo bylo. Nebo nepřítel*) k Vyšehradský bráně našim do ležení padl a asi 17 štandarův jim pobral, nětco pobil i taky zajal, tak že zde ani téměř hodiny sebou bezpečni nejsme. Což Pane Bože račiž nám sám od něho pomáhati. Vinšovala bych, abychme všickni v Budějovicích byli. Já se o vás tam, mý dítě, taky hrubě starám. Nebo nepřítel tam silně štráfuje.

Můj nejmilejší pán ti vzkazuje svou službu a paní Voršilce svou lásku otcovskou. Prosím tě, mý dítě, vzkazuj ode mně Její M. paní mámy služby a že se Její M. paní mámě dokonce poroučím; že sem slyšela, že by kněžna z Lobkovic měla potratiti; pak že Její M. paní mámu prosím, aby mně ráčila vzkázati, jestli jest tomu tak a co jest bylo, pacholátko nebo děvčátko.

Paní Voršiličku ode mně na stokráte pozdravuj. Má Lyksička ti vzkazuje svý sesterský služby a se ti pěkně i tolikéž paní Voršilce poroučí. A tak, můj nejmilejší synu, nemajíce ti co více psáti, s tím tě i nás zde všecky milýmu Pánu Bohu poroučím. Datum v Praze 18 Junii A° 1639.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta Marie Magdalena h. z Martinic,
rozená h. z Vrtby.

*) Švédové pod Bannerem několikráte marně pokoušeli se v r. 1639 zmocniti se Prahy.

6.

1639 d. 15 července v Praze. — Hr. Alžběta z Martinic píše hr. Václavu o chorobě své i svého muže. (Orig.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě tam spolu s paní Voršilkou milostivě na každým místě přede vším zlejm chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho já vám oboum dvoum vždycky na Pánu Bohu jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

Mý zlatý dítě. Psaní od tebe jsem dostala, velice se z něho potěšila, že si chvála Pánu Bohu čistej zdravej. Než velice mi to divno přichází, že mi nic o paní Voršilce nepíšeš, jestli jest zdráva a kterak se má i tolikéž maloučká. Při tom ti oznamuji, že můj nejmilejší pán jest chvála Pánu Bohu čistej zdravej. Než Jeho M. pan táta drobet na podegkru stůně. Já taky nic zdráva nejsem; tak mně vždycky zuby bolejí. Má Lyksička jest chvála Pánu Bohu čistá zdravá. Prosím tě mý dítě, poroučej mně Její M. paní mámě co nejpěkněji. Mariji Františku i maloučký bratříčky ode mně pomiluj; tvou maloučkou ode mne taky na stokráte pomiluj.

A tak tě, mý zlatý dítě, milýmu Pánu Bohu poroučím. Dattum v Praze 15 Julii A° 1639.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta Marie Magdalena hrabínka z Martinic,
rozená h. z Vrtby.

7.

1640 d. 16 dubna v Praze. — Hr. Alžběta z Martinic zprávu dává hr. Václavovi o velikém vítězství nad vojskem Bannerovým. (Orig.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě tam spolu s paní Voršilkou i s tím přemilým anjelíčkem vždycky na každým místě přede vším zlejm milostivě chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho já ti, mý zlatý dítě, vždycky na Pánu Bohu jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

Psaní od tebe s velkou radostí sem dostala a z něho se nesmírně potěšila, že si tam chvála Pánu Bohu i tolikéž paní Voršilka spolu s maloučkou čistej zdravej. Pán Bůh rač vám všem dále pomáhati. O sobě ti mý dítě oznamuji, že jak můj nejmilejší pán, tak i já, tolikéž má nejmilejší Lyksička chvála Pánu Bohu sme všickni zdrávi.

Novýho bych ti ráda nětco psala. Mnoho nevím, než to, že včerejšího dne Jeho M. arcikníže*) sem psaní po kurirovi poslal, že by naši měli veliký štěstí míti a Panyrovskýho lidu do devíti regimentův potlouci, mnoho štandarův a nejvyzších zjímati. Ty noviny sám Jeho M. arcikníže píše. Což

*) Leopold Vilém, bratr císařův. Vojsko císařské udeřilo na Švédy u Kolína a zatlačilo potom Bannera do Míšně.

Pán Bůh rač Jeho M. slavný vítězství nade všemi nepřátely dáti a nás vysvoboditi. Než ty quartyry předce budou.

Můj nejmilejší pán ti vzkazuje svou službu a paní Voršilce svou lásku otcovskou; ode mně ji pak na stokráte pozdravuj a maloučký pomiluj. S tím tě, mý zlatý dítě, milýmu Pánu Bohu poroučím. Dattum v Praze 16 Aprilis A° 1640.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta Marie Magdalena h. z Martinic,
rozená h. Vrtby.

8.

1640 d. 27 dubna v Praze. — Hr. Alžběta z Martinic oznamuje hr. Václavovi, že císařští Děčín a Doubravskou horu oblehli. (Orig.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě tam spolu s paní Voršilkou i s tím přemilým anjelíčkem vždycky na každým místě přede vším zlejm milostivě chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho já vám vždycky na milým Pánu Bohu jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

Psaní od tebe, mý zlatý dítě, sem dostala a z něho se velice potěšila, že si tam chvála Pánu Bohu spolu s paní Voršilkou i s tím přemilým anjelíčkem čistej zdravej. Což Pán Bůh rač vám téhož dobrého zdraví za mnohá léta propůjčiti. Taky ti oznamuji, že můj nejmilejší pán, já i má nejmilejší Lyksička chvála milýmu Pánu Bohu sme všickni zdrávi. Pán Bůh rač nám všem dále pomáhati.

Můj nejmilejší pán ti vzkazuje svou službu a paní Voršilce svou lásku otcovskou; ode mne pak ji, prosím, na stokráte pozdravuj a maloučký pomiluj. A tak, můj nejmilejší synu, nemajíce ti co více psáti, s tím tě milýmu Pánu Bohu poroučím. Dattum v Praze 27 Aprilis A° 1640.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta Marie Magdalena h. z Martinic,
rozená hr. z Vrtby.

P. S. Taky ti oznamuji, že naši Tečn*) a Doubravskou Horu**) oblehli, nebo tam ještě nětco nepřátelského lidu zůstává.

9.

1640 d. 3 května v Praze. — Hr. Alžběta z Martinic vytýká hr. Václavovi, že jí nikdy o vňučce nic nepíše. (Orig.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě tam spolu s paní Voršilkou i s tím přemilým anjelíčkem vždycky na každým místě přede vším zlejm milostivě chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. To já vám na

*) Děčín na pravém břehu Labe.

**) Hrad u Teplic, patřil v té době Vchynským ze Vchynic. Nyní jest zříceninou.

milém Pánu Bohu vždycky jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

Psaní od tebe, mý zlatý dítě, sem dostala a z něho se nesmírně potěšila, že si tam chvála Pánu Bohu spolu s paní Voršilkou i s tím přemilým anjelíčkem čistej zdravej. Což Pán Bůh rač vám téhož dobrého zdraví za mnohá léta propůjčiti. Při tom ti oznamuji, že můj nejmilejší pán, já i má nejmilejší Lyksička chvála milýmu Pánu Bohu sme všickni zdrávi, což Pán Bůh rač nám všem dále pomáhati.

Mý dítě. Prosím tě, nezapomínej tam na mně a napiš mi taky o mý maloučký vňučce, jak se má; nebo mně o ní nichdy nic nepíšeš, jako bys ji neměl; a pomiluj ji ode mně nastokráte.

Můj nejmilejší pán ti vzkazuje svou službu a paní Voršilce svou lásku otcovskou. Ode mně ji pak, prosím, na stokráte pozdravuj i od mý Lyksičky, kteráž se vám oboum dvoum pěkně poroučí. A tak, můj nejmilejší synu, nemajíce ti co nového psáti s tím tě milýmu Pánu Bohu poroučím. Datt. v Praze 3 Maji A^{o}. 1640.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta Marie Magdalena hrabínka z Martinic,
rozená h. z Vrtby.

10.

1640 d. 8 května v Praze. — Hr. Alžběta prosí Boha, aby už jednou jim od těch lehkomyslných vojáků pomohl. (Orig.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě tam spolu s paní Voršilkou i s tím přemilým anjelíčkem vždycky na každým místě přede vším zlejm milostivě chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho já vám vždycky na milém Pánu Bohu jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

Psaní od tebe s velkou radostí sem dostala a z něho se nesmírně potěšila, že si tam chvála Pánu Bohu zdráv; což Pán Bůh rač vám tam všem téhož dobrého zdraví za mnohá léta popříti. O sobě ti, mý zlatý srdce, oznamuji, že můj nejmilejší pán, tak já i tolikéž má nejmilejší Lyksička chvála milýmu Pánu Bohu sme všickni zdrávi. Pán Bůh rač nám dále pomáhati a od těch lechkomyslnejch vojákův jednou pomocníkem bejti.

Můj nejmilejší pán ti vzkazuje svou službu a paní Voršilce svou lásku otcovskou, ode mně ji pak, prosím, velice pozdravuj a maloučký na stokráte pomiluj. Má Lyksička se ti i tolikéž paní Voršilce pěkně poroučí a šťastný shledání všickni sobě s vámi žádáme. A tak, můj nejmilejší synu, nemajíce ti co nového psáti s tím tě milýmu Pánu Bohu poroučím. Datt. v Praze 8 Maji A^{o}. 1640.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta Marie Magdalena hr. z Martinic,
rozená h. z Vrtby.

11.

1640 d. 12 května v Praze. — Hr. Alžběta z Martinic přeje si, by hrabě Václav zýtra u ní byl a zmiňuje se o dceři Lucii. (Orig. s vlastnoručním podpisem.)

Můj nejmilejší synu. Pán Bůh rač tě tam spolu s paní Voršilkou i s tím přemilým anjelíčkem vždycky na každým místě přede vším zlejm milostivě chrániti a oppatrovati a dobrý stálý zdraví dáti. Toho já vám vždycky na milém Pánu Bohu jako upřímná máteř z upřímným srdcem vinšovati nepřestávám.

Psaní od tebe s velkou radostí sem dostala a z něho se nesmírně potěšila, že ste tam chvála Pánu Bohu všickni zdrávi. Což Pán Bůh rač vám téhož dobrého zdraví za mnohá léta popříti. Já ti, mý zlatý dítě, oznamuji, že můj nejmilejší pán jest chvála Pánu Bohu zdráv, než já sem včerejšího dne přijímala počištění; sem ňák po něm všecka mdlá. Dá-li Pán Bůh, v zejtra budu žilou pouštěti, Pán Bůh rač dáti k mému zdraví. Přála bych, abys zde u mně byl, když budu pouštěti, a s námi na procházku jeti.

Můj nejmilejší pán ti vzkazuje svou službu a paní Voršilce svou lásku otcovskou, ode mně ji pak prosím na stokráte pozdravuj a maloučký, pomiluj. Má Lyksička, ta jest chvála Pánu Bohu čistá zdravá a čím dále vždycky více tlústne, kteráž se ti i tolikéž paní Voršilce pěkně poroučí. A tak, můj nejmilejší synu, nemajíce ti co nového psáti, s tím tě milýmu Pánu Bohu poroučím. Datt. v Praze 12 Maji A°. 1640.

Tvá upřímná máteř zůstávám až do smrti.

Alžběta hrabínka s Martinici m. p.

P. S. Mý zlatý dítě. Másalka se ti i tolikéž paní Voršilce poníženě poroučí.

II.

Listy vyměněné při jednání o restituci důstojnosti hrabat říšských pro celý rod.

1662—1664.

12.*)

1662 d. 28 dubna v Praze. — Hr. Ludmila a hr. Adolf Vratislav táží se hr. Václava, chce-li kvotu říšské taxy za udělení predikatu »vysoceurozený« naň připadající též platiti. (Orig. s vlastnoručními podpisy.)

Wohlgeborner Graf. Hochgeehrter Herr Vetter. Wür sollen demselben nicht bergen, was gestalt die Röm. Kay. May., vnser allergnädigister Herr, vnserm sambentlichen Geschlecht die hohe kay. Gnadt zuerweissen vnndt nicht allein in dem von altershero wohlhergebrachten Reichsgrafenstandt vnnss zue restituiren, sondern auch mit dem praedicat Hoch vnnd Wohlgebornen zuebegnaden vnnss allergnädigst vertröstet hat.

Demnach nun an nichts anderst alss an Abführung der gewöhnlichen Reichstax es sein Bewenden hat, alss haben wür vnsern hochgeehrten Herrn Vettern dieses zue hinterbringen vor nothwendtig erachtet, damit derselbe sich zue declariren beliebe, ob er auch seine quotam (weilen selbter ebenfahls solcher praerogativen absonderlich dess praedicats Hoch vndt Wohlgebohrnen alss dann zuegeniessen hette) mit herzueschiesen wolle.

Hiemit vnss samentlich in dem Schutz dess Allerhöchsten empfehlendt vnnd einer ehisten Andtwordt erwarttendt verbleiben

Vnssers hochgeehrten Herrn Vettern in Gebühr willige vnndt dienstschuldigste

Ludmilla von Sternberg, auch anstatt meiner drey Söhne m. p.
Adolf Wratislaw von Sternberg m. p.

Prag den 28 April Ao. 1662.

Dem Hoch vnndt Wohlgebornen Herrn Herrn Wentzl Grafen von Sternberg ꝛc.
(Na Šternberk.)

---

*) Poněvadž všecky čtyry skupiny listů zde uveřejněné časově po sobě následují, číslujeme všecky listy v jedné řadě.

13.

1662 d. 10 května v Praze. — A. Vratislav ze Šternberka oznamuje říšskému vicekancléři, že jest srozuměn s ustanovenou celkovou taxou 6000 zl. rýn. a slibuje zaslati peníze tyto do Vídně. (Vidimovaný opis.)

Hoch und Wohlgebohrner Hochwürdiger Herr Herr. Gebittendt Hochgeehrter Herr. Ich vernehme von meinem Schwagern Graffen Slavata, dass Euer Excellenz mir und meinem Geschlecht zur absonderlichen Gnad nunmehro sich entschlossen vor die restitution meines gesambten Hauses 6000 fl. Rheinisch vor alles und jedes, so bey der Reichscantzley bezahlet werden soll, anzunehmen, vor welche Gnad ich mich dan gehorsamb bedancke. Werde auch nicht unterlassen solliche Gelder durch meinen eigenen Bedienten nacher Wien zu lieffern, allein will auch mich getrösten, dass von dem verfassten Diplomate nichts immutiret werde, wie ich dan annoch bitte zu Verhütung künfftiger Griblerey der Missgönner nicht nominatim die Personas, sondern das gantze Geschlecht allezeit zu setzen, ut tanto magis conforme sit Diploma restitutioni familiae et non personarum. Wie dan auch anstatt der Worte, so sich darinnen befinden (NB. restituiren also hiemit alle die anjetzo in vnserm Königreich Böheim wohnhaffte von Sternberg) dieses zu setzen: restituiren also hiemit das ganze Geschlecht deren von Sternberg, damit etwan ins künfftige, wann einer oder der andere in ein anders Land sich begäbete, es ihme nicht disputirt werde.

Bitte wohl auch ferners, Euer Excellenz geruhen mich weiters zu befehligen, was etwan wegen ferneren intimationen oder sonsten nothwendig zu seyn sich erachtete, auch wann es müglich eine Abschrifft (durch Überantwortern dieses Schreibens) des Diplomatis, wie es Ihro May. schon corrigirter zur Unterschrifft gegeben werden soll, mir zu überschicken anbefehlen.

Alle diese Gnaden werde ich die Zeit meines Lebens zu verdienen mir höchstens angelegen sein lassen. Inmittelst mich zu dero Gnaden empfehlendt verbleibe Ewer Excellenz treygehorsamer Knecht

A. W. v. Sternberg.*)

Prag den 10 Maii 1662.

14.

1662 d. 12 května v Praze. — Hr. Ludmila potvrzuje příjem pamětí o rodu Šternberském a omlouvá se, že psaní sama psáti nemohla. (Orig. s podpisem a P. S. vlastnoručním.)

Vysoce urozený hrabě a pane, pane strejče můj laskavě jmilý. Psaní V. M. jako i také rozdílných pamětí Šternberských jsem přijala a po pře-

*) Opis vidimovaný zhotovený dle originalu v cís. říšském archivu od cís. rady a registratora tajné říšské dvorské kanceláře M. J. z. Molitorů dne 28. dubna 1762.

čtení J. M. panu Vratislavovi z Šternbergka communitirovala ja ko i tu knihu však to vše zase za mnou zůstává.

Jak by pak v té věci nejpodstatněji fundament založen a rod Šternberský co nejpatrněji vysvětlen a, proč k té restitutí nynější páni z Šternbergka přicházejí, dobře v diplomate vyjádřeno bylo, myslím, že jste ráčili další mínění z psaní pana Vratislava z Šternbergka vyrozuměti; a jest zapotřebí, aby ta věc především prveji, nežli k svému stvrzení přijde, dobře považena byla; neb to na věčnost trvati bude.

V čemž že ve všem další svou vzáctnou raddou nápomocen býti ráčíte, k V. M. té neomylné naděje jsem a podle milosti a ochrany Pána Boha všemohoucího zůstávám VMti ve všem slušným služebně volná teta

Lidmilla z Šternberga.

Dathum v Praze dne 12 May Ao. 1662.

P. S. Prosím pěkně za odpuštění, že jsem sama nepsala. Jistě jsem nemohla; neb jsem dnes líkarství přijímala, při kterémž vždycky hroz(n)ou alterací trpím.

[Adressa německá na Šternberk.]

15.

1662 d. 13 května v Praze. — Hr. Ludmila a hr. A. Vratislav oznamují hr. Václavovi, že naň připadá z říšské taxy část 1000 říš. tolarů a žádají za neprodlené jich zaslání. (Orig. s podpisy vlastnoručními.)

Wohlgeborner Graff. Hochgeehrter Herr Vetter. Derselbe wirdt sich annoch zu erinnern wiessen, wass wür sambentlich wegen der restitution vnsers Geschlechts an demselben schriefftlich haben abgehen lassen.

Weillen dann nunmehr mit der Reichscantzley die Taxa auf dass Genaueste ist geschlossen worden vnndt also auf dess Herrn Vettern Theil Taussent Reichsthaller zue bezahlen khommen, alss ersuchen wuer demselben, er wolle ihme belieben lassen (weillen die Sache bey vorstehenden Reichstag auch ehister Verreisung obgedachten Herrn Reichs V. Cantzlers kheinen Verzueg leidet) solche Quotam herein zulieffern, welche wuer alsdann sambt der gantzen Massa nacher Wien zue übersenden vnss hiemit anerbietten vnndt verbleiben vnsers hochgeehrten Herrn Vettern dienstwillige und dienstschuldiger

Ludmilla von Sternberg m. p.
Adolf Wratislaw von Sternberg m. p.

Prag den 13 Maii Ao. 1662.

[Adressa německá na Šternberk.]

16.

1662 d. 21 května v Praze — Hr. Ludmila píše hr. Václavovi, že z kanceláře říšské posud nic nepřišlo a že na odvedené peníze kvitance vydána bude. (Orig. s podpisem a P. S. vlastnoručním.)

Vysoce urozený hrabě a pane, pane strejče můj laskavě milý. Psaní VMti jsem náležitě přijala a po přečtení panu Vratislavovi z Šternbergka communicirovala. Očekávali jsme dnešního dne po poště Vídenský nětco gruntovního z expedití kancelláře říské; však nemohouce se to na jedenkrát z podstatou vyhledati, při druhé poště nepochybně že se stane.

Co se té kvitancí, jak psáti ráčíte, proti odvodu peněz dotýče, to se dobře státi mocti bude, kdykoliv takové penízе odvedené budou.

S tím podle milosti a ochrany Pána Boha všemohoucího zůstávám Vaši Msti ve všem slušným služebně volná teta

Lidmilla z Šternberga.

Dattum z Prahy 21 dne Maji 1662.

Kdykoliv ty peníze do Prahy račte poslati, na takový quitancí se odvede. Já sice, dá Pán Bůh, ve středu odsud jeti se strojím a mýho Vencla*) až na Svatou Horu vyprovoditi, kterej se do VM. milosti a lásky spolu s sestrami svejmi poroučí.

17.

1662 d. 25 května v Praze. — Hr. Ludmila omlouvá se, že sama nepíše, poněvadž syna Václava do Nizozemí vypravuje. (Original s vlastnoručním podpisem.)

Vysoce urozený hrabě a pane, pane strejče mně laskavě milý. Psaní VMsti náležitě jsouce mně dodané z přečtení, co v sobě obsahuje, jsem vyrozuměla a že VMsti sama nepíši, žádám pěkně omluvna býti. Neb vyprovázejíce Vencle mého, kterého k bratřím jeho do Nydrlandu vypravuji, právě jsem již na cestě byla a tou příčinou sama VM. jsem psáti nemohla.

Ta quitancí proti odvedení peněz (od pana Vratislava z Šternbergka) jsouce shotovena vydána bude.

A s tím VM. v ochranu boží poroučeje zůstávám VMsti ve všem slušným služebně volná

Lidmilla z Šternberga m. p.

Datum v Praze 25 Maji 1662.

18.

1662 d. 25 května v Praze. — Hr. Ludmila a hr. Adolf Vratislav oznamují hr. Václavovi, že říšská dvorská kancelář činí obtíže, nechtíc jej v restituci pojmouti, i radí mu, aby v té věci na císaře se obrátil. (Original s vlastnoručními podpisy.)

Hoch und Wohlgeborner Graff. Hochgeehrter Herr Vetter. Es wirdt sich der Herr Vetter sonder allen Zweiffel annoch wohl wissen zu ent-

*) Václava Vojtěcha, nejstaršího svého syna.

sinnen, was gestaldten wier bey Ihr Kay. May. vmb die restitution vnsers vralten graffl. Stammens angehalten.

Wann dann des Herrn Vetter Person wegen mit vnss zugleich in der restitution begrieffen zu werden sich etliche difficulteten bey der Reichs-Hoff-Cantzelley ereignen wollen, alldieweilen der Herr Vetter schon zuvor in den gräffl. Standt erhoben worden, alss haben wier solches den Herrn Vetter wissendt zu machen kheinen Vmbgang nehmen können.

Beliebet derowegen den Herrn Vetter sich der mit vnss zugleich begehrten restitution wegen bey Ihr Kay. May. anzumelden vndt weitere Vrsach begehrter restitution zu schleiniger der Sachen Beförderung vnverzüglichen zu erleitern, wirdt solches den Herrn Vetter anheimb gestellet. Nichts desto weniger gestaldten hierin von dem Herrn Vetter wieder vnser bessers Verhoffen ein langer Auffschub vorüber gehen sollte, so weren wier vnsere intention vor vnss selbsten (doch vngerne) fortzusetzen veranlasset, inmittelst vnss beederseits gottlicher Allmacht ergebend.

Dattum Prag den 25 Maji Ao. 1662. Des Herrn Vettern

Ludmilla von Sternberg m. p. Adolff W. v. Sternberg m. p.

19.

1662 d. 6 června v Hradci Jindřichově. — Kvitance hr. Jana Jáchyma Slavaty, kterou potvrzuje, že od hr. Ad. Vratislava ze Šternberka přijal 6000 zl. rýn. na zaplacení dlužné taxy do říšské kanceláře. (Orig. s vlastnoručním podpisem.)

Dass Ich Endtsvndterschribener von Meinen Hochgeehrten Herrn Schwagern, dem Hoch unnd Wohlgebornen Herrn Herrn Adolph Wratisslau Graffen von Sternberg, Herrn auf Sässmockh etc., der Röm. Kay. May. Cammerer vnd Vice Appellations Praesidenten zu Prag etc., diejenige Taxgeldter, welche die Sternberger-liniae In die Reichs Cannczley wegen ihres Erhaltenen Graffenstandt zu Erlegen schultig verbliben, alss Sechs Tausent r. auss Handten seines zu Sässmockh*) Bestelten Haubtman, Herrn Frannz Schaüsska, an heut vndtergeseztem däto par Empfanngen habe und zu Meiner nach Wien Konfft solche sechstausent Gulden In die Canczley alssbalt zuerlegen auch die Quittung von derselben gegen zuruckhgebung dieses Interims Schein zu uberschickhen verspröchen thue, Dieses bezeugt mein Handtschrifft vnnd Pettschaftsförtigung.

Herrschaff Neuhauss den 6 Juny Ao. 1662.

Per 6000 fl. r. (L. S.)

Hans Joachim G. Slawata m. p.

---

*) Zásmuky.

20.

1662 d. 11 června na Zásmukách. — Hr. Adolf Vratislav ujišťuje hr. Václava, že s hr. Ludmilou na žádné oddělení se od něho nepomýšlejí, i radí mu, aby v té věci neprodleně knížeti z Portie a Lobkovicovi dopsal. (List vlastnoruční).

Hoch vndt Wohlgebohrner Graff. Hochgeehrter Herr Vetter. Dero werthe Zeilen hab ich zurecht erhalten, auch den Inhaldt darauss vernommen. Der Herr Vetter zweiffele gar nicht, dass wihr alle samentlich nichtss mehrerss in der Weldt verlangen, alss dass derselbe (weilen wihr gandtz von keiner separation oder Abtheilung nichtss wissen wollen) mitt vnss in dem diplomate einverleibet werde. Ich wie auch Ihr G. die Frau Muhm haben diesess klar zu Hoff remonstrirt, dass wihr von zween bridern alss Zdenckone vndt Alexio herriren, auch gebetten, dass dass gantze Geschlecht in genere inscriret werde, so opponirt sich jedoch die Reichsscantzley gar sehr; vndt wihr haben dass gantze maneggio diesess wercks Ihro Firschtl. G. von Portia vndt Lobcowitz ibergeben. Befinde also vor nottwendig, dass der Herr Vetter noch diese ordinari gedachten zwen ministris schreibe vndt sich eifferig drumb annehme chender, alss sie zu Hoff etwass sollichess ausfertigen.

Ich meiness ortss verlange nichtss mehr alss wahrhafftig zu beweisen, dass ich leben vndt schterben will M. hochgeehrten Herrn Vettern trey schuldigster Knecht vndt Vetter

A. W. G. v. Sternberg.

Zasmuck den 11 Juni 1662.

P. S. Mein Bruder befihlt sich gehorsamb. Wihr werden beede ibermorgen wider nacher Prag.

21.

1662 d. 13 července v Praze. — Hr. A. Vratislav oznamuje hr. Václavu, že obdržel od hr. Ludmily zprávu, že očekávaný diplom již došel, však beze zmínky o něm. I radí mu opět, aby v té věci u knížete z Portie zakročil. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner Graff. Hochgeehrter Hertzliebster Herr Vetter. Ich khan Euer Libden nicht verhalten, dass ich heintigess tagess von Ihr. G. der Frauen Muhmb, Graffin Frantzin von Sternberg, ein brieffel empfangen hab, in wellichem sie mihr befehlen thut, Ich solle dem Herrn Vettern berichten, dass sie dass Diploma ausgefertigter vndt vnterschriebener empfangen hatt. Weilen sie dan darinnen ersehen, dass von demselben kein meldung geschicht, vndt keine andere Vrsach dessen nicht weiss, alss dass der Herr Vetter sich zu Hoff nicht muss angemeldet haben, also

were sie vndt ich annoch der vnmassgeblichen meinung, wie ich ess dan effterss treyhertzig gerathen hab, dass der H. Vetter bey Ihr Firschtl. Gnad. von Portia sich dessen angebe. Dan Gott weiss, dass ich nichtss mehr verlange alss, weilen wihr von einem schtammen entschprossen, dass wihr vnss auch nimmer mehr separiren.

Wie ich dan zu dero, wie auch meiner gnedigen Frauen Muhmb Gnaden mich sambt meiner Lucerle empfehle vndt verpleibe Euer Libden trey gehorsamber Knecht

A. W. Graff von Sternberg.

Prag den 13 Julii 1662.

22.

1662 d. 15 července na Zelené Hoře. — Hr. Ludmila oznamuje, že svou kvotu 4500 zl. již odvedla a že na 4—5 neděl do lázní Bádenských v Rakousích odjíždí. (List vlastnoruční.)

Urozený pane hrabě. Pane strejče mně uctivě milý. Psaní VM. 1 Junii datýrované dobře sem přijala, tolikéž psaní panu Vratislavovi z Šternberga a mně společně svědčící, kteréž jsem JM. panu strejci odeslala. Nepochybně že na takové od nás společně odpověď dostati jste ráčili.

Co se dotejče složení VM. quoty, nevím co jinýho VM. napsati, než co jsme předešle psali. Já jsem mejch 4500 fl. JM. panu strejci panu Vratislavovi, hned po mým odjezdu z Prahy odvésti dala. Vinšovala bych, aby ty věci již jednou konec byl, neb mejm dětem na tom mnoho záleží a tuto se to tak dlouho prodlévá a ještě Pán Bůh ví, kdy tomu konec bude.

Já zejtra bohdá odsud odjeti se strojím a mou cestu do Rakous do lázně Bádenský vzíti minim a tam se asi 4 neb 5 nedělí zdržeti minim, tak abych při začátku Augusti zase v Čechách bejti mohla. Jestliže JM. paní teta se zase z Varů navrátila, prosím, račte mně co nejpěkněji poroučeti a mnoho štěstí vinšovati a že prosím, aby mně ráčila v svý lásce zachovati.

Mý dcery se VM. a JM. paní tetě do lásky a milosti poroučejí.

Já pak zůstávám VM. ve všem slušným služebně volná teta

Lidmilla z Šternberga.

Na Zelený Hoře 15 Julii 662.

Vysoce urozenému pánu panu Václavovi svaté římské říše hraběti Holickýmu z Šternbergka, pánu na Českém Šternbergce a Radovesicích, JMC. raddě, komorníku a soudci zemskému v království českém, pánu strejci mně laskavě jmillému k dodání.

23.

1662 d. 16 července v Radovesicích. — Hr. Václav blahopřeje hr. A. Vratislavu, že hr. Ludmila císařský diplom již obdržela, a žádá, aby diplom tak byl vyhotoven, by nikoho z cís. milosti nevylučoval. (Opis.)

Hoch vnndt Wohlgeborner Graff. Hochgeehrter Herr Herr Vätter. Ich Erfrewe mich von Hertzen, dass schon Ihr Gnaden Fraw Mahmb (alss meine Gnädige Fraw) diesse Kay. Gnadt vndt Diploma erlangt vndt Beyhanden haben, wie ich mich dan mit Ihr Gnad. so wohl Ewer Lid. als allen anderen H. Herrn Graffen vndt Vättern Erfrewendt congratulire sambt vndt Sammentlichen Trewvätterlich vndt anwünsche andere mehrer verlangte Hochheiten zue Erlangen.

Was aber meiner weniger Persohn antriefft, dass ich in dem Diplomate aussgeschlossen bin vnd khein meldung meiner geschehen, (ob Ich zwar von Ewer Lid. bin Errinnert*) worden, Bey Ihr Fürstl. Gnad. von Porzia einzuekhomben) da ich aber diesses wohl betrachtet Bey mir befunden, ein Newess Instrumentum vndt petitum vervrsachen vnnäthig zue sein, zuemahlen diesse Kay. Gnadt (wie ich bin berichtet worden) sich auf dass gantzess Geschlecht extendiret vndt, die wier annoch leben, alle von Einem Schtammen entschprossen, Ihr Gnad. die Fraw Mahmb vndt Ewer Lid. auch nomine aliorum proprio motu mit deroselben zue conueniren*) mich eingeladen ihnen belieben lassen; auf diessess vndt vmb zue beweisen, ob ich zwar schon vorhero von dem Kay. Ferdinando 2do in dem Reichssgräfflichen Standt bin Erhoben vndt mir diesse aussschliessung in dem wenigsten praejudiciren khon, nach soll, Jedoch, wass die Löblichste Freündtschafft hat von mir begert, diesem zue gehorsamben (dieweilen Ich mich zue separiren khein Vrsach gefunden) hab ich nachkommen wollen vndt conueniren,*) wie ich zuer befürderung vndt befrüderung der Reichsexpedition vndt gebür der Taxa, wass von Ihr Gnad. der Fraw Mahmb vndt Ewer Lid. mir zue bazahlen imponiret worden, Sollchess Quantum*) beyhanden gehabt. Dahero hab ich vermeindt, dieweilen mir wegen der Beytrag der Taxa vndt anderen necessariis correspondieret haben, dass auch Pars Principalis vndt Author diesser Kay. Gnad. wird nomine der Sammentlichen Vätteren der gestaldt einkhommen vndt bedacht sein, damit sollche Diploma ohne Eintziger exclusiva aussgefertiget werden mächte.

In dem übrigen diesse wohl meynendte gutthertzige von Ewer Lid. vndt gegen mir Tragende affection verobligiret mich zuem höchsten mit ergeltung Meiner Trewschuldigsten diensten in allen begebenden occasionen. Wie ich dan bin vndt verbleiben werde Euer Lid. gehorsamber diener.

24.

1662 v srpnu (?). — Hr. Ludmila žádá císaře, aby udělený diplom tak byl pozměněn, aby do něho i ona se dvěma svými dcerami byla pojata. (Opis).

---

*) Listu tohoto zachovaly se dva opisy a koncept cizí rukou psaný, v němž změny vlastní rukou provedl hr. Václav. V konceptu zněla místa změněná takto: »ob ich zwar von Ewer Ld. bin gewornet vndt vätterlich gerothen worden bey Ihr Fürstl. Gnade von Portia einzuekhomen; — concurriren; — concurriren; — Quantum ihnen Sammbentlichen beyhielff zu thuen, beyhanden gehabt.«

Allerdurchlauchtigster, Grossmächtigster und Unüberwindlichster Römischer Kaiser, auch zu Hungarn und Böheimb König. Allergnedigster Herr. Dass Euer Kayer. und Königliche Mayestät meine drey Söhne nebst anderen derer Vettern von Sternberg umb Ihres Geschlechts producirten Hohen meriten halber in den bereits von Achthundert Jahren von Ihren Voreltern geführten Graffenstandt restituiren und darüber ein diploma allergnedigst ausfertigen lassen, thue gegen Ewer Kays. Mayestät mich statt meiner Söhne demüthigst bedanken.

Dieweilen aber Allergnedigster Kayser, König und Herr, in erwehntem diplomate weder meiner, als nach weylandt Franzen Mathiae Carl von Sternberg hinterlassenen Wittiben, noch meiner zweyen Töchter gedacht worden und gleichwohlen nicht weniger als andere dieses Geschlechts von Sternberg solcher Kays. Gnade und restitution zu geniessen haben:

Als gelanget an Euer Kays. May. mein allerunterthänigst-demüthigstes Bitten, die geruhen gnedigst durch umbfertigung gedachten Diplomatis dieser Kayser- und Königlichen Gnade mich und meine beede Töchter gleich anderen des Geschlechts von Sternberg ebenfalls fähig zuemachen. Mich darbey sambt den meinigen zu Euer Kayserl. May. beharrlichen Gnaden demüthigst empfehlendte Euer Kayserl. May. allerdemüthigste

Ludmilla Benigna von Sternberg, Wittib.*)

An die Röm. Kayserl. auch zue Hungarn und Böhemb Königl. Maye., meinen allergnedigsten Kaiser, König und Herrn, Allerdemütigstes Bitten von mir Ludmilla Benigna v. Sternberg, Wittib.

25.

1662 v srpnu (?). — Hr. Václav žádá císaře, aby restituce říšského hrabství i na něho se vztahovala, poněvadž všickni Šternberkové ode dvou bratří, Aleše a Zdeňka, pocházejí. (Opis.)

Allergnädigster Kayser, König und Herr. Demnach Euer May. meinen Vettern von Sternberg die Kayserl. und Königl. Gnad gethan und den vor alters geführten Graffenstandt allergnedigst denselben restituirt und wir nun alle samb eines Geschlechts und wie Notorisch von zweyen Brudern Alexio und Sdencone von Sternberg herkommen, alss gelanget an Ewer Majestät mein allerunterthenigstes gehorsamstes Bitten, sie geruhen mir die ebenmässige Gnad wiederfahren und neben dem Praedicat Hoch und Wohlgebohren in den obgesagten Grafenstandt mich und meine Descendenten allergnedigist restituiren, zu gnediger allergnedigster Resolution und Kayser- und Königl. Gnaden mich allerunterthenigst empfehle.

Euer Kayserl. Mayestät allerunterthenigst gehorsambster

Wenzel Graff v. Šternberg.

*) Dle vidimovaného opisu z cís. říšského archivu de d. Vídeň 28 dubna 1762.

An die Römi. Kayserl. auch zu Hungarn und Böhaimb Königl. Mayestät, meinen allergnädigsten Kayser, König und Herrn.

[Na zadní straně svrchu poznámka:]

NB. den 19 Jan. 1663 hat des Herrn Reichsvicecantzlers Excellenz anbefohlen, dassdas denen HH. Grafen von Sternberg ausgefertigte Diploma an dem Orth, wo der jezt lebenden HH. Grafen Nahmen (ausser des Herrn Supplicanten) jeztged. Diplomati inserirt worden, mit Auslassung der Tauffnahmen folgender Gestalt geändert werden solle: die von beeden Linien Sdenckonis und Alexii herstammende von Sternenberg Manns und weiblichen Geschlechts.

Vorstehende Abschrift ist nach dem im Kayserl. Reichs-Archiv verwahrtem Original collationirt und von Wort zu Wort gleichlautend befunden worden urkundlich dieser meiner Fertigung. Wien den 28. Aprilis 1762.

(LS) M. J. v. Molitor,
kayser. Rath und geheim. Reichs-Hof-Cantzley Registrator.

26.

1662 d. 1 září v Praze. — Hr. A. Vratislav napomíná hr. Václava, aby nyní, když celá věc šťastně ku konci jest přivedena, neopomenul taxu u dvora co nejdříve zapraviti. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner Graff Hochgeehrter Hertzliebster Herr Vetter. Auss dero hochwerten Zeilen hab ich erfreylich vernommen, dass nunmehr Gott lob die Sachen vnseress Geschlechtss meinem höchsten Verlangen nach zu einem gewinschten endt sein gelangen. Was aber die Tax betreffen thuth, vermeine ich, ess werde selbe bey hoff mussen erlegt werden, wie ich ess dan auss beyligendem schreibn (wellichess ich zuruckzusenden bitte) abnehmen khan, weilen die vnserige allbereit auch alldorten ist ausgezehlet worden. Bitte aber Euer Libd. geruhen sollichess ehistenss zu befidern, auff dass von der Böhm. Hoffcantzley auss die intimationes anhero beschleiniget werden mögen.

Vndt demnach mihr auch wohl wissendt, dass sie bey Ihr Excell. Herrn Obr. Cantzlern gar viel vermögen, alss bitte ich zugleich vnsere sach dahir zu recomendiren, damitt die alldortige Tax moderiret werde.

Vndt empfehle mich ibrigenss zu dero wie auch meiner gnedigen Frauen Muhmb sambt meiner Lucerle zu bestandigen gnaden verpleibend Euer Libd. trey gehorsamber Knecht vndt Vetter

A. W. G. v. Sternberg.

Prag den 1 Septembr 1662.

27.

1662 d. 2 září v Praze. — Hr. Ludmila omlouvá se hr. Václavu, že na několik listů jeho neodpověděla, a důtklivě jej napomíná, aby neprodleně svou kvotu taxy do Vídně zaslal. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě a pane strejče mně uctivě laskavej. Že tak dlouho na kolikero VM. psaní sem neodpověděla, pěkně za odpuštění prosím. Jistě v pravdě mohu říci, že mně čas nepostačoval. Nebo, jak sem z Vídně přijela, jedinkej den sem na Bechyni zůstala a ihned zase do Prahy jeti musela pro některý mejch synů pilné věci, který odkladu netrpěly. A když jsem z Bechyně jela, celého oumyslu sem byla, se u VM. na Šternberce zastaviti a JM. paní tetu navštíviti, který sem z Vídně obšírně strany našich Šternberskejch věcí psala, ale až posavad, nevím, zdaliž JM. to psaní dostala. Prosím račte mně paní tetě co nejpěkněj poroučeti.

Jak račte v svým psaní dokládati, kdebyste ráčili míti svou quotu pro taxu složiti, já nevím kde jinde než v Vídni; neb hrabě Vratislav i já svou quotu sme v Vídni složili a VM. taky skrze naše psaní věděti dali, abyste ráčili (pokudž račte chtíti) taký svý peníze k našim poslati. Ale až posavad ste neráčili nic složiti; skrze což my velice zdržováni jsme, tak že od kanceláře český, (poněvadž čekati musíme až z říšskou kanceláří hotovi bejti račte) chtějíce i VM. v tom posazenýho míti, intimati žádati nemůžeme. Protož VM. prosím, neračte s tou věcí dýleji odkládati; neb já sem tak nešťastná, že jak od VM. tak od hraběte Vratislava místo vděčnosti, že jsem ty věci strany rodu tak pracně vyhledati dala a skrze to k tomu přivedla, že ne za nový hrabata než celej rod k restituci od prokázanýho hrabství již 8 set let přiveden bude, v takový domnění přicházím, jako bych já tomu všemu vinna byla, že VM. v prvním diploma potaženi bejti neračte; což ne mnou než odkladem VM. quoty a že ste tak dlouho žádnej memorial JMCísarský podati neráčili, se stalo.

A hrabě Vratislav se taky spouzí, že tak dlouho od kanceláře české věc vypravena není; což všechno ne mou vinú, než jak sem nahoře dotkla, se děje. Já sem včera takový slova od hraběte Vratislava slyšeti musela, že mně nad tím mý srdce splakati muselo. Buď Bohu všechno poručeno. Že za mý dobrý mínění takovou odměnu beru, bude mně to za vejstrahu víceji nětco pro společnost učiniti. Než trefí-li se někdy nětco podobnýho, mý děti na pozoru budu míti a o ně se starati věděti budu; k kterejmž mám naději, že to ode mně za velkou milost uznají, co jsem pro ně učinila a ještě činit míním.

A tak*) ještě VM. pěkně prosím, neračte ani jedny hodiny (pokudž račte chtíti tu věc k konci přivésti) z složením své quoty odkládati. Byla bych vinšovala tak šťastna bejti a s VM. oustně promluviti. Neb mnohem lípeji se promluví, než se psáti může.

*) Původně napsané »Protož« přeškrtla.

Já, dá Pán Bůh, v pondělí odsud se zase jeti strojím a to do Práhenska a tam se zdržeti až do Všech Svatejch. Snad bude potom příležitost VM. viděti.

S tím se VM. i JM. paní tetě co nejpěkněji poroučím a zůstávám VM. ve všem slušným služebně volná strejna

V Praze 2 7bris 662. L. Š.

28.

1662 d. 17 září v Horažďovicích. — Hr. Ludmila táže se hr. Václava, srovnal-li se již s říšskou a českou kanceláří. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozenej hrabě a mně uctivě milej pane strejče. Psaní VM. z Radovesic 12. huius datirované dnes dobře jsem přijala a jak mně psáti ráčíte, že nejvyšší pan kanclíř VM. píše, že nepochybně se spolu adjustirovati budeme, já o ničemž jiným nevím, co by potřebí bylo, toliko jestliže ste se ráčili s řískou a českou kancellaří srovnati. Já až posavad od český kancelláře taxu, co na mou stranu přijde, dostati nemohu; sice taky ještě na některý věci nás všech se dotejkající od JM. knížete z Portie odpovědi očekávám, před kterouž odpovědí diploma z říšský kancelláře vyjíti by nemohlo. Protož bude potřebí psáti, aby se z vypravením diploma drobet pozdrželo.

JM. paní tetě já i mý děti co nejpěkněji se poroučíme a brzkýho shledání sobě vinšujíc, zůstávajíce VM. ve všem slušným služebně volná strejna

Lidmilla z Šternberga.

Z Horažďovitc 17 7bris 1662.

[Adressa německá na Šternberk.]

29.

1662 d. 2 listopadu na Bechyni. — Hr. Ludmila stěžuje si na odklady i na českou kancelář. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě a pane strejče můj uctivě laskavej. Podle připovědi mé tak činím a to, co jsem ode dvora strany naší Šternberský věci dostala, communiciruji, což mně velice divně přichází, že se s tím tak odkládá. Píši dnes zase o to. Kancelář česká ta nás taky, co vidím, chce natahovati. A tak nevím, co dáleji poroučeti račte. Bylo by snad dobře, abyste ráčili do Vídně o to psáti, tak aby tomu jednou konec byl.

Mám naději, že ste bohdá v dobrým zdraví domu přijeti ráčili a JM. paní tetu čistou zdravou našli, kterýž se co nejpěkněji poroučím zůstávajíce VM. ve všem slušným služebně volná teta

Lidmilla z Šternberga.

Na Bechyni 2 9bris 662.

30.

1662 d. 5 listopadu na Plané. — Hr. Ludmila oznamuje hr. Václavovi, že co do obsahu diplomu srozuměna jest s tím, na čem on s hr. A. Vratislavem se usnesou. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě a pane strejče můj uctivě laskavý. Psaní od VM. 4 huius datirované dnes dobře jsem přijala a co VM. pan nejvyšší kanclíř píše, vyrozuměla. Co se mně dotejče, zdaliž to diploma všichni spolu aneb jeden každej obzvláštně míti máme, v tom já dokonce žádný considerací nenesu, abychme neměli všichni jedno míti; toliko račte o tom panu hraběti Vratislavovi psáti a o to se umluviti. Já na jakejkoliv spůsob spokojena budu a o to napíši, až jen zvím, jak ste se ráčili snésti, zvím [sic].

Mezi tím mám naději, že ste ode mně mý psaní taky dostati ráčili. Knížeti z Portie*) již jsem psala a jeho v ty věci dostatečně informirovala. Při kanceláři český již v bytu mém [v] Vídni, tolikéž potom skrze psaní, sem ohlásila a tak jen na to budu čekati, jak se račte spolu namluviti.

Já na místě mejch synův VM. co nejpěkněji děkuji, že na ně VM. milostí spomínati račte, a VM. tím ujišťuji, že oni vždycky takový příčiny VM. dávati budou, abyste vždycky jejich milostivým panem strejcem zůstávati ráčili a je za svý služebníky znali, s kterými zůstávám VM. ve všem slušným služebně volná teta

Lidmilla z Šternberga.

Na Planý 5 9bris 662.

[Adressa německá na Šternberk.]

31.

1662 d. 9 listopadu na Radovesicích. — Hr. Václav oznamuje hr. A. Vratislavovi, že jest se společným pro všecky diplomem srozuměn. (Opis.)

Extract z psaní JM. panu hraběti Vratislavovi ze Šternbergka pod dathum na Radovesnicích d. 9 9bris odpověděného.

Jedouce na Bechyni to sem štěstí neměl dle mé žádosti a vinše VM. tam sloužiti aniž vedle mé povinnosti zde v tomto VM. vlastním domě anebo chalupě; již jste taky z JM. paní p. hrabínkou Lucrlí a JM. paní p. Zárubovou, strejnou a paní mou milostivou, (kterejmž se poníženě poroučím) odjeti ráčili.

Souce mi psáno ode dvora v příčině expedirování Diplomatis, abychom se snesli a porovnali, zdaliž chceme conprehendirováno jmíti všechny v jednom Diplomate anebo ve třech, já sem to poslal JM. paní p. strejně Ludmille hraběnce z Šternbergka, jak se ráčí chtíti v tom resolvirovati. Co

*) Jan Ferdinand z Portie měl za manželku Beatrici Johannu Kavkovnu z Říčan, sestru paní Ludmily.

mně za odpověd dávati ráčí, přikládám in originali. Přečtouce, prosím, račte mně takové psaní naspátek odeslati.

Co se mý osoby dotejče, já jsem spokojen, v jednom všechno aby conprehendirováno bylo. Pakliže račte jinač poroučeti chtíti, na takové co nejdříve pro fedrování, aby ta věc k místu a konci přijíti mohla, očekávati budu s tím ujištěním, že VM. a celého domu VM. sem a do mý smrti vostanu —

32.

1662 d. 9 listopadu na Plané. — Hr. Ludmila vybízí hr. Václava, aby tajemníku V. Schröderovi dopsal, aby dříve koncept diplomu k nahlédnutí, opravení neb doplnění zaslal. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě a pane strejče mně uctivě laskavej. Psaní VM. 6 Novembris datirované včera dobře jsem přijala a z něho vyrozuměla, abych jen toliko knížeti z Portie napsala, že s tím spokojena jsem, že ihned diploma Šternberský zhotoveno bude. Mně se ale vidí, že by hrubě dobře bylo, dříveji než se shotoví, aby nám concept toho punktu, jak in genere strany rodu našeho dohromady pojati budeme, dříveji nežli by se diploma shotovilo, odesláno bylo [sic]; tak, kdyby se nám v tom vidělo buď napraviti, změniti, ujíti neb přidati, to se dříveji státi mohlo. Neb když by zhotoveno bylo, potom již se změniti nemůže. A poněvadž o předcích VM. žádná zmínka se nečiní tak jako o mejch dětech [sic] předcích, nepochybuji, že by snad i to VM. se líbilo, aby, co tak paměti hodného míti račte, taky to v to potaženo bylo. Protož, bude-li se VM. viděti panu sekretáři Šreterovi*) napsati, tedy račte s tím pospíšiti, tak aby oni žádostivi peněz jsouce nepospíšili a nětco nedoložili, co by se potom Vašnostem snad nelíbilo.

A poněvadž to jméno Holickej míti chtíti neráčíte, bude to snad potřeba taky doložiti. Bylo by hrubě dobře, aby JM. pan hrabě Vratislav taky o tom conceptu do Vídně psal, aby se dříveji sem odeslal; protož, bude-li se VM. viděti, jemu o tom parte dáti. Já bych mu sama psala, ale pro hroznou bolest hlavy více psáti nemohu, neb sotva toto píši.

Tak i VM. za odpuštění prosím, že psaní knížeti náležející VM. spátkem odsýlám, neb se bojím, aby se neoffendyroval, protože ani titul pro bělost ingoustu se čísti nemůže. Protož, pokudž vnitřku lepší ingoust jest, bude-li se viděti VM. dáti jinší coopertu učiniti a mně zase též psaní odeslati, tedy bude ode mně pilně odesláno. Já sice mý psaní sotva sem taky pro bělost ingoustu přečísti mohla.

JM. paní tetě co nejpěkněji se poroučím a zůstávám VM. ve všem slušným služebně volná strejna

Lidmilla z Šternberga.

Na Planý 9 9bris 662.

---

*) Vilém Schröder byl tajemníkem říšské dvorské kanceláře.

33.

1662 d. 10 listopadu v Praze. — H. A. Vratislav opětně si přeje, aby diplom říš. hrabství pro celý rod Šternberský in genere a ne pro jednotlivé osoby vyhotoven byl, a žádá hr. Václava, aby u nejv. kancléře se přimluvil, by česká kancelář jim co nejdříve taxu stanovila a s nimi milosrdně zacházela. Hr. Jaroslavovi vysvědčení rodu vydati nemůže nemaje rodokmen po ruce. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě. Pane pane strejče můj lasckavý a důvěrně nejmilejší. Z VM. dnešního vzátzného psaní sem vyrozuměl, co mně poroučetji ráčíte. Ačkoliv rád bych psaní J. Excell. pana nejvyšího cantzlíře*) byl vidjěl, abych tjím lípej z mým panem bratrem o tom promluvitji mohl, nitzměně soudjím, že nitz jiného, než co sme prv již čaštjěj my interessirovaní mezi sebou uvažovali. Pročež taky jěštijě toho zdání sem, aby naše diploma in genere pro tota familia Sternbergica (non specificando personas vel illarum nomina) expedirované bylo. Et hoc plus sapit naturam restitutionis totius familiae; aliter enim viderentur tantum aliquae personae ex familia fuisse restitutae.

Při tom VM. taky služebně žádám, račte J. Excell. panu nejvyšímu cantzlíři (jakož sem já již po dvakráte učinil) napsatji a prossitji, abychom jednou již dostatečnou správu strany taxy český cancelláři patřující dosáhnouti mohli a aby s námi milosrdně zacházela; nebo hrozně mnoho žádají a víc než cantzellář říšcká. Nám pack nejvítz na tom záleží, aby naše větz z cantzelláře čescký k zdejším tribunálům intimirována byla, nebo dřív toho nám titulu dávatji nechtjěj. Já mou quotu před ruckami mám.

JM. paní strejna paní Zárubová se VM. co nejpěkněji poroučí a byla jistotjně žádostjivá s námi VM. sloužitji na Radovesnitzi. Má žena ale z mým bratrem i se mnou VM. i k JM. paní tettě mé milostjivý k stálé milostji se poroučejí. A při tom zůstávám VM. věrný poslušný služebníck a strejtz

A. W. h. z Šternbercka.

Z Prahy 10 9bris 1662.

P. S. Euer Libd. Hoffmeister hatt mich in dero nahmen ersuchet einen zeigen abzugeben wegen dess H. Vettern H. Graffen Jaroslawss, wellichen ich dan gehorsamb vndt willig hertzlich gern nachkchommen wehre, so hab ich aber die Anathen meiner Frauen Mutter nicht beyhanden vndt arbeithe gleich darinnen, solleche ehistenss zu haben. Hab dahero Ihme gerathen H. G. v. Wirben dorumb anzusprechen. H. Appell. praes. wahr ohne diesess der meinung, dass ess besser seye, dass man fremde vndt vninteressirte alss einen blutsverwantden darzu nehme.

---

*) Byl jím Jan Hartvík hr. z Nostic 1652—1683.

Ibrigenss wissen Euer Libd., dass ich deroselben gantz zugehöre vndt sie die vollige disposition iber meine person haben.

H. Obr. Landthoffmeister ist mitt einem podagra hier ankhummen; H. Obr. Landrichter soll morgen khummen; beede H. H. graffen von Trautmanstorff wie auch Graff Slawata die khunfftige Wochen. Dieses alles dem Lantag zu ehren.

34.

1662 d. 11 listopadu ve Vídni. — Florián Jetřich Žďárský ze Žďáru, solicitator, oznamuje hr. Ludmile, že kníže z Portie s tajemníkem Schröderem posud nevyjednával. (Opis.)

Ich berichte Euer Gnaden, dass ich mich an heünt beym H. secretarii Schrötter aufgehalten vnndt mich erkhundiget, ob nicht Ihr fürstl. Gn. der Fürst von Portia mit ihme wegen der Sternbergischen sachen conferirt vnndt geredet hette. Gab er mir zur Andtwordt, dass es biess dato nicht geschehen. Er aber wehre biess dato mit dess Fürsten seinen aigenen sachen schon viel Zeit hero beschäftiget vnnd hette iezt dem Fürstenstanndt vor Ihr fürstl. Gn. aufzuesetzen vnterhanden. Wurde mit nechsten darmit (weilen in die acht Bücher wegen des Hausses deren von Portia, so ihren standt gleichsfahls von viel hundert Jahren hero erweissen, durchlessen müessen) fertig sein, alssdann wolte er die Gelegenheit nehmen wegen der Sternbergerischen Sachen mit Ihr fürstl. Gn. nochmahlen zue reden.

Wien 1662 d. 11 Novembr.

35.

1662 d. 13 listopadu v Radovesicích. — Hr. Václav žádá hr. Ludmilu, aby koncept diplomu ode dvora dříve k nahlédnutí byl zaslán, a ohražuje se proti tomu, že by byl panchartem rodu svého. (Vlastnoruční koncept neúplný.)

Vysoce urozená hraběnko. Má milostivá paní paní a strejna. Psaní VM. zs Planý 9 měsíce tohoto jdoucího sem dostal, z něho vyrozuměl, dříveji nežli by diploma na čisto zhotoveno a vypraveno bylo, že račte bejti toho vzácného jmínění, aby concept téhož sem odeslán jsouce my zde do něho společně nahlídnouti mohli, k čemuž i já přistupuji a dobře spokojen sem. Ale já to při dvoře dovésti nemohu; tak vždy je má ponížená prosba, abyste tam o to psáti a se tak mnoho zaneprázdňovati ráčili, poněvadž já pana sekretáře Schrottera neznám.

O mých předcích nevím co jiného doložiti, nežli co již v tom diploma, který za sebou de facto jmíti račte, pololoženo (sic) a připamatováno; nebo od pana Alše z jedný a pana Zdeňka z druhé (in ascendente linea máme

společně jako)*) dáleji nahoru vstupující líniji máme jedny předky a co v tom diploma pamětihodného se klade, to my, jich descendentes slušně užíti máme.

To jméno Holickej při(pa)matoval sem na Bechyni; (že mne)**) naslechl sem, (že když tak i mezi — že mne víceji)*) že sem byl víceji jmenován hrabětem Holickejm nežli [z] Šternberka; tak poněvadž nyní jenom linije pana Alše a pana Zdeňka vostává, jenž pana Zdeňka se jmenovali Konopiští (naposledy Zelenohorští),*) poněvadž oni se nemenují Konopiští, též já se nechci jmenovati Holickej, panství ležící na hranicích Uherskejch a Moravskejch blísko Hodonína, držitel téhož panství nejsouce, nýbrž z Šternberka tak dobře pocházející jako jiní strejcové, jestliže mne za to znáti a ze mne ňákého pankharta nechtějí činiti.***)

36.

1662 d. 13 listopadu. — Hr. Václav žádá hr. Ludmilu, aby koncept diplomu k nahlédnutí a možným opravám zaslán byl. (Druhý vlastnoruční koncept neúplný.)

Na milostivý psaní pod datum zs Planý 9 9bris odpovídám poníženě ve třech punctích:

1. aby nejdřív concept diplomatis sem odeslán byl (do něho se nahlídnouce bud že by byl dobře napsán nebo se něco bud že by se něco přida a do něho se nahlídlo),†) tak aby od stran (oprubírován) přehlídnut sa potom k náležitý expedici přišel a vypraven byl; (a po vydání) něco se času opět prodlouží, však já v tom, jakkoliv račte vzácně jmíniti, pro tu velkou náchylnost, kterou k našemu rodu jmíti ráčíte, já sem dobře spokojen (ačkoliv se drobet prodlouží —tého punctu), jak generice náš rod obsazen bude. Všechno dobře, co ráčíte poraučeti. Co se mne dotejče, já sem spokojen, ať je generice anebo specifice. Bude-li specifice, (poníženú) ať sem já jmenován zspolu z mejma jako ten descendens, kterej od pana Alše, staršího bratra, přicházím. Kde pak ale mám bejti postaven, o to já conpetyrovati nechci jako ten, kterej nejsem a[u]torem tyto vzácný restitucí.

2. Abych některé paměti vypsati dal, co bych tak měl o mých předcích, poněvadž in diplomate toliko jenom o těch se dělá, totiž předkův Jich Milostí pp. hrabat, strejcův mých nejmillejších a p. synův VM., nacházím v tomto již expedirovaným z kancelláře říský diplomatě, (v kterém) jenž sem četl v něm bedlivě z milosti VM. na Bechyni, všechny ty tam antecessores sou tak dobře pro mne jako pro druhý Jich Milosti p.p. hrabata strejce a jich merita všichni participírujeme jako též přicházející z jednoho

*) V originalu přetrženo.

) Přeškrtnuto. — *) Tento koncept není dokončen; list skutečně zaslaný [37] má poněkud jiné znční.

†) Slova zde v ( ) umístěná jsou v tomto konceptu přeškrtána.

plemena a krve, tak že, co je pro jednoho, to je pro druhého; a k tomu je tam jak pan Aleš tak pan Zdeňek, pan Jaroslav (potom pana Smila ceru), kterej tak velkú slávu nad Tatary a víteství v markrabství moravským předky naše (tak dobře se) totiž pana Jaroslava Šternberka, prvního hejtmana markrabství moravského a vítězitele nad vojskem Tatarským. (Ceru pana Smila a paní Barbory, kteráž byla z rodu pánův Flaškův, jmenovitě pana Zdenka Flašky z Rychmburku a Pardubic a paní Anny z W.) Ceru pana Smilla Holického [z] Šternberka Kunegundu jinak Kunku, šlechtičnu Holickou [z] Šternberka, kteráž potom měla krále Jiřího, zskrze coš další vzácné zpříznění následovalo. Manželka téhož pana Smila byla paní Barbora z rodu pánů Flašků, jmenovitě cera pana Zdenka Flašky z Richemburka a Pardubic a p. Anny z Wartenberka. Pana Alše, bratra staršího pana Zdeňka, od kteréhož pana Alše já a moji proprie přicházíme, tak že merita těch všech z obojí strany a jich zasloužilosti, jak na descendentes staršího bratra tak i mladšího přicházejí. A kdybych já jenom byl v tomto diplomate specifice položen jako jiný, netoliko zapotřebí bylo dalšího zaneprázdnění, tak že já nevím aniž (ne)mám jinší po panu Alšovi a panu Zdeňkovi jako bratřích vlastních a jich descendentův jinší merita krom to, co po panu Zdeňkovi (jmíti) posloupně jmíti račte a já po panu Alšovi posloupně až na mne, poníženě přikládám zs tau poníženau nadějí, že jako autor vzácný (toho všeho tak dobře) pro nás (vš. jednoho roddu) toho všeho račte se na nás, od obouch bratřích přicházejících z jedny krve, ohlídnouti, ke dvoru tu věc recoma(n)dirovati buď generice nebo specifice neuhlídajíc nyní, jak se VM. líbiti bude, expedirováno bylo, a já nebyl excludirován. Taky bych nevěděl proč.*)

37.

1662 d. 13 listopadu v Radovesicích. — Hr. Václav žádá hr. Ludmilu, aby koncept diplomu ode dvora dříve k nahlédnutí zaslán byl, a trpce stěžuje si na to, že jen Holickým jmenován jest a ne Šternberkem, jako by byl panchartem rodu svého. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozená hraběnko. Má milostivá paní paní a strejna. Na milostivé psaní pod datum zs Planý 9 Novembris poníženě odpovídám ve třech punctích:

1. Aby nejdřív concept ode dvora sem odeslán byl v tom punctu, jak generice rod náš obsažen bude. V tom ve všem přistupuji a sem spokojen, ať je generice vel specifice. Bude-li specifice, ať sem já též jmenován zspolu z mejma jako ten descendens, kterej od pana Alše, staršího bratra pana Zdeňka, inmediate et proprie sem a přicházím. Kde ale in

*) Též tento druhý, velmi nejasný koncept není, jak se zdá, dokončen. List skutečně zaslaný, který bezprostředně následuje, má poněkud jiné znění.

diplomate mám postaven bejti, k milostivý disposicí VM. zanechávám; jako autoru tyto vzácný restitucí conpetirovati v čem, mně se nevidí.

2. Abych některý paměti předkův mých, co bych tak měl, vypsati dadouce panu secretáři Schrötterovi odeslal, milostivě poroučeti račte, poněvadž in diplomate již za sebou majícím jenom o předtcích Jich Milostí p. p. hrabat strejcův mých zmínka se činí a o mejch esclusive by se mlčeti chtělo anebo mlčí. Já ale poníženě VM. v tom informirujíc pro napravení toho eroru nacházím v tom diplomatě, kteréž na Bechyni byvše bedlivě sem přečetl, že jesti o mejch, z kterýchž já krve a plemene tak dobře přicházím, dosti dobrá zmínka, jako in substantialibus merita pana Jaroslava z Šternberka, prvního hejtmana markrabství Moravského a vítězitele nad tak velkou mocí Tatarskou; druhé: vzácný zspříznění z mnohýma knížaty, jako cery pana Smila Holického z Šternberka jménem Kunekundy jinak Kunky, šlechtičny Holický z Šternberka, kteráž vdána byla za krále Jiřího, zskrze níšto pošlo příbuzenství z jinejma kurfyrty [sic] a knížaty. Máteř týž šlechtičny Kunekundy byla paní Barbora z rodu starožitného pánů Flašků, jmenovitě pana p. Zdenka Flašky z Rychmburku a Pardubic a paní Anny z Wartemberka cera; též merita pana Alše, staršího bratra pana Zděnka; tak že to všechno, co tak pamětihodného, tak se dobře vstahuje na descendentes jak jednoho tak druhého bratra.

A kdyby v tom diplomatě též jméno mé specificirováno bylo tak, jak sem pod datum z Prahy 28 Aprillis od Vašich Milostí k ty vzácný restitucí zskrze schvální psaní pozván byl, neráčili byste obtěžováni bejti, a já to tak lítostivě a srdečně nesnášel, téměř tak, jako bych nebyl tak dobře uznán za jednoho Šternberka. A protož sem i tu zmínku za potřebnou uznal bejti k VM. na Bechyni učiniti, nebo sem byl jmenován pán anebo hrabě Holický a ne [z] Šternberka. Jakož pak přikládám VM. sub l. A.*), jak sou se za starých leth a odkud páni [z] Šternberka psávali a proto sou a byli uznáváni bez ňákého rozdílu nebo separací všechni, že přicházejí od jednoho předka, rod a krev jedna, tak že já nevím, proč mám bejti, aniž tu příčinu pochopiti mohu, pankhartem roddu mého. To jméno Holický, poněvadž Holice nedržím, tak jako i jiní páni strejcové, kteří se psali zs těch sídel, kterýž v posesu užívali, se nepíší, jako pana Zdeňka descendentes se psávali z Šternberka odjinud z Konopiště, pana Alše podobně z Šternberka odjinud z Holice, tak že nejní**) de essentia familiae mohu se psáti anebo nechati, rod ale můj Šternberskej, z kterýž krve pocházím, v svý podstatě vostává; já a moji tím se honositi můžeme, jsouce ty poníženě naděje k VM. jako k ty přední patronce roddu našeho jednoho a příčina všeho dalšího zvelebení, že nade mnou též svou ochranlivou a milostivou ruku držeti a v ničemž nedopouštěti mne a mejm praejudicirovati se důvěřuji.

*) Není přiloženo. — **) Nyní.

JM. knížeti z Porcije mne in optima forma recomandirovati, jako i JM. kněžně, oboum mejma poníženě poslušnejma službami. Posílám JM. toto ponížené psaníčko sub sigillo volante prosíce je zspečetiti a titul napsati dáti; a že předešlý posláno nebylo, hrubě sem VM. obligirován; neboť jakej papír a inkoust sem na cestě v mých Spálených Janovicích našel, tak zs prostnou mou upřímnou horlivostí in prima instantia sem se k mým vzácným patronům utíkal.

Zavírajíce toto VM. (jak smejšlím) obtížné a dosti obšírný a zle psaný psaní nemám paměti jinší předkův našich mimo ty, které již prvotně in diplomate dobře vypsáni sou, tak dobře pro jednu jako druhou stranu beze vší separací. Však od pana Alše jeho descendentes až na mne se vztahující sub l. B.*) přikládám pro milostivé vyrozumění, že i jeho descendentes tak dobře jako druhého pana bratra Zdeňka z dobré krve a obojí strany přicházejí, s tím se VM. k stálý milosti a lásce až do mý smrti odevzdávajíc.

Má Voršilka se VM. poslušně poroučí a já vostávám VM. ponížený a poslušný strejc a služebník

Z Radovesnic. V. z Šternberka.

P. S. Sub l. C.*) přikládám paní Anny, manželky pana Petra z Šternberka, pamět. Byla kněžna, sestra osvícených knížat, markrabě Jošta a Prokopa moravských, z domu slavného Lucemburského; pokudž je in diplomatě to posazeno; není-li, milostivou vůlí VM. může přiloženo bejti; jako i mně se zdá, ti naši biskupové, an to jiní raddí, co tak mají dobrého a vzácného, pro sebe činějí. Však ve všem, jak račte milostivě učiniti, zanechávám.

[Poznámka na zadní straně.]

Odpověď JM. P. P. Lidmille hr. z Šternberka de dato 13 Novemb. Ao. 1662.

38.

1662 d. 18 listopadu v Praze. — Hr. A. Vratislav oznamuje hr. Václavovi, že trvá na svém mínění, aby v diplomu osoby specifikovány nebyly, nýbrž aby restituce i na všecky předky se vztahovala. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě. Pane pane strejče můj nejmilejší. Z poslušným podjěkováním VM. přiležitjě psaní J. Excell. pana nejvyšího kantzlíře odsílám a nepominul sem ihned JM. paní tetjě napsastji (sic), aby to prvnější diploma zase vrátjila, tack aby jack nejdřív druhý in genere expedirováno býtji mohlo. Všack neuznávám při sobě, aby personae specificirované byly, nebo sme se již prvé z JM. paní tetou o to tack porovnali pro tyto příčiny

---

*) Není přiloženo.

1º že by pro praeponirování osob snad ňácká diferentzí se zdvihnouti mohla,

2do že by to více restitutioni personarum nunc viventium než restitutioni generali familiae podobno bylo.

My ale uznáváme, že propter futuros gradus et nomina nostrorum antenatorum celej rod se restituiruje tack, abychom mohli i naše starší hrabata menovatji. Pročež ještě toho zdání zůstávám a k stálý milostji JM. paní tetje mé milostjivý i z mou Lucerlí se poslušně poroučím a při tom až do smrtji zůstávám VM. věrný a poslušný služebníck a strejtz

A. W. h. z Šternbercka.

Z Prahy 18 9bris. 1662.

P. S. Euer Libd. wintsche ich Million glick zu dem schönen Actu, deme ich auch vnwirdig bey dem H. Thumbprobsten vergangen mittwoch hab beigewohnt, undt ist alles mitt höchster satisfaction abgeloffen. Hab mich auch gegen deren anwesenden Cauallieren anschtatt deroselben bedancket.

39.

1662 d. 16 listopadu na Horažďovicích. — Hr. Ludmila doufá, že i nejvyšší kancléř nápomocen bude, tak že nyní již jen příznivý výsledek očekávati zbývá. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě a pane strejče mně uctivě laskavý. Psaní VM. 13 9bris na Radovesicích datirovaný dobře jsem dnes přijala spolu s přiloženejmi allegaty a psaním JM. knížeti z Portie přináležejícím, které při první poště odesláno bude a nepochybně svůj effect dosáhne. Toliko račte jen tím horlivěji túž věc při JM. knížeti a dvorský kanceláři urgirovati. A nepochybně že i JM. pan nejvyší kanclíř*) v tom VM. souce při dvoře a mnohem lípeji nežli já skrze psaní k tomu effectu (nejsouce žádnej rozdíl ani considerací strany osoby VM. a rodu tak, jak račte v svým psaní dokládati) dopomoci mocti bude. A poněvadž jsem již v ty věci JM. kníže dostatečně informirovala, nic jinšího nepozůstává, než na effect v týž věci očekávati.

JM. paní paní tetě se co nejpěkněji poroučím a zůstávám VM. ve všem slušným služebně volná strejna

Lidmilla z Šternberga.

Na Horaždějovicích 16 9bris 662.

[Adressa německá na Šternberk.]

*) Jan Hartvik hr. z Nostic.

40.

1662 d. 19 listopadu na Horažďovicích. — Hr. Ludmila ujišťuje hr. Václava, že všecky možné kroky již učinila, že ale česká kancelář přemrštěné požadavky činí. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě a pane strejče mně uctivě laskavej. Psaní VM. 14 huius datirované včera dobře jsem přijala spolu s přiloženým JM. pana hraběte Vratislava z Šternberga a poněvadž jsem již o tu věc JM. knížeti dostatečně psala, ano i při řískej kanceláři insinuirovati dala, nevím, co víceji v ty věci činiti, poněvadž to prodlení z příčiny ty, jak sem VM. extract z psaní z Vídně přiložila, pochází. Já bych vinšovala, aby již ta věc k místu a konci přivedena bejti mohla.

Pan nejvyší kanclíř v ty věci naším milostivým pánem se neukazuje a na nás kancelář česká více míti žádá než říská, a divný grieblerejen*) při týž kanceláři strany toho činí; což mně velice líto jest, jako že i tak dlouho zdržováni od ní jsme.

JM. paní tetě se pěkně poroučím a zůstávám VM. ve všem slušným služebně volná strejna

Lidmilla z Šternberga.

Na Horaždovicích 19 9bris 662.

41.

1662 d. 30 listopadu na Zelené Hoře. — Hr. Ludmila ujištuje hr. Václava, že všemožné kroky u dvora již mnohokráte činila, že však dlužno trpělivost míti. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě a pane, pane strejče mně uctivě laskavý. Psaní VM. 27 huius z Šternberka dnes dobře jsem přijala spolu s přiloženým psaním JM. hraběte Vratislava a z něho zrozuměla, že JM. pan hrabě mně v ty materiji z strany našich věcí psáti měl, já ale až posavad sem žádného takového psaní nedostala. Co se dotejče, abych zase túž věc ke dvoru reccommendyrovala, což jsem již kolikráte učinila, a VM. sám račte to souditi mocti, abych o to ještě kolikráte psala, že dokud JM. kníže z svejmi věcmi hotov nebude (tak jak ste nepochybně excusu**) p. Schröttera skrze přípis toho psaní, které sem před dvoumi neb třemi nedělmi VM. poslala, srozuměti ráčili), naše věc expedirována nebude, protož musíme patienci míti, až se bude moci státi. Já, co na mně záleží, vinšovala bych sobě, aby to již jednou svůj konec mělo. Že ste ráčili tak těžkej catarrh míti, lítostivě jsem vyrozuměla, ale zase se potěšila, že chvála Bohu zase lípeji jest. Bude to bohda k VM. mělkému zdraví a jináč v ty zlý časy nemůže bejti než z catarrhy se trápiti.

*) Hloubajíce činí námitky. — **) Výmluvě.

JM. paní tetě se co nejpěkněji poroučím a zůstávám VM. ve všem slušným služebně volná strejna

Lidmilla z Šternberga.

Na Zelený Hoře 30 9bris 662.

[Vzadu vlastnoruční poznámka hr. Václava:]

L: B: Odpověd na mý psaní od JM. pí strejny Lidmilly hrabínky z Šternberka pod datum na Zelený Hoře 30 9bris sub LB.

42.

1662 d. 3 prosince. — Hr. A. Vratislav žádá hr. Václava, aby ze své strany celou věc podporoval, hr. Ludmila že s největší horlivostí tak činí. (List vlastnoruční).

Hoch vndt Wohlgebohrner Graff. Hochgeehrter liebster Herr Vetter. Euer Libd. befehl wegen empfangung der Vormundtlichen dancksagung von Herrn graffen von Suysse anschtatt deroselben hab ich heintigess tages durch dero hochwerthe Zeilen vornommen. Erfreye mich zwar höchlich, dass sie mich zu dero dinsten wirdig schätzen, betriebe mich aber hergegen, dass ich Euer Libd. Unpasslickeitt erfahren muss.

(Das) *) von restitution betreffendt hab ich mihr sehr angelegen sein lassen, aber H. Graff Joachim hatt beyliegende antwort von Ihr Excell. H. Obr. Cantzlern empfangen. Bitte dahero noch einss, Euer Libd. wollen doch Ihress ortss dass Werck zu einem gewintschten end zu beferdern helfen. Dan die mora ist Vnss sehr praeiudicirlich vnd wirdt zu Hoff sehr befrembdet.

Ihr G. die Frau Muhmb Frau Graffin Ludomilla solicitirt die beschleinigung dieser sachen mitt höchstem eiffer. Mein Weib befihlt sich sambt meiner Ihr G. der gnedigen Frauen Muhmb zu gnaden. Ich aber verpleibe Euer Libd. dinstwilliger Knecht vndt Vetter

A. W. G. v. Sternberg.

P. S. Bitte umb die zurucksendung dess einschlusses.

[Adressa německá. Při ní vlastní rukou hr. Václava poznámka:]

3 Decemb. Ao. 1662.

43.

1662 d. 4 prosince ze Šternberka. — Hr. Václav omlouvá se hr. A. Vratislavovi, projevuje souhlas se vším, na čemž s pí hr. Ludmilou se usnesou, a vybízí k vzájemné lásce pro dobro jejich i jejich budoucích. (List vlastnoruční.)

*) Kousek papíru vytržen.

Vysoce urozený hrabě. Můj laskavý a upřímně nejmillejší pane, pane strejče. Že sem já se směl pokusiti VM. zaneprázdňovati v příčině ty functi a poděkování hraběti Kinskýmu (?)*) při dskách královských zemských, VM. prosím, račte mou všetečnost odpustiti; má velká důvěrnost upřímná mne k tomu přivedla. Začeš, že jste to přijíti ráčili, poslušně děkujíce do mý smrti ve všech VM. poručeních se odsluhovati připovídám.

Strany restituci šternberský od VM. mně psaní učiněný pod datum zs Prahy 18 minulého měsíce Novembris sem takové JM. paní strejně Ludomille hrabínce z Šternberka communiciroval, z čehož vejpis,**) abyste se ráčili mocti upamatovati, odsýlám. Já sem jednou vůli mou dal JM. paní hrabínce, jakož i VM. vzácný mínění aprobírujíce, spokojen sem, jenom jak JM. paní hrabínka tak VM. abyste ráčili to naše již jednomyslné snešení ke dvoru, expedicím jak řískýmu vicekanclíři tak i českému nejvyššímu kanclíři společně spísebně voznámiti, žádost naši společní, buď že chceme in uno diplomate genericam expeditionem jmíti aneb in triplo pro každou liniji. Já sem a dávám VM. mý slovo, že ze vším tím spokojen budu a ve všem k rodu našemu k lepšímu concurirovati chci a budu upřímně do mý smrti; když se to stane od Vašich Milostí a dvůr zví, co žádáme simul uniti, teda tu milost již danou od JMC. roddu našemu, nevím příčinu bejti, proč by zdržovali.

Co JM. paní hr. strejna včera mně psáti ráčí též sub l. B.**) VM., jako i co JM. paní hrabínky z Vídně solicitator píše sub l. C.***) přikládám. Po přečtení, prosím, račte mně zase odeslati a tím ujištěn bejti, že já z mý strany nic naše společně dobrý zdržovati nebudu, nýbrž společně corespondendo přičiňovati se budu k šťasnému žádostivému effectu; jak i strany spezí**) nemá ode mne nic bejti retardýrováno.

Tak neopouštejme se, držme upřímně spolu pro naši a našich budoucích dobrý. S tím se VM. k stálý milosti a lásce odevzdávám. Má Voršilka se VM. co nejpěkněji poroučí und ich Ihr Gn. der Fraun Graffin Luzerle gehorsambist. VM. poslušný věrný služebník a strejc

V. Šternberk.

Z Šternberka 4 Decembris A. 1662.

[V zadu poznámka:]

Odpověď JM. pp. hraběti Adolfovi Vratislavovi pod datum 4 Decembris Ao. 1662.

---

*) František Oldřich hr. Kinský byl kancléřem. V textu jest jméno hraběte naprosto nečitelné.

**) Není přiložen.

***) Není přiloženo.

†) Nákladu platů.

44.

1662 d. 9 prosince v Praze. — Hr. A. Vratislav upozorňuje důtklivě hr. Václava, že dokud taxy nejsou zapraveny, nemohou užívati praedikatu, a žádá jej proto, aby s říšskou i českou dvorskou kanceláří co nejdříve se vyrovnal. (List vlastnoruční.)

Hoch-Wohlgebohrner graff. Hochgeehrtister liebster Herr Vetter. Durch dero gnaden zeilen hab ich einen vnverdienten dank empfangen, weilen (obwohlen ich Euer Libd. befehl ad nutum hab obseruiren wollen) mihr von denen herrn Vnterambtleitthen ist widerrathen worden dero danksagung bey der Landtaffel pershönlich beyzuwohnen. Dan so lang mihr vnsere sachen bey der böhm. Cantzley nicht auslösen vndt von danen die intimationes anhero nicht khommen, so lang gibt man vnss weder dass praedicat Hoch vndt Wohlgebohrn, weder mihr den graffenschtandt.

Diesem nun abzuhelfen sehe ich kein anderess mittel, alss dass Euer Libd. durch Ihr Excell. H. Obr. Cantzler die Gebihr vor dero Pershon zu der Reichscantzley abfihren. Dan alldorten haben wihr schon lengst dass vnserige bezahlt. Wie viel aber vor dero person khumbt, mussen sie mitt der Cantzley auffs genaueste vndt ehiste tractiren.

Wass den modum expeditionis belanget, hab ich mich auch vorhero, wie dan ebener Massen Ihr G. die Frau Muhmb graffin Ludomilla, bey beden Cantzl. erkleret, dass wihr dass diploma in genere expedirter haben wollen. Also stehet ess auch daran, dass Euer Libd. sich ebenermassen diessfalss erkleren.

Was nun die böhmische Hoffcantzley betriefft, hab ich mein quantum bey henden. Die frau Muhmb versichert mich auch dess Ihrigen. Aber alless wirdt retardirt, biss Euer Libd. die richtickeit bey der reichss Cantzley werden gemacht haben. Bitte dahero noch einss, sie wollen durch die hohe Vermögenheit bey Ihr Excell. H. Graffen von Nostitz dero interesse beschleinigen. Dan warhafftig, die mora ist vnss mittinteressirten sehr schödlich vndt wirdt vns schwer fallen lenger zu warten, sintemahlen wihr ohne diess vnsere reichss Expedition schon in handen haben.

Mein Lucerle befihlt sich sambt meiner Ihr G., der gnedigen Frauen Muhmb, zu gnaden. Vndt ich verpleibe vnverenderlich Euer Libd. trey gehorsamber knecht vndt vetter

A. W. G. v. Sternberg.

Prag den 9 Xber 1662.

45.

1662 d. 16 prosince. — Hr. Václav blahopřeje pí. Ludmile k svátkům vánočním, doufá, že s hr. Vratislavem psala ku dvoru v příčině vyhotovení diplomu pro celý rod, a slibuje vypadající naň část taxy správně vyplatiti. (Opis.)

Vysoce urozena hraběnko. Má milostivá paní p. a strejna. Nastávající vánoční slavnosti (zspolu z mou Voršilkou), kteráž se VM. poslušně poroučí, ve všem hojným božským požehnání, oplejvajíc výborným zdraví[m] za mnohá prodloužená létha z celým vzáctným domem upřímně vinšujem. Já pak poníženě prosím upřímně a nepromĕnitedlně mně v svý milosti a lásce zachovati.

Nad šťastným příjezdem v dobrým zdraví VM. se těšíce, majíce dobrej sspěch sem zrozuměl. Nepochybuji, z JM. p. p. hrabětem Vratislavem strejcem mně tu milost ste učiniti ráčili v ta místa ke dvoru psáti wegen die Vmbfertigung diplomatis totius familiae; tak já VM. tohoto služebníka mého posílám; jemu sem poručil od VM. milostivou instructi a informaci vzíti, poněvadž (jak se od VM. ke mně na spátek sem navrátí) ihned bez prodlívání času a hodiny jej ke dvoru vypravím, kde ta věc vězí, sollicitirovat k šťastnému jednou skončení.

Strany tax obouch cancellář, co na mne příjde, zdržováno, ničímž prodléváno nebude, když hlavní věc adjustirovaná bude.

S tím se pod milostivou ochranu VM. dokonce odevzdávajíce ujišťuji že sem a umru VM. —.

[V zadu poznámka:]

Vejpis psaní JM. p. p. hraběnce Ludomille z Šternberka učiněného pod datum 16 Decemb. 1662.

46.

1662. d. 16 prosince. — Hr. Václav prosí hr. A. Vratislava, aby diplom přepracován byl pro generica restitutione totius familiae, a slibuje, že s placením taxy déle prodlévati nebude. (Opis.)

Hoch und Wohlgebohrner Graff. Hochgeehrter H. H. Veter. Mit denen wenig Zeilen khome ich E. L. auffzuewarten vndt zweiffele nicht Ihr Gn. Frau Gräffin Ludomilla, meine gnädigste Frau Mahmb, wie auch Ew. Lbd. sein schon bey Hoff Einkhomen vndt mir zue Gnadt begehret haben die Vmbfertigung Diplomatis pro generica restitutione totius familiae nostrae, alss werden sie ihnen belieben lassen diesem meinem bedienten zue instruiren oder informiren, wo es diese Sach Schteckhen bleibt, sollicitiren, damit Es zue dem gewünschten Endt insmahls beschleiniget wäre. Alsobaldt, alss diesser bedienter wirdt zueruckhkhommen, selben abfertige ich nacher Wien vndt versiechere, mit der Taxa bey der Cantzley dass ich nicht retardiren werde, nicht allein in diesser, sondern allen anderen occasionen mich Erweisen, dass ich bin vndt mit höchster obligation verbleiben werde Ewer Libd. —.

[Na zadní straně současná poznámka:]

Copia Schreibenss an den Wratislaw Adolff Graffen von Sternbergk de dato 16. Decemb. 1662.

47.

1662 d. 23 prosince na Hradčanech. — Hr. Ludmila a hr. A. Vratislav projevují hr. Václavu souhlas svůj, aby s nimi společně do diplomu přijat byl. V P. S. hr. Ludmila sama oznamuje, že záležitost tu hr. A. Vratislavovi písemně odporučila. (Orig. s podpisy vlastnoručními.)

Vysoce urozený hrabě a pane, pane strejče nám uctivě a laskavě jmilý. Psaní VMti k rukám přijavše z přečtení jeho, co od nás žádati ráčíte, jsme vyrozuměli a předešle již particulariter, že s tím dobře spokojeni jsme, abyste ráčili mocti společně s námi do diplomy [sic] pojat bejti, od nás tu, kde náleží, psáno jest. Račte toliko psaní naše sobě oblíbiti vyhledati dáti, s kterýmiž to dosti podstatně producirovati mocti ráčíte. A nepochybně že jak JM. pan vícecanclíř řízský tak JM. pan nejvyšší canclíř český v tom podobně dobře pamatovati se budou, že sme my s tím vždycky spokojeni byli.

A tak na tom toliko záležeti bude, abyste se ráčili sám k tomu přičinit a o tu věc tu, kde přísluší, se ohlásit a dále urgirovati, aby jednou skutkem efectuirována byla a my v tom také prodloužilej meškáni nebyli, nýbrž co nejdřív skutečnýho efectu dosáhnouti mohli.

S tím podle milosti a ochrany Pána Boha Všemohoucího zůstáváme VM. ve všem slušným volná teta a služebně volný strejc

Lidmilla z Šternberga m. p.
Adolff Vratislav h. z Šternbercka m. p.

Dattum na Hradčanech 23 Xbris A. 1662.

P. S. Druhé psaní VM. také jsme dostali a, co JM. pán nejv. canclíř psáti ráčí, z přečtení vyrozuměli. A poněvadž JM. pan strejc, pan Adolf Vratislav hrabě z Šternbergka, těchto dnův do Vídně odjeti se strojí, já jsem jemu již tu věc v spisu dokonale poručila a nepochybuji, že on, co by k dobrému celému rodu v té věci činiti za potřebné uznal, tu, kde náleží, efectuirovati a tu věc sobě oblíbeně a skutečně poručenou jmíti bude a na VM. také nezapomene, tak abychom jednou šťastně vinšovaného efectu společně dosáhnouti mohli.

48.

1662 d. 27 prosince ve Vídni. — Viktorin Pekelský, taxator české dvorské kanceláře, vypočítává hr. Václavu poplatky v summě celkem 2081 zl. 25 kr. (Opis.)

Wann von Ihrer Kaiser. vndt Königl. Mt. alss Könige zu Böheimb dem (Titul) Herrn Wentzel Holiczky von Sternberg die gehorsambist gesuchte aussfertigung wegen dess bey der Löbl. Kay. Reichs-Canczley resti-

tuirten Graffenstandts vnd des Praedicats Hoch- und Wohlgebohren verwilliget werden solle, so kombt zu der Kayser. vnd Königl. Böhemischen Hoffcanczley Tax zu erlegen Nemblich wegen des Graffenstandts Tax 1166 fl. 40 kr. vnd Jura cancellariae 249 fl. 45 kr., dann wegen des Praedicats Tax 500 fl. vnd Jura cancellariae 165 fl. Actum Wien den 27 Xbris Ao. 1662.

Wiktoryn Pekelský, Taxator vnd Registrator daselbsten.

2081 fl. 25 kr.

49.

1663 d. 4 ledna na Českém Šternberce. — Hr. Václav dává hofmistru svému Martinu Koutskému plnou moc, aby s říšskou kanceláří v příčině taxy za restituci rodu vyjednával, taxu tu od hr. Nostice vyzvedl a říšské kanceláři odvedl. (Orig. s podpisem vlastnoručním.)

Ich Wenzel Georg dess Heilligen Römischen Reichs Grauen von Sternberg, Erbherr auf Böhembischen Sternberg, Stiepanä vndt Rodowessnitz, der Röm. Kays. Mey. Rath, würckhlicher Cammerer vnd des Grösserern Landtrechts im Königreich Böhmen beysizer, Gibe hiemit Meinem Hoffmeister Georg Martthin Käutssky diesen Gwaldt vndt Volmacht, dass Er in Namben Meiner wegen vnsers Geschlechts retitution in Indegrum (sic) mit der Hoff-Reichs-Canzley wegen der Taxa zu Tractieren habe, dieselben auch von ihr Excel. Herrn Graff von Nostitz, oberisten Canczler im Königreich Böheimb zu erheben, solche der Reichs-Canzley abzufuhren Geuolmechtiget; wass Er Etwan auch dieses Orths mehrers handlen vnd in meinem Namben verrichten werde, bin ich alles vndt iedes zu ratihibieren vrbittig. So Geschehen schloss behmischen Sternberg den vierten Januarij des ain taussent Sechs hundert drey vnd Sechzigsten Jahrs.

(LS) Wenzel Graff von Sternberg m. p.

50.

1663 d. 4 ledna v Praze. — Hr. A. Vratislav děkuje hr. Václavu za přání k narození syna žádá jej, aby zároveň s plnou mocí kvotu taxy naň vypadající jemu zaslal. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt wohlgebohrner graff. — Hochgeehrter liebster herr vetter. Euer Libd. gnadige zeilen sambt dem angenemben Wuntsch zu meinem kleinen Sohn hab ich zu recht erhalten. Gleich wie nun gegen deroselben mich schuldigster massen bedanke, also versichere auch Euer Libd., dass sie vmb einen gehorsamben diener mehrerss bekhommen haben, wellichen ich zu der völliger disposition iberlasse.

Khunfftigen Montag reise ich nacher Wien, alwo ich gewislich Euer Libd. vndt vnserss gantzen hausess interesse mihr höchstenss will ange-

legen sein lassen. Bitte allein, weil ich Ihr G. der Frauen Muhmb vndt meine quotam schon mittfihre, sie wollen die anschtaldt thun, dass dero gelder auch bey handen sein mögen.

Wohlgedachte Frau Muhmb gibt mihr eine schrifftliche vollmacht die sachen auffs beste zu richten vndt sie wölle alless ratihabiren. Wan Euer Libd. eben dergleichen mihr zuschicken wolten, wurde die sach besser beschleiniget werden. Wie ich dan in diesen vndt anderen dero befehl erwarte.

Ihr G. der Frauen Muhmb khüsse ich den rock, mein Weib entschuldiget sich zum höchsten, dass sie nicht selbst schreibt mit dieser gelegenheit. Wirdt alles mitt nechsten einbringen. Ich aber empfehle mich zu gnaden vndt verpleibe Euer Libd. trey gehorsamber knecht vndt vetter

A. W. G. v. Sternberg.

Prag den 4 Januarii 1663.

[Adressa německá na Šternberk.]

51.

1663 d. 18 ledna ve Vídni. — Jiří Martin Koutský, hofmistr hr. Václava Šternberka, potvrzuje, že jménem tohoto přijal od Viktorina Pekelského 1500 fl. r. na taxu říšské dvorské kanceláři. (List vlastnoruční.)

Ich Geörg Martin Kautsky bekenne mit dieser Quittung, das ich als gevollmächtigter von Ihr gnaden Herren Grauen Wenzel Geörg von Sternberg aus befehlich Ihr Excell. Herren Hartwigi grauen von Nostitz, Obristen Cantzlern in Königreich Böheimb, von Herren Victorin Pecktzelstky, der böhmischen Cantzley taxatore vnd registratore, der Hoffreichsscantzley wegen restitution in integrum des Sternbergischen Geschlechts abzueführen empfangen Ein tausendt fünffhundert florin R. Des dem also vndt nicht anders, hob ich mich als gevollmächtiger meines gnädigen Herren grauen eigenhändig vnterschrieben vndt mit dem Petschofft bekräftiget. So geschehen Wien den 18 Januarii Ao. 1663.

(LS) Geörg Martin Kautsky m. p., Hoffmeister.

1500 fl.

52.

1663 d. 18 ledna ve Vídni. — Godhard Ostermayer potvrzuje, že taxovnímu úřadu říšské dvorské kanceláře zaplaceno bylo od hr. Václava 1500 zl. rýn.

In Nahmen vnd von wegen Ihrer Gn. (titl) Herrn Herrn Wenczl Holiczky Grafen von Sternberg ist zum Kays. Reichs-Hof-Canzley-Taxampt die Summe benanntlich funffzehn hundert gulden Rhein. wegen inserirung

derselben nahmens in das gesambte Diploma zu recht geführt worden. Vrkundt dieses. Wien den 18 Jan. Ao. 1663.

Godhard Ostermayer.

53.

1663 d. 3 února ve Vídni. — Císař Leopold I nařizuje úřadům v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, aby pánům ze Šternberka udíleli při veškerém jednání restituovaný jim titul říšských hrabat a predikat vysoko a blahorodý. (Opis.)

Leopoldt etc. Liebe getrewe. Demnach wir aus Römischer Kays. Macht vnd Authoritet zu etwas Ergözlichkeit vnd Erkhandtnus des fürtrefflichen Vralten Grafflichen vnd Herrlichen Geschlechts dern von Sternberg, welcher Hergebrachter Rühmblicher Verdienst dern sambtlichen von Beeden linien des Sdenkonis vnd Alexii herstammenden von Sternberg Mann- vnd weiblichen Geschlechts disse Besonder Kays. gnad gethan, Sie sambt allen Ihren Jeczig- vnd Künfftigen Ehelichen Leibserben vnd derselben Erbens Erben Mann- vnd Frauen Persohnen absteigenden linien für vnd für in Ewige Zeiten In dem von Ihren Voreltern von 800 vnd mehr Jahren geführten Standt, Ehr- vnd Würde vnserer vnd des heyl. Reichs Graffen vnd Graffinen von Sternberg widerumb restituiert, Erhöbt, gewürdiget vnd vollkombentlich einuerleibt, Allermassen obbesagte Ihre Vor-Eltern denselben im Heyl. Röm. Reich erweisslich geführt haben, solchem aber in vnserm Erbkönigreich Böhaimb darumben zu führen vnterlassen, weilen zu selbigen Zeiten vast Keine Graffen darinnen gewesen, dasselbe auch alss Regierender König zue Böhaimb durch ein darüber aus vnserer Königl. Beh. Hoff Canczley gefertigtes Diploma oder Mayestets Brieff gnedigst Beliebt, Sondern die Jenigen auch mit dem Praedicat vnd Ehrworth Hoch vnd Wolgeborn, welche mit solchen Praedicat vormahls von vnnss nit Begnadet gewessen, gnedigist Begnadet vnd Begabet:

Alss haben wir Euch solches hiemit gnedigist anfügen vnd Beynebenst Beuehlen wollen, dass Ihr Bey der Euch vntergebenen Canczley vnd anderer orthen es zu gemerkh nehmen lassen vnd Bey ergehenden Insinuationibus die Verfüegung thuen sollet, damit Sie von Sternberg obbeschribener massen bey dern Würde, praeeminenz vnd Gerechtigkeit gleich anderen Grafflichen Geschlächtern In- vnd ausser gerichts nach Inhalt des Diplomatis geehrt vnd erhalten, Ihnen auch erstberührtes Praedicat Hoch vnd Wolgeborn hinführo gegeben vnd zugeschriben werden solle. Dan es Beschiht hieran Vnser gnedigster will vnd Mainung. Wienn den 3ten Februarii Ao. 1663.

An die Stadthalter in Behemb.

In Simili mutatis mutandis an dass Ambt in Mähren vnd an dass Königl. Oberambt in Ober vnd Nider Schlesien.

54.

1663 d. 11 února ve Vídni. — Viktorin Pekelský oznamuje hr. Václavu, že diplom brzy již bude expedirován, že nařízení k úřadům o tom již bylo vydáno, a že tedy žádoucno, aby svou kvotu u taxovního úřadu nejdéle do čtyř neděl zapravil. (List vlastnoruční.)

Hoch und Wohlgebohrner Graff. Gnädig vndt Gebietender Herr Herr. Ewere Hoch Gräff. Gnaden kan ich berichten, wie das bey der Königl. Böhemischen Hoff-Canczley die Confirmation oder Beliebung Ihrer Kayser. Mt. alss Könige zu Böheimb dess bey der Kay. Raichshoff-Canczley dem ganczen Hochanschenlichen Geschlächt der Herrn von Sternberg (titul) restituirten Graffenstandts, dan auch wegen concession dess Praedicats Hoch vnd Wolgebohren albereith verwilliget, auch zu baldigen expedirung gegeben, die desswegen gebreuchige vndt nothwendige Intimationes aber, wie beyliegendt aus der Abschrifft*) zu ersehen, albereith verfertiget vndt gegen theyls erlegung baares Geldts vnd theyls versicherung innerhalb vier Wochen die gebreuchige Taxa vnfehlbahr zu bezahlen bey der heutigen ordinari Post Ihrer Gräff. Gnaden dem Herrn Adolff Wratislawen Graffen von Sternberg (titul) forthgeschikhet worden.

Wass nun die auf Ewere Hoch Gräffl. Gnaden kommende Tax Quota, wie beyliegendt Tax Zettul**) weiset, anbelangen thuet, Solche Summa Ihre Hoch Gräffl. Excellentz der Herr Obr. Canczler Graff von Nosticz (titul), mein gnädigster Herr Herr, damit die andere Herrn mitparticipanten vndt Canczley desswegen contentiret wurden, ad interim auf sich genommen vndt mir beynebenst gnädigst mit gegeben vnd befohlen haben Solches Ewer Hoch Gräffl. Gnaden gebührendt zu advertiren vndt zu notificiren, auf dass solche Summa der Tax von Ewer Hoch Gräffl. Gnaden innerhalb der nechsten vier wochen von dato an gerechnet zu der Königl. Böhemischen Hoff Canczley Tax Ambt vnfehlbahr wiedererstattet vndt erlegt werden möchte.

Welchemnach ich auch gehorsambist nachkommen vndt solches Ewer Hoch Gräffl. Gnaden zu hinterbringen nicht vnterlassen wollen. Mich beynebenst befehlendt vnd einer verlässlichen baldigen Antworth, damit Ihre Hoch Gräffl Excellentz zu berichten, erwartendt verbleibe Ewer Hoch Gräfl. Gnaden gehorsambister diener

Wiktoryn Pekelský, bei der königl. Böh. Hoff Canczley Taxator vnd Registrator.

Wien den 11 Februarii 1663.

(Adressa německá do Prahy.)

---

*) Ze dne 3 února 1663.
**) Ze dne 27 prosince 1662. Viz tam.

55.

1663 d. 18 února v Praze. — Hr. Aleš Vratislav z Mitrovic oznamuje hr. Václavovi, že zásilku 3500 zl. rýn. na taxy obdržel. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě. Pane pane bratře můj nejmilejší a laskavý. JM. paní paní hrabínce, mý milostivý paní, i TM. má žena i já našimi poslušnými službami k stálé milosti se poroučíme i Excell. panu nejv. kanclíři*) i Její Excell. paní paní hrabínce.

To, co sem zde přijal, bez porušení odvedu a TMti na stokráte děkuji, že Si mi tu milost učiniti a příležitost dáti ráčil z obojí strany mým milostivým pánům mocti sloužiti. Já odtud od zejtřka za tejden vyjedu. Bojím se zlý cesty; ale má poslušnost a nejmilostivější vrchnosti vůli vyplniti žádostivost udělá mi ji příjemnou.

Bera odpuštění od TMti poroučím se k milosti a zůstávám TMti upřímný služebník

Aleš Vratislav hr. z M.

Z Prahy 18 Febr. 1663.

56.

1663 d. 26 února v Praze. — Hr. Aleš Vratislav z M. oznamuje hr. Václavovi, že pro těžkou chorobu odjezd svůj do Vídně na pátek odložiti musel. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě. Můj nejmilejší pane bratře. Peníze budou panu Pekelskýmu v Vídni konečně odvedené a, cokoliv ráčíš poroučeti všechno ode mně s poslušnou pilností vyřízeno. Kvitancí mému [sic] vejpis při poště odešlu, original sám přinesu. Mou cestu pro těžký nedostatek zdraví a nebezpečnou nemoc musil sem odložit do pátku. Počal sem se báti, že Vídně ani Pražskýho zámku víc neuhlídám. Milosrdný Pán Bůh ale pro pokání ještě mně zanechal.

JM. paní paní hrabínce i TMti má žena i já k milosti stálé se poroučíme a já zůstávám TMti upřímný poslušný služebník

Aleš Vratislav hr. z M.

Z Prahy 26 Febr. 1663.

57.

1663 d. 28 února na Hradčanech. — Hr. Ludmila a hr. A. Vratislav oznamují hr. Václavu, že cís. diplom o restituci říš. hrabství pro všecky členy rodu již jim odevzdán a příslušný reskript ke všem úřadům též vydán byl;

*) Jan Hartvík hr. z Nostic.

zbývá jen zapraviti příslušné taxy úřadům celkem ještě asi 2200 zl. I žádají jej, aby pátý díl summy této naň vypadající jim neprodleně zaslal.
(Orig. s vlastnoručními podpisy.)

Vysoce urozený hrabě a pane pane strejče nám uctivý a laskavý. VMti oznamujem, že strany restitutí našeho hrabství všech in genere obojího pohlaví diploma JMC. nám k rukám náležitě odevzdána jest i také v té případnosti od JMC. milostivý rescript k Jich Exelenz. a Miotem strany titule, aby ke všem expedicím insinuirováno bylo, nedávno jminulých dnův jest prošel; a expedicí kanceláře místodržické od nás tři sta řízských tolarův z počátku žádala a méněji tří set zlatých vzíti nechtějí (nepojímajíce v to, co by na díl JM. pana hrabě Štefána dáti se přišlo); při kanceláři pak dvořské mimo to, co již odvedeno (šestříce osobu pana hrabě Štefána a jeho malou substantí na pozor berouce), ještě devět set čtyryceti šest zlatých odvésti se má. Načež já Adolf Vratislav hrabě z Šternbergka na místě všech jistou obligatí, dosti za krátký čas zapraviti se obligirujíce, od sebe dáti sem musil.

Ke dskám zemským tu také nejmíněji sto zlatejch dáti se musí. Co k jiněím tribunálům neb k expedicím zdejším, jako k soudu komornímu a dvořskému, k soudu nejvyzšího purgkrabství pražského, k tribunalu apellationis, k expedicí JMC. komory české, k ouřadu nejvyzšího bernictví zemského, to jen zde v Čechách, do knížetství slezského jak obramtu tak k šestnácterému knížetství, též do margkrabství Moravského ke všem tribunálům dáti se příjde, to sme tak rozečtli a rozvrhli, že ještě všeho mimo to, co již v Vídni a jinde zapraveno, nejméň dva tisíce dvě stě zlatých býti musí.

A poněvadž té obligatí již čas vychází, aby přípovědi zadosti učiněno bylo, VM. žádáme, co tak pátýho dílu VMoti na těch dva tisíce dvě stě zlatých ještě dáti se příjde, že ráčíte sobě oblíbiti takové peníze co nejdříve nám k rukám odeslati, tak abychom v tituli déleji hindrováni nebyli, nýbrž túž věc jednou k štastnému a vinšovanému konci přivedli a vícej na to nemyslili. Načež od VM. s odesláním takových peněz brzské odpovědi očekáváme a s tím podle milosti a ochrany Pána Boha Všemohoucího zůstáváme VMoti ve všem slušným služebně volná teta a poslušný služebník a strejc

Lidmilla z Šternberga m. p.,
Adolff Vratislav h. z Šternbercka m. p.

Dattum v domě mém na Hradčanech 28 Febru. 1663.

Vysoce urozenému hraběti a pánu panu Václavovi stč. římské říše hraběti z Šternbergka, pánu na Českém Štemberce, Štěpanově a Radovesicích, JMC. raddě, komorníku a soudci zemskému v království českém, panu strejci nám uctivě laskavému, JM. k dodání.

58.

1663 d. 7 března na Hradčanech. — Hr. Ludmila oznamuje hr. Václavu, že přepis diplomu již hotov jest a jen ještě od notáře vidimován býti musí. (Orig. s podpisem vlastnoručním.)

Vysoce urozený hrabě a pane pane strejče mně uctivě laskavý. Psaní VMti pod dattum na Českým Šternbergce 23 Februarii sem náležitě k rukám dostala a z přečtení, co v sobě obsahuje, vyrozuměla.

Že ste ráčili tak těžkým catharem obtížen býti toho VMti srdečně nepřeji. Mám naději však, že již takový nepochybně zase VM. quitiroval. Však těma nečasy téměř všudy jen o nemocech a catharích slyšeti jest. Čehož sem já také sama dobře pokusila a ten nejtěžší cathar za několik neděl pořáde vystáti musila a ani z pokoje svého nikam vycházeti nemohla, nýbrž větší čas v loži stráviti přinucena byla a posavad ještě, jak náleží, zdráva nejsem.

Co se té diplomy dotýče, kteréž za přepsání žádati ráčíte, taková již náležitě přepsána jest i také skrze notariusa přehlídnuta, conferirována a od něho vidimirována bude, což hofmistr VMti nepochybně ovšem lépej spraviti neopominul.

JM. paní tetě že mně poslušně poroučeti ráčíte, VM. pěkně prosím a podle milosti a ochrany Boží zůstávám VMti ve všem slušným služebně volná teta

Lidmilla z Šternberga m. p.

Dattum v domě mém na Hradčanech 7 Marti A° 1663.

Vysoce urozenému hraběti a pánu Václavovi sté. římské říše hraběti z Šternbergka, pánu na Českém Šternbergce, Štěpanově a Radovesicích, JMtiC. raddě, komorníku a soudci zemskému v království českém.

59.

1663 d. 14 března ve Vídni. — Viktorin Pekelský píše hr. Václavu, že od hr. Aleše z Mitrovic peníze proti řádné kvitanci vyzvedne, že však potřebí jest na taxu ještě dalších 81 zl. 25 kr., které zároveň zaslati dlužno. (List vlastnoruční.)

Hoch vnd Wohlgeborner Raichs Graff. Gnädig vndt Gebietender Herr Herr. Ewer Hoch Gräffl. Gnaden gnädige intimation wegen ausszehlung des Geldes Ihrer Excellentz dem Herrn Böh. Cammer-Praesidenten Herrn Graffen von Mitrowicz (titul)*) sambt der Specification der Mintzsorten habe

*) Aleš Ferd. hr Vratialav z Mitrovic byl presidentem komory č. v létech 1656 až 1667.

ich zurecht erhalten. Vndt so baldt nun ernandter Herr Graff von Mitrowicz anhero glückhlich gelangen werden, will ich nicht vnterlassen bey deroselben mich desswegen gebührendt anzugeben Solche Gelder gegen meinem Quittung zuempfangen vnd Ihrer Excellentz dem Herrn Herrn Obristen Canczlern gehorsambist abzustatten.

Weilen dann, Gnädiger Herr Graff, laut hiebeyliegender Tax Zettul, zu denen aldorten beraith aussgezehlten 2000 fl. der Taxgelder annoch 81 fl. 25 kr., wie Ewere Hoch Graffl. Gnaden schon vorhero auss dergleichen Tax Zettul gnädiglich vernohmen haben, zu bezahlen sein würdt, solche Summa auch alss 2081 fl. 25 kr. neben der andern Summa von ernanter Ihrer Excellentz dess Herrn Herrn Obr. Canczlers mittelen von mir völlig aussgezehlet worden vndt deroselben auch also wiederumben zu restituiren sein würdt:

Ist derohalben an Ewere Hoch. Gräffl. Gnd. mein gehorsambstes bitten, Sie wollen gnädiglich darob sein, damit solcher aussstandt alss der 81 fl. 25 kr. auch darzugezehlet vndt mit dem andern Gelde hieher gebracht, Ihrer Excellentz auch, welche solches Geldt völlig auf sich genommen haben, auch von dero mitteln, wie obgemeldet, abgestattet worden, geziemende Satisfaction geleistet werden köndte.

Einer gnädigen antworth erwartendt vndt zu dero Gnaden mich empfehlendt verbleibe Ewerer Hoch Gräffl. Gnaden gehorsambister diener

Wiktoryn Pekelský taxator.

Wien 14 Martii A^o 1663.

[Adressa německá do Prahy.]

60.

1663 d. 24 března v Praze. — Hr. Aleš Vratislav z M. oznamuje hr. Václavovi, že byv zdržen těžkou nemocí teprvé pozejtří do Vídně pojede. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený pane, pane, svaté římské říše hrabě. Můj nejmilejší a upřímně milý pane bratře. JM. paní paní hrabínce, mý milostivý paní, i TM. naše manželka i já z vzáctnýho vinše přítomných slavností poslušně děkujem a zase mnoho podobných následujících s dobrým zdravím, hojným božským požehnáním a dokonalým kontentem upřímně vinšujem a, byste nás v Své milosti a lásce zachovati ráčili, pěkně prosíme.

Já dá-li Pán Bůh pozejtří do Vídně jedu. Nebylo možná prvé. Stonal sem opravdu a již sem o mým zdraví navrácení pochyboval a TMti peníze zase poslati chtěl. Milosrdný Pán Bůh ale ještě tenkrát mi dilací udělil, abych za mý hříchy pokání činil a mým milým přátelům sloužil.

S tím zůstávám TMti upřímný poslušný služebník

Aleš Vratislav hr. z M.

Z Prahy 24 Martii 1663.

61.

1663 d. 4 dubna z Hradčan. — Hr. Ludmila a hr. A. Vratislav upomínají hr. Václava, aby vypadající naň část peněz neprodleně zaslal. (Orig. s vlastnoručními podpisy.)

Vysoce urozený hrabě a pane, pane strejče nám uctivý a laskavý. Nepochybujem, nežli že psaní naše pod dattum na Hradčanech 28 pojminulého měsíce Februarii skrze hoffmistra náležitě VM. dodané bude, na kteréž že tak prodloužile odpovědi žádné dávati neráčíte, nám s obzvláštním podivením jest, poněvadž termin obligatí, dosti na krátký čas ode mně Adolffa Vratislava hraběte z Šternbergka dané, jest již prošel a já takovou vyvaditi a tou příčinou za dosti jí učiniti nemohu.

Neméně co od insinuatí k všelikým expeditím jak zde v Čechách, tak v Moravě a v Slízku, aby se nám náležitý titul dával, dáti se příjde, o tom v témž psaní také zmínka se činí a VMti o všem píše.

Že pak jak jedno tak druhé až posavad se nezapravuje, tudy my v tituli našem hindrováni býti musíme. Pročež též předešlé psaní naše ku paměti přivozujíc schválně s tímto k VM. vysíláme a nejen za odpověď ale i za odeslání peněz, co tak pátého dílu dle téhož psaní VM. dáti se příjde, aneb zde za odvedení žádáme.

A s tím podle milosti a ochrany Pána Boha všemohoucího zůstáváme VMti ve všem slušným služebně volná teta a poslušný služebník a strejc

Lidmilla z Šternberga m. p.
Adolf W. hrabě z Šternbercka m. p.

Dathum z Hradčan 4 dne Aprilis A. 1663.

62.

1663 d. 4 dubna ve Vídni. — Viktorin Pekelský dosvědčuje, že od hr. Aleše Vratislava z Mitrovic jménem hr. Václava přijal pro taxovní úřad zapečetěných 3500 zl. rýn. (List vlastnoruční.)

Dass Ihre Hochgräffliche Excellentz (titulus plenus) Herr Herr Alexius Wratislaw dess heyl. Römischen Reichs Graff von Mitrowizc, Im Nahmen vnd an Statt Ihrer Hochgräffl. Gnaden (titulus plenus) dess Herrn Herrn Wenzels Geörgen Holiczky des Heyl. Römischen Raichs Graffen von Sternberg, mir unterschriebenem Laut der von Ihrer Hochgräffl. Gnaden mir zugeschickhten Lista drey Tausendt vndt fünff Hundert Gulden Reinisch an vnterschiedlichen Münzsorten verpetschierter zu der Königl. Böhemischen Hoff Canczley Tax Ambt gehöriger Tax vnd anderer Geldte gnädigst gelieffert haben, Bezeuget solches mein aigene Handtschrift, vnterschrifft vndt furgetruckhtes Pettschafft. Actum Wien den 4 Aprilis Ao. 1663.

(LS) Wiktoryn Pekelský,
Taxator vnd Registrator daselbsten m. p.

63.

1663 d. 12 dubna ve Vídni. — Viktorin Pekelský oznamuje hr. Václavovi, že mezi zaslanými penězi bylo za 17 zl. neberných grošů a v jedné položce že docela 2 zl. 43 kr. chybělo. I doufá, že hrabě tyto částky mu nahradí. Doplatek taxy 81 zl. 25 kr. byl z rozkazu nejv. kancléře odepsán. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner des Heyl. Römischen Reichs Graff. Gnädig vndt Hochgebietender Herr Herr. Ewere Hoch Gräffl. Gnaden thue ich gehorsambist berichten, dass nach glicklich Ihrer Excellentz dess Herrn Böhemischen Cammer Praesidentens Herrn Graffen von Mitrowicz anherokunfft Ewerer Hoch Gräffl. Gnaden mir gegebenem aviso vndt lista Ich das bewuste Geldt von deroselben gegen meinem Quittung, wie beyliegendt*) zu sehen, verpetschierter erhoben, volgendts auch in beysein einer Boh. Canczley Persohn, alss dess Fabians Sebastians Mayblüe, gewesten Graff. Sternbergischen Bedienten, eröffnet vndt vleissig überzehlet, auch die meiste Posten der groben Münz gar recht, vnter den zweyn Posten Groschen aber biss in die 17 fl. Schlimmer vndt vngangbahren Minz, alss der grossen Kupferichter Groschen so Zeit der Langen Münz 24 kr. gültig gewesen, Poltracken, Halber Pazen vndt Polnischen verbottenen Dudchen, so alles für guette Groschen gezehlet worden, vndt in einer kleineren Post, wie diesse Zettul weiset, in abgang 2 fl 43 kr. befunden. Welches er Fabian, deme ich alles Vleisses darzu beruffen, allzeit bezeugen kan.

Welchen allzu grossen verlust an der schlimmen Münz vndt abgang zu leiden mir sehr schwehr fallen möchte. Lebe derohalben zu Ewer Hoch Gräffl. Gnaden der tröstlichen Hoffnung, Sie werden dieses in gnädige consideration ziehen vndt mir wegen dess obbemeldten einbuss ainige gnädige ergöczlichkeit wiederfahren lassen.

Wass die 81 fl. 25 kr., dessentwegen Ewer Hoch Gräffl. Gnaden vnterm dato den 14 Martii gegenwertigen Jahrs ich gehorsambist geschrieben, anlangen thuet, solche Summa haben Ihre Hoch Gräffl. Excellentz der Herr Herr Obriste Canczler Herr Graff von Nosticz (titul) auf sich genommen, zu passiren gnädigst resolvirt vndt Ewerer Hoch Gräffl. Gnaden dieses zu notificiren mir gnädigst anbefohlen; deme ich auch gehorsambist nachkommen sollen.

Im übrigen einer gewühriger gnädiger antworth erwartendt vndt Ewer Hoch Gräffl. Gnaden mich empfehlendt verbleibe Ewer Hoch Gräffl. Gnaden gehorsambister diener

Wiktoryn Pekelský.

Wien den 12 Aprilis 1663.

---

*) Ze dne 4 dubna 1663. Viz tam.

64.

1663 d. 12 dubna (?) — Hr. Ludmila a hr. A. Vratistav stěžujíce si na nedůvěru, kterou hr. Václav v listech svých proti nim projevuje, připomínají mu, že kvotu taxy za hr. Štěpána společně zaplatiti se zavázali, jakož i že taxy k různým expedicím složeny býti musejí. (Originál s podpisy vlastnoručními)

Vysoce urozený hrabě a pane, pane strejče nám uctivý a laskavý. Odpověď VMti na dvoje psaní naše, kteréž jest dattum na Šternbergce 6 huius, jsme k rukám náležitě dostali, z kteréž po přečtení vyrozumíváme, jakoby se nám nedověřovalo, aby tolik taxy k expedití kancelláře JMC. české dvorské strany in genere restitutí hrabství našeho dáti se jmělo a povinno bylo, což nám lítostivě býti musí, že se domnívati ráčíte, jakobychom my od osob svých nětco víceji v té případnosti od VMti žádali, nežli by dáti povinnost byla.

Ješto nepochybujeme, že v paměti své dobře snášeti ráčíte, když sme měli o tom nejedenkrát společní jak oustní tak psanou corespondentí, že tehdáž hned mluveno bylo strany JMti pana Šteffána hraběte z Šternbergka, poněvadž táž restitutí in genere celého rodu našeho vydána býti má, že osobu JMti pana Šteffána, strany taxy na něho přicházející quoty, my na sebe společně rovným dílem převzíti musíme, jsouc jeho substantí skrovná a on tenkrát při prostředcích těch nejsouce, aby sám za sebe quotu svou platiti mohl. A tak nedomníváme se, abychom my ke vší práci a outratě naši ještě větší škodu nésti měli aniž nemyslíme, majíce my o to téměř největší péči a starost a při tom i outratu, aby se něco víceji od nás na škodu naši jmělo žádati.

Co se pak v příčině intimiatí k expeditím a tribunálům jak zde v království českém tak v jinších zemích strany dávání nám povinného titule jim přináležející taxy dotýče, my sme se na to dosti s bedlivostí ptali, zdaliž jaká taxa v té případnosti jim náležita jest aneb ne. Však to sme vynašli, že se k těm ke všem expeditím nejen od nás ale i od jinších jak v podobné tak v jinší případnosti jistá taxa zapravuje. Aniž my nejsme tak spozdilí, abychme se prvej na věc vyptati neměli a někde nětco platili, čeho by povinnost nebyla. Nýbrž k tomu sme se dosti snažili, aby co nejskrovněj to vše zapraveno býti mohlo. A jest nám líto, že i tu jako v ňáké nedověře postaveni býti musíme.

Pročež podle již předešlého od nás prošlého psaní, co tak ještě téhož pátého dílu na VM. dáti se příjde, nám jak pro vyvazení ode mně Adolfa Vratislava hraběte z Šternbergka učiněné a terminem prošlé obligatí, tak co k zdejším expeditím dáti se přichází, že co nejdřívej odeslati sobě oblíbiti ráčíte, se důvěřujíce v tu naději přicházíme.

A pokudž se VMti vidí, račte osobu sem vypraviti. Bude mocti od nás ve všem oustně gruntovněji infirmirována [sic] bejti a, zdaliž jaká taxa zde při expeditích se dává neb ne, při tom také vyzvěděti.

A tak odpovědi očekávaje podle milosti a ochrany Pána Boha Všemohoucího zůstáváme VMti ve všem slušným služebně volná teta a poslušný služebník a strejc

Lidmila h. z Šternberga m. p.
Adolff Wratislav hrabě z Šternberka m. p.

65.

1663 d. 15 dubna z Českého Šternberka. — Hr. Václav oznamuje hr. Ludmile a hr. Vratislavovi, že taxu na něho vypadající zouplna již zapravil, že hr. Štěpánovi v té věci pro nedostatek peněz vypomoci nemůže a též nic neslíbil, aniž dále něčím povinen jest. (Orig. s podpisem vlastnoručním.)

Vysoce urozená hraběnko a paní, paní strejna má milostivá. Též vy soce urozený hrabě a pane, pane strejče můj laskavý a nejmilejší. Psaní V. Milostí včerejšího dne totiž 14 měsíce tohoto sem dostal a všemu, co tak mně psáti a poroučeti ráčíte, vyrozuměl.

Jak sem V. Milostem psal, tak i zase nyní skrze toto mé psaní opakuji, že na mně přicházející taxu (abych V. M. déleji nezdržoval) zcela zouplna sem odvedl, při dvoře zaplatil a ve všem mou pořádnost náležitě učinil. Co se pak JM. pána pana Štefána hraběte z Šternbergka, strejce mého, quoty dotejče, v ty příčině račte se mocti dobře upamatovati, že se mnou nic jednáno ani oustně ani spísebně bylo, tak že já o žádným obvzláštním zapsáním [sic] aniž co toho povědomost sem měl, až teď zskrze tyto psaní mezi námi prošlý. Nýbrž když sem u VM., má milostivá paní strejna, teď posléze jsouce v městech Pražských byl a v domě VM. sloužil, ráčily ste mně řícti, že JM. p. Adolf Vratislav hr. z Šternberga VM. píše, k VM. za svého bratra 900 fl. pro zaplacení taxy se přimlouvajíce prosí; ráčily ste odpověditi: pro obtížnost svou. Nic by mně milejšího bylo, jako netoliko JM. pánu ale i všechněm V. Milostem poslušně a služebně zs tou největší ochotností a horlivostí služby mé věrné prokazovati; než poněvadž z mého špatného jedinkého statečku veliký a stálý jak k contentirování věřitelův tak taky i v těchto případnostech a obtížnejch časích nevyhnutedlný vydání mám, že dosti sám obtížně vyživiti se mohu. A tak nejsouce nyní při žádnejch penězích to, co má upřímná láska k mýmu rodu sebou nese, skutkem dokázati nemohu a, abych tady v conceptu diffidentiae býti měl, poslušně a služebně mně při V. Milostech omluveného míti prosím.

Tak jakož sem v předešlým mým psaní z strany particulárního k expeditím vydání dotekl a upřímně oznámil, též i ještě (nemyslíce však, aby VMilosti to tak ujímati ráčili) oznamuji, že dosáhnouce já od JMC. slavné paměti Ferdinanda druhého v Řezně pod dathum 3 dne měsíce Januarii Ao. 1637 diploma a milost hrabství mého, dáleji jak v král. českém, tak i v jiných vtělených zemích co více takového kromě cancelláře říský a král. dvořský český sem platil; aby pak particulární expedití od JMC. a Král.

Milosti anebo nějaký nový taxy v takovejch případnostech (leda co kdo jim ex gratia sed non de jure by dáti chtěl) jmíti měli, to mně povědomo nejní.

S tím ujištěn sem, že toto mé upřímné připamatování a mínění milostivě a laskavě vážiti a mně dáleji v svý milosti a lásce zachovati ráčíte, zůstávaje V. Milostí poníženě poslušný a k službám upřímný služebník, strejc V. z Šternberka.

Actum z zámku mého Českého Šternbergka nad Sázavou dne 15 měsíce Aprilis lettha 1663.

66.

1663 d. 21 dubna ve Vídni. — Hr. Aleš Vratislav z M. oznamuje hr. Václavu, že ve Vídni na lože jest upoután, ale peníze že Pekelskému náležitě odvedl. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený sv. římské říše hrabě. Můj nejmilejší pane bratře. Psaní TM. pod dathum 15 tohoto sem dostal, na kteréž odpovídám, že sem chvála Pánu Bohu 2 Apr. dobře do Vídně přijel, JMC. poddaně a mým milostivým pánům poslušně ruku políbil, co zapotřebí, přednesl, potom ale hned od zdejšího povětří tak sem přivítán, že již několik dní z lože nevstávám a nevím, kdy mýho řízení, pro který sem sem byl povolán, začátek bude. Stejská mi se zle. Darmo čas, peníze a zdraví tratím. Peníze, který si mi svěřiti ráčil, sou náležitě panu Pekelskýmu odvedeny. Na kderéž pořádnou kvitancí mám a, dá Pán Bůh, sebou přinesu.

Mezitím zůstávám TMti poslušný a věrný služebník

Aleš Vratislav hr. z M.

Z Vídně 21 Apr. 1663.

67.

1663 d. 26 dubna na Hradčanech. — Hr. Ludmila a hr. A. Vratislav oznamují hr. Václavu, že jedná se o část taxy na hr. Štěpána vypadající, kterou společně pro nemožnost tohoto zaň složiti se uvolili. (Orig. s vlastnoručními podpisy.)

Vysoce urozený hrabě a pane, pane strejče nám uctivý a laskavý. Psaní VMti pod dattum na Českém Šternbergce 15 tohoto měsíce k rukám přijavši z přečtení, co v sobě obsahuje, všemu náležitě sme vyrozuměli. V kterémž opakujíce předešlé VMti psaní i tímto dotvrzovati ráčíte, že na VMti přicházející taxu zcela a zouplna odvésti, při dvoře zaplatiti a ve všem svou pořádnost náležitě učiniti jste ráčili. My také, co se taxy a na VMti přicházející quoty dotýče, abyste takovou při dvoře zaplatiti míti ne-

ráčili, žádné pochybnosti nemáme, nýbrž o tom víme, že za VMti vlastní osobu taxa náležitě zapravena jest. A také co se taxy strany vlastní osoby VMti dotýče, mezi námi nic činiti nejní, nýbrž o taxu a přicházející quotu na JM. pána pana Šteffána hraběte z Šternbergka, kterou sme na sebe rovným dílem pro nemožnost jeho rozděliti a převzíti musili a jeden díl nápodobně na VM. k zaplacení přijíti a repartirován býti musil. A jakož také dokládati ráčíte, že s VMtí jak oustně tak ani spisevně strany JMti pana Šteffána nic jednáno nebylo a aniž o žádným obzvláštním zapsání (až teď skrze psaní mezi námi prošlé) jakou vědomost nejmenší že jste míti neráčili, v tom bychom jak VM. tak sebe, kdybychme se společně schledali, jináče upamatovati mohli.

A posito bytt i strany JMti pana Šteffána hraběte z Šternbergka v té příčině s VMtí skrze nás nic jednáno neb mluveno nebylo, tehdy nepochybně se o tom dobře pamatovati ráčíte, že ste nás nejednou jak oustně tak skrze psaní žádati a se prohlásiti ráčili, že dokonce v ničemž se separirovati chtíti neráčíte a co jednání neb vydání v té případnosti jednoho neb druhého následovati bude, že ve všem s námi držeti chtíti ráčíte.

Dle kteréžto připovědi VMti že se tak a nejináče stane, sme se nadáli a na túž VMti připověď se bezpečně tím intentem pro nemožnost JMti pana hraběte Šteffána jeho quotu sme na sebe převzali a na pět dílův rozdělili, abychom tudy v rodu separirováni (délej zdržováni) a v tituli svém hindrováni nebyli.

Že pak ale nyní contrarium od VMti se činí, toho sme se nikda nenadáli. Podle čehož, ačkoliv neradi, nýbrž přinuceně, musíme tu, kdež náležeti bude, své ohlášení učiniti, co od koho zapraveno jest, přednésti a ostatní quantum na VM. k zapravení vykázati. To však nám lítostivě bude, že nesrovnalost rodu našeho při dvoře na jevo přijíti musí, a nevíme, kterak bychom tomu rozuměti jměli, abyste ráčili chtíti většího pohodlí užíti nežli my, majíce obzvláštní péči a starost o to, z toho pak nic víceji, než co užívat ráčíte, my také jen tolik užíváme.

Strany taxy při zdejších expeditích, že sme se na to dosti bedlivě ptali a sebe informirovati dali, to z psaní našeho předešlého nepochybně jste ráčili vyrozuměti, což od nás na díle zapraveno i za VM. založeno jest. V čemž sme touto odpovědí VM. tejna učiniti pominouti nechtěli.

A s tím podle milosti a ochrany Pána Boha Všemohoucího zůstáváme VM. ve všem slušným služebně volná teta a poslušný služebník a strejc

Lidmilla z Šternberga m. p.
Adolff Wratjislav hrabě z Šternbercka m. p.

Datum na Hradčanech dne 26 April. 1663.

68.

1663 d. 10 května. — Hr. Václav odpovídaje pí. Ludmile a hr. Vratislavovi na psaní jejich ohražuje se trpkými slovy proti tomu, že by povinen byl pátý díl taxy za hr. Štěpána platiti, přikládá však přece z lásky k němu 100 dukátův co svůj příspěvek na taxu jeho. (Koncept s vlastnoručními opravami.)

Psaní VMti pod dathum 26 Aprilis, přijevše včera totižto 9 tohoto měsíce Maji na Šternberk*), sem přijal a z něho, že jste quotu taxy v pěti dílích obsaženou na JM. pana strejce Šteffána hrabète z Šternberka a takový pátý díl na mně k odvedení přicházející (abychom tudy v roddu separirováni nebyli) rozvrhnouti ráčili, vyrozuměl. Podle čehož formaliter dokládajíc, ač by se to ode mně nestalo, že tu, kdež by náleželo, se utíkati, co od koho zapraveno jesti, přednésti a ostatní quantum na mně vykázati přinuceni bejti ráčili, ale však že by lítostivo bylo, aby nesrovnalost roddu našeho při dvoře na jevo přijíti musela.

Na to odpovídám. Kdybych neměl ten prostředek, co sem tak sobě z toho jedinkého statku k důležité mý potřebě nashromáždil, ztěžkem koho z přátel bych našel, aby za mne kdo co dal, aniž bych ho z pohrůžkou a separirováním se s ním v roddu, jako i žaloby ke dvoru a vykazování na něj quantum přinutiti mohl, poněvadž particulariter by ničím mně povinnován neboližto obligirován byl. A na to vejšeji o nesrovnalosti v roddu chtíti co přednášeti a na jevo (aniž by se od koho prokázati jakýmkoliv spůsobem mohlo) přijíti dáti; nebo toho, kterej by se z Šternberka jmenoval, měl bych ho za strejce roddu mého, z jedné krve pocházejícího, anebo snad za nějakého jiného.

Kdež jak mně to lítostivě přichází, což vše od VM. tak nezasloužile, že by se mý srdce rozpuknouti mohlo, snášeti musím, a ta jest má za mou věrnou lásku a poslušnou náchylnost roddu mého odplata: než to tehdaž, když téměř na tom bylo a psaní několikero taky mezi námi prošlo, že sem měl z toho diploma universálního excludirován bejti, ráčili ste mně pohnutedlně psáti, abych VM. nezdržoval a cancelláře taxami spokojil, nebo že VM. i pán, zřejmí od pana Zdeňka descendentes, již peníze pohotově a taky i na díle složený jmíti račte, jináčeji že svou věc k místu (a) konci přivésti a tudy mně praeterirovati. I vykonal sem to všechno a jistě mně nic darováno bylo; nýbrž mou quotu náležitě zapraviti sem musel, aniž taky tehdáž kdy o particulární ňáký pomoci bylo co jednáno. Což kdyby se bylo stalo i v tom by byla má (vedle mé možnosti) slušná odpověď, z kterouž byste se byli ráčili moci a dojista místně spraviti, následovala. Jakkoliv (abyste vždy mou horlivou upřímnou lásku znáti ráčili)**) aby se vždy má horlivá a upřímná láska seznati mohla a že sem taky pravej z Šternberka z roddu toho, tak dobře z ty krve pocházející jako i jiní páni

*) Vlastnoruční přípis po straně: »vrátivše se na Šternberk.«

**) Slova v ( ) nahradil vlastní rukou slovy následujícími.

páni strejcové (a snad mně za toho znáti račte), teda ku pomoci zaplacení taxy VMtem a JM. p. p. Šteffánovi hraběti z Šternberka, strejci mému, 100 dukátův odsílajíce z upřímný lásky daruji s tím ujištěním k Vašinostem, že ke mně větší, opravdovou a upřímnou náchylnost (k čemuž sem já jak živ žádný jiný příčiny nedal) jmíti ráčíte, z mý strany ujištěni bejti,*) nýbrž že sem a vostanu VM. —.

[Vlastnoruční poznámka při okraji:]

Odpověď na psaní paní Lidmilly z Šternberka a pana Vratle pod datum 10 Maji Ao 1663.

69.

1663 d. 18 května v Praze. — Hr. Aleš Vratislav z M. zasýlá hr. Václavovi kvitanci na peníze ve Vídni odvedené a žádá, aby mu jeho úpis vrátil. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený pane, pane, sv. římské říše hrabě. Můj nejmilejší pane bratře. Těšil sem se to štěstí míti a při nyní začínajícím soudu zemským TM. zde sloužiti a příležející kvitanci sám odvésti. Že ale mně má naděje zmejlila, aspoň tímto mým se TM. k milosti ohlašuji, v ní zachován býti žádám a kvitanci na ty mně svěřené a v Vídni pořádně odvedené peníze odsýlám žádajíc, aby mně má daná recognicí zase navrácena byla.

JM. paní paní hrabínce, mý milostivý paní, i TM. má žena i já k stálé milosti se poroučíme a já zůstávám TM. upřímný a věrný služebník

Aleš Vratislav hr. z M.

Z Prahy 18 May 1663.

70.

1663 d. 1 června v Praze. — Hr. A. Vratislav projevuje hr. Václavovi, že by bylo záhodno, učiniti pořádnost co do částky, kterou dvoru dluhují. (List vlastnoruční.)

Hoch vnd wohlgeborner graff. Hochgeehrter Herr Vetter. Ich khomm durch diese zeilen meine Vermessenheit zu entschuldigen, dass ich mich unterschtanden hab in dero abwesenheit Radowessnitz zu besichtigen, aber mein herr schwager, graff Slawata, hatt ein sollichess verlangen darnach gehabt vndt ich hoffe sie werden ess einer Vetterlichen Vertreyligckeit zumessen.

*) Dodatky ku konceptu, jinou rukou psanému, jsou tu dosti nejasné.

Ihr G. der Frauen Muhmb thue ich mich sambt meinem Weib zu gnaden empfehlen vndt verpleibe Euer Libd. dienstschuldigster treyer knecht vndt Vetter

A. W. Graff v. Sternberg.

Prag den 1 Juni 1663.

P. S. Ess wehre ja gutt, dass wir wegen dess geringen nunmehr nacher Hoff schuldigen quanti eine richtigckeit macheten.

P. S. Mein Weib bitt bey Ihr G. der Fraun muhmb entschuldiget zu sein, dass sie nicht schreibt. Sie ist schon vielt tag recht sehr ibel auff.

71.

1663 d. 14 června. — Hr. Václav oznamuje hr. A. Vratislavovi, že povinné poplatky u říšské i české dvorské kanceláře již zapravil. (Opis).

Die Erinnerung in Ihro P. S. habe ich wohl verstanden. Berichte entgegen, dass Ich meine Richtigkeit bey denen Reichs, Böheimbisch Hoff Cantzeleyen habe in allem suppliret, wie die quitungen ausweisen, die mir der H. böh. Cammer Praesident von Hoff mitgebracht. Zuem Überflues aus wohlmeinender trewer affection habe denen H. H. Vätteren hundert ducaten durch meinem Cammerdiener geschieckt, welche mit merklichen resentemento nicht allein angenohmben, sondern mir sein zuerueckh geschieckhet worden.

[Vlastnoruční přípisy hr. Václava:]

An Grafen Wrateslaw v. Sternberk meine andtwort. — Andtwordt dem H. H. Graffen Adolff Wratislaw v. Sternberg de dato 14 Juni Ao. 1663.

72.

1664 d. 2 ledna v Řezně. — Obsah vyzvání učiněného hr. Šternberkům, aby diplom svůj z říšské kanceláře předložili. (Opis.)

Jich Milostem pánům hrabatům z Šternbergka oznámiti, aby pro Familiae honore et stylo diploma své z říské kancelláře producirovali a placidirování JMC. jakožto krále českého z kancelláře české dvorské co nejdříve vyzdvihli.

Actum v Řezně 2 Januarii Anno 1664.

Danyel Pachta.

73.

1664 d. 23 ledna v Praze. — Hr. A. Vratislav oznamuje hr. Václavovi, že česká dvorská kancelář je upomíná, aby zaplativše 346 fl. taxy vyzvedli

si konečně diplom královský na restituci hrabství, a táže se, chce-li skutečně prodati dům svůj v Praze. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner graff. Hochgeehrter liebster herr Vetter. Diese zeilen haben in befehl Euer Libd. vndt aller dero lieben angehörigen gutter gesundtheit sich zu erkhundigen vndt anschtatt meiner dieselbe zu bedienen.

Benebenss khan ich Euer Libd. nicht verhalten, dass bey expedirung vnserer Restitution dess Graffenschtandtss auss der Böhmischen Hoffcantzley damahlss gleich vnss ist anbefohlen worden auch ein Diplomo von Ihro May. alss Königen in Böhmen gegen der gebihr zu erheben. Nun ist solliches in ermanglung der von vnss hierzu schuldigen 346 fl. annach erliegen blieben. Alss hatt hoch gemelte königl. Böhmische Cantzley vnss abermahlen erinnern lassen, so gedachtess Diploma zu erheben. Nun wissen Euer Libd. sich zu errinnern, dass Ihr G. die Frau Muhmb, graffin Ludomilla, dass von der Reichscantzley expedirte hinter sich haltet. Alss bin ich sambt meinem brudern vrerbittig Euer Libd. diesess von der königl. Böhmischen Hoffcantzley khommendess Dyploma (zu wellichem alless diesess so in den andern begrieffen sein wirdt vndt sich völlig darauff beziehet) zu iberlassen, damitt ess entlich einmahl erhebt vndt hinter einen von vnsern hauss verpleiben möge vndt dieser sach eine endtschafft gemacht werde.

Ich hoff, Euer Libd. werden zur Ehr dess sammentlichen geschlechtss diesen wenigen rest zu contribuiren vndt, wie sie sich schon vor einer geraumen Zeitt auff die 100 ducaten anerboten haben, solliche zu entrichten dero belieben lassen.

Ihr G. der Frauen Muhmb befehlen wir vnss zu gnaden vndt ich verpleibe Euer Libd. dienstschuldigster knecht vndt treyer vetter

A. W. G. v. Sternberg.

Prag den 23 Jan. 1664.

P. S. Ich bin auch von einem gutten Freindt ersuchet worden mich bey Euer Libd. zu erkindigen, ob dem also, dass sie dero hiesigess hauss zu verkauffen vermeinten, so wolte gedachte person der billickeit nach den Preiss auff einmahl deroselben erlegen.

74.

1664 po d. 23 ledna. — Hr. Václav slibuje hr. A. Vratislavovi, že uschová u sebe diplom z české dvorské kanceláře pro celý rod vydaný a že 346 zl. taxy po zřízenci svém dne 4 února zašle; ujišťuje jej svou oddaností a přeje si, aby oni i potomci jejich v jednotě a lásce setrvali. (Koncept vlastnoruční, téměř nečitelný.)

Die Verehrbietiegeit habe ich vernohmen (indem meine hochehrte vnd hertzliebste H. H. Graffen vnd Vettern wollen mich welhen), dass von

der Behemischer Hoff Cantzeley expedirte diploma der Grefflicher Sternbergenscher Restitution in meine hendte lieszen, dem semmetlichen unsern geschlecht zum besten mihr zur verwahrung vberlassen, für welche ehre, die ich acceptire, nicht allein dhue mich dienstlichen bedanckhen, sondern dem Contigent der 346 werde ich dem 4 Februarii E. Libd. durch meinem Geschlechtsbedienten auszhalen lassen. Hoffe auch auss dero Gnadt vndt Hendten dass aussgefertigte diploma zu empfangen. In vbrigen ich versichere E. L., dass meine dinstschuldigste deuotion, absondrlich, wo ich hofflich befehlicht bin, wirdt vndt solle allezeit ghegen meinem geschlecht verbleiben (vnd ich kheine separation mache noch machen werde der geschtaldt) *) domitt wir vndt vnsre nachkhommende in beschtendikher einickheit vndt liebe verbleiben mochten; (durch was es anlangt) **)

[Vlastnoruční poznámky hr. Václava:]

Coppia schreybens an dem Graven Adolff v. Sternberg. — Copia an dem Graff Wratschlaw Adolff von Sternbergk.

75.

1664 d. 30 ledna v Praze. — Hr. A. Vratislav oznamuje hr. Václavu, že vidimovaný opis říšského diplomu právě do Řezna zasýlá, aby dle něho česká dvorská kancelář originál expedovati mohla. Jméno kupce domu prozraditi nesmí, dokud cena není jmenována. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner graff. Hochgeehrter hertzliebster herr Vetter. Euer Libd. hochwerthe zeilen hab ich mitt schuldigstem danck empfangen, weilen ich darauss vernommen, dass dieselben meine treye vndt wahrhafftig iederzeitt meinende, wie nicht weniger meiness brudern, affection vndt vertrauen gegen deroselben erkhennen vndt freit mich nicht wenig, dass nunmehr dieser sach ein endt gemacht wirdt.

Dass vidimirte reichsdiploma schicke ich heindt nacher Regenschpurg, damitt demselben gemess dass originale von der königl. Böhmischen Hoffcantzley expedirt werden möge. Immittelss derffen Euer Libd. mitt dem Geldt noch nicht eilen. Dan so baldt ich von dem Hoffregistratore werde errinnert werden, dass ess schon verfertigt vndt die keys. Bulla beygedruckt, will ich auch wegen der bezahlung Euer Libd. erinnern. Es ist mihr entzwischen genug an dero so willfehriger erklerung.

Wegen des Kauffers dess Hausess wolte ich Euer Libd. gern den Nahmen schreiben, aber er hatt mihrss verbotten, so lang er den preiss

*) Co v ( ), jest přeškrtnuto.

**) Přeškrtnuto a nedokončeno.

dessen nicht weiss.*) Aber er ist bereitt der billickeit nach auff einmahl alles bahr zu erlegen. Bitte Euer Libd. saumen nicht, alss dan will ich Ihnen treilich dienen, vndt erkleren sich auff dass billichiste.

Mein Weib befihlt sich sambt meiner Ihr G. beeden vndt hoffen sie zu Radowessnitz kinfftigen friling fleissig zu bedienen. Mein bruder befihlt sich gehorsamb, ich aber verpleibe Euer Libd. dinstschuldigster treyer Knecht vndt Vetter

A. W. Graff v. Sternberg.

Prag den 30 Jan. 1664.

P. S. Wan Euer Libd. gedinst [sic] ist, will ich Ihnen zu zeitten communiciren, wass ich von Regenschpurg empfangen thu. Nos interim hic ducimus in bonis dies nostros.

76.

1664 d. 20 února 1664. — Hr. A. Vratislav oznamuje hr. Václavovi, že, jakmile diplom dojde, jej ihned zašle, a prosí, aby mu plnou moc neprodleně odeslal. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner graff. Hochgeehrter hertzliebster herr Vetter. Sobaldt ich nuhr nach meiner gefarlichen kranckheit so viel krefften erlangt hab die Feder in die handt zu nehmen, hab ich alsobaldt der schuldigckeit zu sein erachtet, mich Euer Libd. zu einem wie wohl alten diener von neyem auffzuopffern.

Heindt haben Ihr Eminentz diesess geschtatterle an Euer Libd. lautendt von dem H. bischoffen von Wien mihr zugeschickt, derbey sich entschuldigen lassen, dass sie dass pettschafft ereffnet haben; ist aber gleich wohl von deroselben wiederumb verpetschiret worden.

Dass Diploma erwarte ich schtindtlich; soll alssdan alsobaldt Euer Libd. zugeschiket werden. Die Vollmacht zu auffsetzung vnseress Contractss erwarte ich mitt Verlangen.

Ihr G. der gnedigen Frauen Muhmb befehlen wir unss beide zu gnaden. Ich aber werde schtätz verpleiben Euer Libd. dienstschuldigster treyer Knecht vndt Vetter

A. W. Graff v. Sternberg.

Prag den 20 Febr. 1664.

---

*) Kupcem tím byl sám hr. Adolf Vratislav, který dům ten na náměstí malostranském ležící dne 28 února 1664 za 5700 zl. rýn. skutečně koupil; ze summy té zaplatil 3000 zl. hotově, zbytek uvolil se zaplatiti při nejblíže příštím sv. Jiří

77.

1664 d. 3 března v Praze. — Hr. A. Vratislav zasýlá hr. Václavovi kontrakt a oznamuje, že přesídlí na Malou stranu. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner graff. Hochgeehrter liebster herr Vetter. Beyliegendt haben sie den Contract zu empfangen; bin auch darmitt zufrieden vndt fordere nichtss weiterss. Bitte allein Ihr G. die Frau Muhmb, dero mich sambt meinem Weib gehorsambst empfehle, wolle doch mihr zur Gnad diese schlechte erkantniss meiner dinstbahrkeit annehmen. Die andere Wochen, wilss Gott, werde allgemach mein domicilium transferiren vndt dero befehl auf der kleinen seithen erwarten.

Wie ich dan vnverenderlich verpleibe Euer Libd. treyschuldigster knecht vndt Vetter

A. W. G. v. Sternberg.

Prag den 3 Martii 1664.

78.

1664 d. 13 března v Praze. — Hr. A. Vratislav oznamuje hr. Václavovi, že diplom teprvé v několika dnech dojde, pončvadž část expedice české dvorské kanceláře v Linci zůstala. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner graff. Hochgeehrter liebster herr Vetter. Vor die so treye gedechtnuss dero dienerss erschtatte ich gehorsamben danck. Hoffe auch Euer Libd. werden einer beschtendigen gesundtheit geniessen.

Gestern hab ich von dem Registratore der Böhm. Hoffkantzley ein entschuldigungssschreiben empfangen, dass die expedition dess diplomatis so lang nicht erfolget, aus vrsachen, dass ein grosser theil der Expedition zu Lintz geblieben, man also nicht erfolgen khunnen. Jedoch werde sie in wenig tagen vnfehlbar einlauffen.

Ihr G. meiner gnedigen Frauen Muhmb khusse ich den rock. Mein Weib befihlt sich zu Gnaden. Ich aber verpleibe Euer Libd. dinstschuldigster treyer knecht vndt Vetter

A. W. G. v. Sternberg.

Prag den 13 Martii 1664.

79.

1664 d. 24 března v Řezně. - F. S. Maiblie, úředník dvorské české kanceláře, omlouvá se hr. A. Vratislavovi, že od svého odjezdu z Prahy nepsal, ježto čekal, až diplom bude vyhotoven; zatím zasýlá obligaci, která u taxovního úřadu byla složena. (List vlastnoruční.)

Hoch und Wohlgebohrner Reichs Graff. Gnedig- vndt Hochgebiettender Herr Herr. Dass Euer Gräffl. G. Ich seither meiner Pragerischen Abreiss niemahlen geschrieben, Ist die vrsach, dass Ich vermeint eine so gute gelegenheit zue vberkhomen, durch welche E. Gräffl. G. ich die bey dem Taxambt hinderlassene Obligation zuesambt dem nunmehr ausgefertigten Diplomate gehorsambst vberschicken hette können.

Weilen sich aber biess anhero nichts eraignet ausser Ihrer G. der Frauen Gräffin von Sternberg Zueruckreiss, zue welcher Zeit Ichs auch noch nicht bey handen gehabt, Alss schicke immittelst hiebey gelegt die über den gewesten Rückstandt aussgehendigte Obligation vndt in deme Ich vernohmen, das der Herr Appellation Rath von Knott täglich alhero erwarttet wirdt, So werde ich bey dessen zueruckreiss, im Fahl sich immittelst keine andere guete gelegenheit eraignen sollte, Ihme Herrn von Knott das Diploma mitgeben, dass es E. Gräffl. G. zue aignen Handen eingelieffert werden möchte, Vnderthänig bittendte, dass E. Gräffl. G. diesse verweillung mir nicht zuemessen, noch in vngnaden vermercken, sondern wie allezeit also hinfüro mein gnediger Herr verbleiben wolle, zue dero behaarlichen gnaden mich vnderthänig empfehle Euer Gräffl. G. vnderthänig gehorsambster

Fab. Seb. Meyblie m. p.

Regenspurg den 24 Martii 1664.

Sein Hoch vndt Wohlgebohrnen Herrn Herrn Adolph Wratislaw des heyl. Römischen Reichs Graffen von Sternberg, Herrn auf Zasmuckh, Malotin vndt Hosticz, der Röm. Kay. May. Rath, Cammerern vndt Vice Praesidenten bey denen Appellationen zue Prag,· Ihrer G. G. Prag.

80.

1664 d. 28 března v Praze. — Hr. A. Vratislav oznamuje hr. Václavu, že diplom posud nedošel, že však každou hodinu jej očekává. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner graff. Hochgeehrter hertzliebster herr Vetter. Auss dem beyschluss haben Euer Libd. zu ersehen die Vrsach, warumb dass Dyploma so lang ausgeblieben. Erwarte es also schtindtlich.

Mit Versicherung, dass ich ess alsobaldt hinausschicken vndt die Zeitt meiness lebenss verpleiben werde Euer Libd. dinstschuldigster treyer knecht vndt Vetter

A. W. G. v. Sternberg.

Prag den 28 Martii 1664.

P. S. Ihr G. der gnedigen Frauen Muhmb thue ich mich sambt meinem Weib zu gnaden empfehlen.

81.

1664 d. 30 května v Praze. — Hr. A. Vratislav oznamuje hr. Václavovi, že při svém návratu diplom již doma nalezl, i žádá jej, by proti řádným kvitancím diplom i peníze si vyzvedl. (List vlastnoruční.)

Hoch vndt Wohlgebohrner graff. Hochgeehrter liebster herr Vetter. Bey meiner zuruckkunfft nacher Prag finde ich dass dyploma. Vndt weilen zugleich auch der Termin Scti Georgii allbereit verschtrichen, alss bitte ich Euer Libd. wollen sollichess geldt*), wie auch gedachtess dyploma gegen quitungen erheben lassen, mihr aber die von mihr jezt gemeldten dyploma halber gegebene Versicherung wiederumb zuruckzuschicken, nicht weniger auch dero bedienten anbefehlen, dass er von dem Magistrat wegen bezahlter ruckschtendiger schteyer**) die quitung erhebe vndt solliche zu meiner besserer sicherheit mihr einhendige.

Mein Weib befihlt sich sambt meiner Ihr G. der Frauen Muhmb zu gnaden vndt ich verpleibe Euer Libd. treyschuldigster knecht vndt Vetter

A. W. G. v. Sternberg

Prag den 20 Maii 1664.

---

*) Doplatek kupní ceny za dum 2700 zl. rýn. — **) Za dům povinných.

III.

Listy Františka Max. Leopolda z Talmberka hr. Václavu Jiřímu ze Šternberka.

1665 — 1666.

82.

1665 d. 3 prosince v Ratajích. — F. M. L. z Talmberka žádá jménem bratra svého Rudolfa, který na cestu do cizích zemí vydati se chce, hr. Václava, aby zaplatil mu dluh i s úroky v úhrnné summě 11.200 kop. (Original s vlastnoručním podpisem.)

Vysoce urozený s. římské říše hrabě! Pane pane ujče mně vzáctně laskavý! Před VMti netajím, kterak chvála Pánu Bohu mezi mladšími pány bratry mými o všechnu otcovskou pozůstalost náležité podělení se stalo. A poněvadž ten dluh za VM. dle oblicatí pod dat. 1630 zůstávající na deset tisíc kop a dvanácte set kop ouroků se vztahující na pana Rudolfa, nejmladšího bratra mého, jest přišel, on pak pan bratr můj chtíce svého štěstí dále hledati a cizí země což jednomu každému mladému gavaleru přísluší prohlédnouti žádných prostředkův jiných nevynacházejíc, které by k jeho slušnému předsevzetí sloužiti mohly, a jsouce já jakožto poručník jeho o to se dle mé největší možnosti starati povinen, VMti poslušně žádám, že takovou summu i s ouroky co nejdříve mně k rukám složiti a odvésti sobě oblíbiti ráčíte; nebo neohlídajíce na žádnou zimu dotčený pan bratr můj v krátkým čase cestu před sebe vzíti oumyslu jest.

Odpovědi, kterou bych se spraviti mohl, od VM. očekávám a zůstávám VM. upřímný a věrný služebník a ujec

F. M. L. s Talmbergka.

Dathum z Rattaj 3 Xbris 1665.

Vysoce urozenému pánu panu Václavovi Jiřímu sté římské říše hraběti z Šernbergka, pánu na Českém Šternberce, Dalkovicích a Radovesni-

cích, JMC. raddě, skutečnému komorníku a soudci zemskému v království českém, panu ujci mému vzáctně laskavému JM. k dodání.

[Vlastnoruční poznámka hr. Václava:]

Na to sem odpověď dal 3 Xbris.

83.

1665 d. 3 prosince. — Hr. Václav žádá F. M. L. z Talmberka, aby k němu na Šternberk přijel a o požadavcích svých s ním jednal ve smyslu císařem ustanovené komisse. (Koncept.)

Copia z psaní J. M. p. p. Františkovi Maximiliánovi Leopoldovi z Tallmbergka pod dathum 3 Decembris A^o. 1665 učiněného.

Psaní VM. pod dathum z Rattaj 3 currentis datyrované sem dostal, na kteréž služebně odpovídám.

Předně. Že by to nebylo vedle vůle a posledního jmínění neboš. vzáctné paměti p. p. Jana nejstaršího z Tallmbergka a mého vždyckny nejmilejšího p. ujce, kdyby se tak stricte se mnou procedirovati mělo; nýbrž poněvadž ste ráčili svou vzáctnou osobou přítomným býti, všeho doslejchati i taky dadouce se ta věc, co téměř naposled JM. p. ujec mluviti ráčil, sepsati, ráčili ste rukou svou a sekrytem stvrditi, tak sem té k VM. celé naděje, že ráčíte v tom tak prostředkovati a k tomu cíli vésti, ta starobylá láska aby zachována byla a já obstáti mohl.

Za druhé. V krátkém čase po smrti neboš. p. p. ujce sem se při JMti panu otci VM. a mým laskavým p. ujci jak skrze psaní prohlasoval, strejce mého hrabě Vratislava Adolfa z Šternbergka posílajíc, jako i sám jezdíce porovnání přátelské offerriroval a jistě tak upřímně jmínil, vohlídajíce se na tyto strastný a bídný časy jemu jistý quantum za takovou pretensí podával. Že pak ale sem tak byl nešťastnej a z jaké příčiny se nestalo, ráčili ste na Šternberce, můj nejmilejší pane ujče, sám v největší důvěrnosti oznámiti a osoby jmenovati. Kdež ta věc tak dalece zašla, že nemohouce se státi mezi námi přátelské porovnání, přinucen sem byl (an hrubě nerad) k JMC. se poníženě utécti a commissí k porovnání ty věci vyžádati, což sem i obdržel a taková commissí před rukama jesti, jako i vzáctní p. p. commissaři jmenováni, kteří JM. neboš. p. otce před sebe právě v tom čase, když ta spěšná a nešťastná smrt v to vkročila, citirovati jmínili.

Však nicméně tak, jak sem sám osobně z JM. p. otcem tractirovati chtěl (ačkoliv to za těžce v tyto přetěžký časy přichází tomu, kterej se nedlužil, ničímž jak můj otec tak já užil a ouroků do 50 tisíc po ta létha na tu summu vše na hotově odvedeno jesti, platiti), tak taky z VM. přátelsky a rád tractirovati a jednati budu s tím upřímným vinšem a srdečnou žádostí, aby bez commissí mezi námi přátelské porovnání mohlo následovati. A kdykoliv račte mně tu milost, za kterouž služebně prosím, chtíti učiniti, ke mně na Šternberk na kus hovězího masa přijeti a jistotu sebou přinésti, budu dle

mé možnosti sloužiti a dáleji z VM. z mý strany, co mně možného bude činiti, jednati.

Podobně též cele dokonalé naděje sem, že ráčíte oba se taky ke mně tak, jako praví přátelé a ujcové, pro další mé se téhož věrné odsluhování okázati.

84.

1665 d. 5 prosince v Ratajích. — F. M. L. z Talmberka vyvrací námitky hr. Václava a oznamuje, že k žádné kommissi se nedostaví, ježto co poručník přísahou jest vázán právo sirotka hájiti. (Orig. s vlastnoručním podpisem a P. S.)

Vysoce urozený s. římské říše hrabě! Pane pane ujče můj nejmilejší! Psaní VMti pod dathum z Šternbergka 3 hujus, v kterémžto na mé k VM. učiněné odpovídati ráčíte, že bych procedirovati neměl dle vůle dobré paměti pana strejce, poněvadž VM. z dluhu spravedlivého jakožto poručník mého mladšího p. bratra upomínám, sem přijal.

Nicméně při sobě vynaleznouti nemohu, poněvadž starých a VM. od dobrý paměti p. strejce darovaných ouroků nežádám, nýbrž to, co dobrý paměti p. strejc u přítomnosti mé na kolikeré VM. prosby a žádosti darovati nechtěl, vyhledávám.

Co pak za druhé dokládati ráčíte, že jste JM. panu otci dobrý paměti skrze p. hrabě Vratislava jistou summu offerirovati ráčili, o témž mně hrubě dobře povědomo. Nicméně táž offerta tak špattná byla, že kdyby týž dluh dokonale nespravedlivý byl, míněji byste neráčili offerirovati mocti. I poněvadž pak dobrý paměti p. otec takové špattné summy přijíti nechtěl, VM. na rozvážení dávám jakožto gavaleru vzáctnému, kterýž taky poručníkem i pod touž přísahou jste býti ráčili, jakouž já nyní zavázán sem, zdalibych k takovému porovnání dobrým svědomím a bez ublížení mé duše přikročiti mohl, poněvadž můj p. bratr mně předpověděl, nejsouce již žádné dítě, kdybych mu takového něco, žeby jemu na škodu bylo, měl učiniti, že by budoucně svůj dokonalý regres na mně míti chtěl. Pročež tehdy VM. poslušně prosím, že mně při VM. vzáctný osobě z svrchu psaných příčin omlu(ve)ného míti ráčíte.

Co se pak vyžádané commissí dotýče, o tom sem dávno slyšel. Nicméně vědouce já že JMC., pán nás všech nejmilostivější, všechněch všudy sirotkův ochránce býti ráčí, skrze to nižádné skrácení p. bratru mému jakožto sirotku se nestane a já jménem poručnicským o věc spravedlivou k žádné commissí se postaviti moci nebudu.

Pročež tehdy VM. žádám, že jinší resolutí a prostředek k zaplacení téhož dluhu vynaleznouti ráčíte tak, aby mezi námi jakožto VM. poslušnýma služebníky žádná příčina nepovstala takovou věc právně a tu kdež

náleží, an by potřeba byla, u JMC, pána nás všech nejmilostivějšího, vyhledávati.

Dle poručení VM. bych rád, dá P. Bůh, dne zejtřejšího poslušně sloužil. Nicméně, poněvadž JM. paní mateře z Prahy dnes na noc očekávám, při VM. omluven býti žádám.

Můj p. bratr a moje nejmilejší VM. a všem přináležejícím se poslušně poroučejí a já zůstávám VM. upřímný a věrný služebník

F. M. L. s Talmbergka.

Z Rattaj 5 Xbris 1665.

Kdykoliv jindy račte poručiti, já budu sloužiti; však jinší resolutí, nežli míti ráčíte, račte přijíti.

[Adressa česká na Šternberk. Pod ní na obálce připsáno vlastní rukou hr. Václava:]

»Na toto sem odpověd nedal.«

85.

1665 d. 9 prosince v Ratajích. — F. M. L. z Talmberka žádá hr. Václava za kategorickou odpověď na svou upomínku, poněvadž bratr jeho na cestu neprodleně vydati se chce a peněz odjinud sehnati nelze. (Orig. s vlastnr. podpisem.)

Vysoce urozený s. římské říše hrabě! Pane pane ujče a kmotře můj vzáctně laskavě nejmilejší! Až posavad jsem z prodloužilostí odpovědi na psaníčko mé teď posléz VM. učiněné očekával. Poněvadž pak pan bratr můj stále na mně dotírá a vždy neohlídajíce se na žádnou zimu, neb se obává, kdyby až do jara čekati měl a v těch místech, kam jeti míní, o vojně se silně proslejchajíc že by těch případlnosti zhlídnouti nemohl, vždy cestu svou před sebe vzíti oumyslu jest, nevěda já pak o žádných jinších prostředcích, kterak bych panu bratru mému v slušném oumyslu jeho pomocti mohl, tu, kde jemu náležející rest patří, hleděti musím.

Protož VM. poslušně žádám, že mně cathecoricskou odpovědí, kterou bych se dokonale a zajisto spraviti mohl, co nejdříve poděliti ráčíte. Jakou od VM. odpověd dosáhnu, budu dále věděti jak pokračovati.

Mezitím poroučejíce nás z obojí strany [do] ochrany božské zůstávám VM. upřímný a věrný služebník a ujec

F. M. L. s Talmbergka.

Dathum z Rattaj 9 Decemb. 1665.

[Adressa česká na Šternberk. Poznámka při ní:]

»Praesent. 10 Decemb. 1665.«

86.

1666 d. 3 února v Ratajích. — F. M. L. z Talmberka děkuje hr. Václavovi za zaslané noviny, vyslovuje obavy, že nastávající sněm přinese jim asi přísné vybírání starých restů, a podává sám některé novinky. (List vlastnoruční.)

Vysoce urozený hrabě! Pane ujče a kmottře mně nejmilejší! Za odeslanný novinny VM. poslušně děkuji, nicméně žádtný velký potěšenní se s nich vzíti nemůže. Pán Bůh rač jenom nám ubohým Čechům pomocti. Ale bojím se, že nastávající snem nám tak pernej bude, že nám všechnu chudt k hosspodarství skazí obzvláštně, jestli tak pertinaciter budou chtíti starý restanty dobejvati. Já přisahám Pánu bohu, že nikoliv dle poručenní jejich nebudu kraj vícejic hubiti a kaziti, radějic jim tu službu i to hosspodárství odevzdám a budu nekam jinam pomohati jinších hubiti a ne svý dobrý přátele a sousedy, poněvadtss to proti bohu a císaři jest.

VM. prossím, pokudtss co odt ninejšího pana directora kanceláře novýho strany restův dostatti ráčítte, že mně s tím taky poděliti ráčíte.

Já sem slyšel, že všechny resty hraběnce Strocový*) v Pechynsským kraj(i) sou vykázánny a pánni místodržící na pánny hejjtmane krajsský ňákého hejttmana Quasta na executí poslali.

Račte pro boha sturmmovati, adt nám tolik neudělají, sice budem skaženni.

Moje Evrle**) se VM. všem poslušně poroučí a já dle ochrany boží zůstávám VM. poslušný a věrný služebník a kmottr

F. M. L. z Talmberka.

Z Rattaj 3 Februarii 1666.

Monsieur Monsieur le Conte Wenzel de Sternberg a Sternberg.

87.

1666 d. 17. března v Ratajích. — F. M. L. z Talmberka vymlouvá hr. Václavovi, že by mu na Šternberk více vojáků byl přidělil, než příslušelo. (Orig. s vlastnor. podpisem.)

Vysoce urozený s. římské říše hrabě! Pane ujče a kmotře mně laskavě nejmilejší! Psaní VMti dnešního dne z Šternbergka dattirované náležitě sem přijal a co v takovém, že by Šternberg nad jinší panství v delogirování soldatův praegravirován býti měl a že to vše až posavad mlčením pomíjeti, jako i to, kde na kterém panství a statku a jak mnoho rejtharstva od každé compag. skutečně logiruje, v náležitá místa přednésti chtíti ráčíte, lítostivě a skoro s plačtivýma očima sem vyrozuměl jsouce já jak JMC. jako

*) Hr. Strozzi ze Schreitenthalu. — **) Manželkou pana Františka byla Eva Regina roz. Kustošova ze Zubří.

i VM. vždycskny poslušný služebník žádnému křivdy učiniti nemíním. A pokudž to tak, jak se dokládá, tu kde náleží, přednésti chtíti ráčíte, při vůli VM. všeho zanechávám, nebo vím, že v poli na 2 neb 3 usedlý jeden rejthar respective mluvíc proti horákům do qvartiru přišel, nyní pak nevím, proč by mi od VMti takové důtklivé slova se psáti měly.

Aby pak takové panství, které by proti jinším ulehčení v kraji mělo, se vynacházelo, o tom pochybuji a dividirujíc celý kraj na 7 dle vysazeného počtu usedlých jeden rejthar přichází. Protož aby se tu VMti ňáké ublížení státi mělo, o tom pochybuji. A poněvadž z nich jeden každý svůj měsiční platt dostává, taky jim žádný ničímž povinen není.

Já však, v čem dále VM. sloužiti mohu, rád učinim, neb sem a zůstávám VM. upřímný a věrný služebník

F. M. L. s Talmbergka.

Dathum z Rattaj 17 Martii 1666.

[Adressa česká. Při ní poznámka:]

»Psaní od p. France z Tallmb. v příčině přidání jednoho soldata na panství Šternberské.«

88.

1666 d. 29 května v Ratajích. — F. M. L. z Talmberka vyzdvihuje dle přání hr. Václava jednoho rejthara ze Šternberka, kam by sám rád přijel, kdyby věděl, že hrabě se naň nehněvá. (Orig. s vlastnor. podpisem.)

Vysoce urozený hrabě! Pane ujče, kmotře a sousede můj laskavě nejmilejší! Psaní VM. s přiloženýma novinama jsem náležitě přijal, za kteréž VM. poslušně děkuji a dle zakázání mého toho rejthara z quartiru dle přiloženého ordru vyzdvihuji. Račte jemu takový odevzdati, aby na Kostelec k hejtmanu s ním se vypravil. Já pak kdybych věděl, že již víceji na mně tak jako prvé hněvati se neračte, nepominul bych se k VM. vypraviti, poslušně sloužiti a o některých věcech důležitých s VM. rozmluviti.

Poroučejíce mezi tím VM. k mocný ochraně boží zůstávám VM. poslušný služebník

F. M. L. s Talmbergka.

Dattum z Rattaj dne 29 Maji 1666.

IV.

Listy Matouše Ferd. Sobka z Bílenberka, arcibiskupa pražského, hr. Václavu Jiřímu ze Šternberka.

1668—1674.

89.

1668 d. 6 srpna. — Děkuje za blahopřání zaslaná za příčinou jmenování jeho arcibiskupem pražským a ujišťuje svou stálou náklonností.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane. VM. psaníčko dvoje sem přijal a jistě stálou starou upřímnost a důvěrnost poznal, za kteroužto co nejpěkněji děkuji, obzvláštně pak za upřímnej vinš k arcibiskupství Praskýmu. Bohu všemohoucímu přičítati jest, nebo mý meritta příliš špattná jsou. Dextera Domini fecit virtutem, dextera Domini exaltavit me. Od téhož milost a pomoc očekávati se muší, nebo vidím před očima, jaký starosti a práce mne očekávají.

O rozmnožení nepřátel a závistníkův mlčeti muším. K mýmu bohu a k mýmu císaři mou naději a doufání zkládám. Vím, že mne neopustí.

Co se dáleji mý ossoby dottejče, račte se bezpečiti, že jistě a konnečně skusiti a najíti račte u mne to symbolum semper idem. Budu toliko očekávati příležitost, abych mohl skuttkem dokázati, že jsem a do smrti zůstanu VM. upřímnej, stálej, důvěrnej sluha a přítel

6 Augusti

Matth. Ferd. biskup,
jmenov. arcibiskup.

JM. paní se všechen poroučím. Byl bych srdečně rád navštívil z panem oppattem. Mám v pátek, v neděli a potom na pannu Mariji ordinationes. Po panny Mariae muším do Rychnova z panem hejttmanem zemskejm. Tu neděli mám u pana Vitanovskýho*) položiti kámen první na kostel. A tak in octava Assumptionis budu zasse zajisto doma.

Vysoce urozenému pánu panu Václavovi hrabětti z Šternberga, pánu na Šternberce, JMC raddě, soudci zemskýmu a komorníku JMC.

*) Hynek Dětřich Vitanovský z Vlčkovic, pán na Supí Hoře a Vorlici.

[Při této adresse jest připsána poznámka hr. Šternberského registratora buď z konce XVII neb ze samého počátku XVIII století tohoto znění:]

»N° 303. J. M. kníž. P. arcibiskupa pražského rozdílné listy.«

90.

1668 d. 10 září v Chrasti. — Píše, že zejtra na krátkou návštěvu k hraběti na Radovesice přijede.

Vysoce urozený hrabě. Poněvadc již dávno má povinnost byla sloužiti a navštíviti, z dovolením dne zejttřejšího na noc na Radovesnici sloužiti nepominu, však na krátkej čas.

JM. paní poníženě ruku líbám a zůstávám VM. upřímnej, starej, věrnej sluha

Matth. Ferd., jmenov. arcibiskup.

Actum v Chrasti dne 10 Septb.

91.

1668 d. 20 října. — Velice se těší na návštěvu hraběte. Mohli by se u hr. Šporka v Heřmanově Městci setkati a potom společně na Chrast jeti.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane patrone. Příteli upřímný. S velikou radostí očekávati budu a nikam neodjedu. Kdybyste ráčili chtít pana Landshaubttmana zastihnouti, ráčili byste mušit před Všema Svattými ke mně přijeti. Všechny Svatý ještě z semnou slaviti bude. Tak bychom se zhledali spolu. Oni jsou hrubě žádostivi vidětti a nemůže pan hejttman dýle čekati.

Žádám za oznámení, kdy vyjeti ráčíte. Já bych k generálu Šporkovi*) na noc přijel. Potom spolu bychmy do Chrasti jeli.

Již zůstávám V. Milostech [sic] všechen upřímnej služebníček

20 Octb.

M. F. biskup,
jmen. arcibiskup.

[Adressa německá do Radovesic.]

92.

1668 d. 27 října. — Těší se na příchod hraběte a bude jej u hr. Šporka očekávati, odkudž pak společně na Chrasť pojedou.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější**) (NB. Jak se ingoust vylil, tak se jistě srdce vylilo.) pane důvěrně a srdečně milý. Radostně jsem

*) Hrabě Jan Špork, pán na Heřmanově Městci, Malešově atd.

**) Na »v« vylil se mu z péra inkoust.

přečetl milý psaníčko. Jistě z radostí očekávati budu šťastnej příjezd a 6 Novemb. na noc též k panu generálovi*) přijedu, abych hned i tam mohl líbezně přivítati a potom sám na mejm vozejčku do Chrasti mý nejmilejší hosti přivézti, kterejm se všechen odevzdávám a zůstávám upřímnej, povinnej služebník až do motyky a lopaty

M. F. arcibiskup.

V Chroustovicích**) mou ambassadu vykonám náležitě.

27 Octb.

[Adressa německá na Radovesice.]

93.

1669 d. 5 února. — Omlouvá se, že pro katar na Šternberk přijeti nemůže a vyřizuje pozdravy.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane synáčku! Nepochybně že již mý psaníčko došlo, v kterým se vymlouvám, že nenadále nehuttney cattharr na mne přišel, tak že nesmím se vydati na cestu. Protož ještě jednou prosím za odpuštění. Nesmím, nesmím se vydati, nebo ty cattharry tento rok jsou tak nebezpečný. Chvála milýmu Pánu Bohu již sice jest lípe mnohem, ale však přece doma zůstati muším. Již, mý nejroztomilejší dětti, odpuste mně; však mně jest to dostì lítto, že nemohu sloužiti a se v Šternberce drobett pottěšiti. Již já to všechno všechno nahradím; prosím, prosím za odpuštění. Posílám hned zase reittknechta, aby časně oznámil. Právě mne mý věrní vokolní navštivili, mezi kterejma jest paní Hissrlová, která se pěkně poroučí obvzláštně JM. paní Voršilce. Nepomine co nejdříve svou povinnost vykonati. Přijela z Vídně teprv v pátek. Ten můj kanovník z Šmídberg posílá panu synu ručnici a nějakej prášek. Poroučí se co nejpěkněji.

Já pak zůstávám mých nejmilejších Šternberskejch upřímnej, důvěrnej táta a volnej služebník

5 Februarii 1669. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

94.

1669 d. 1 března. — Závidí opatu sv. Prokopskému, že s hrabětem konec masopustu stráví, ješto sám povolán byl od císaře do Prahy.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Poněvadč má ten Prokopský***) šťastnější bejti nežli já, nechci jemu tu poctivost učiniti,

*) Hr. Janu Šporkovi na Heřmanův Městec.

**) Patřily v té době hr. Františku Karlovi Libštejnskému z Kolovrat.

***) Opatem kláštera sv. Prokopa na Sázavě byl v ten čas Fr. Daniel Ildefonsus O. S. B.

abych ho jináče jmenoval. Proč on má bejti u mejch nejmilejších děttí a srdečnejch miláčkův na tento massopust a já nebohej mám toho vinšovanýho potěšení zbaven bejti. Již jest darmo. Chtěj nechtěj muším mu to přece přáti. Však myšlením jistě daleko nebudu.

JMCísařská mne citirovala; mušil jsem do Prahy. Pan praelat poví všechno, jak zse mnou jest. Jsem byttem totus incognito*) u pana nejvyššího purgrabího (N. B. kdybych JM. paní Voršilky**) myšlení měl vyjeviti, vím, že bych trefil, co myslí). Nemohlo jináče bejti, poněvadc ještě nejsem poctivej a nesmím dokonale na jevo.

Již, mý nejmilejší dětti, poroučím se. Nemám kdy více psáti. Nezapomínejte na toho, kterej professí učinil, že zůstává až do | upřímnej táta a sluha

1. M. F. arcibiskup.

Pater Lorenc má bejti, soll nicht fastnaht sein, ale lustig.

95.

1669 d. 16 dubna v Kolíně. — Oznamuje, že konfirmace jeho na arcibiskupství již přišla, však bez umenšení taxy, zve na svátky do Řečice, sděluje pořad svého svěcení a končí přáním veselých svátků.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Při odjezdu a quitování mýho předešlýho biskupství přijedouce do Colína k Pátrům Kappucínům milý psaníčko jest mně odevzdáno, kdež i měl jsem to mínční mejm psaníčkem navštiviti a oznámiti, že již chvála milýmu Pánu Bohu má confirmací přišla, však bez umenšení taxy; jak pravívá pan Rabenhaubtt:***) Nažerte se jich, tak i já Římanům říci mohu: Non est abbreviata manus Domini. Pán Bůh mně taky pomůže, ačkoliv dosti tvrdej vořech, nežli jej rozlousknu. 18[M] za confirmaci, panu hraběti Harrachovi za mobilia 24 tisíc a co jinší náklady. Já nyní jedu do Prahy a do města incognito pojedu. Dne štvrtečního vykonám svěcení oleje a potom pojedu k Řečici. Tam svátky budu držeti. Coš bych rád mýho synáčka a nejmilejší dcerušku na sváttky v Řečici měl a s nima veselý Alleluia spíval. V sobotu k vobědu budu v Řečici, ve středu po sváttcích pojedu do Brna anebo raději mimo Brno do Tuřan. Tam první neděli po sváttcích přijmu pallium od biskupa Ollomouttskýho; potom pospíším do Řečice, nebo ten pátek před druhou nedělí bude sollennis ingressus do Prahy. To jsem s povinnosti mé tajiti nemohl, mý nejmilejší dětti.

*) Nebylť posud na arcibiskupa posvěcen a dosazen a nesměl proto veřejně v Praze vystupovati.

**) Paní Voršila Polexina, manželka hr. Václava J. H. ze Šternberka, žila se svým bratrem Bernardem Ignácem z Martinic, nejv. purkrabím praž., v nevůli.

***) Ferdinand František Rabenhaupt ze Suché, hejtman kraje Čáslavského atd. † r. 1675.

Nyní vinšují od milostivýho Boha šťastný, veselý, radostný a líbezný svátky. Bůh všemohoucí rač dáti mnohejch jiných šťastně dočkati, abyste ráčili všichni po skončení mnoho šťastnějch lett radostný Alleluia tam věčně spívati.

To z upřímného srdce jak mýmu nejmilejšímu pánu tak i nejmilejší JM. paní dcerušce a všem milejm dětem vinšuji a přeji. Et benedictio Domini sit super Vos et maneat semper.

Já zůstávám v naději, že dokázati budu, že jsem upřímnej, věrnej táta a sluha

M. F. arcibiskup.

V Colíně Capucínským 16 April.

Et quid Episcopus Sternbergensis*) concinat bassinando faelicissime Alleluia in Annos.

[List s adressou chybí.]

96.

1669 d. 25 dubna. — Lituje, že na svátky jej nenavštívili, a omlouvá krátkost listu přílišným zaneprázdněním.)

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Potěšení mé nepřišlo a tak na jinší čas odloženo býti musí. Mezi tím pěkně děkuji za velikou affectí. Pan oppat oustně bude povídat, jak jsem zaneprázdění měl. Propterea abbrevio calamum sed non affectum, kterej nyní jest pět mil dlouhej, od Řečice až do Šternberga.

JM. paní se všechen poroučím. Milý dětti požehnej milej Pán Bůh

Já zůstávám mýho milýho synáčka a milejch děttích [sic] upřímnej stálej táta a sluha

25 April. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

97.

1669 d. 9 května. — Děkuje hraběti za upřímou lásku a přání k dosažení praž. arcibiskupství, mluví o závisti jiných, kteří jej zkaziti chtěli, lituje, že hrabě nebezpečně stonal, a slibuje v červenci na Šternberk přijeti.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Upřímná láska, té nemůže skrýti, a jest jako dejm, kterýho nelze zavříti, aby se nevyjevil. Též to tu vynacházím, že mejch nejmilejších dítek Šternbergskejch ke mně upřímnost skryta nejní, nýbrž hned pattrna a zjevna. A já se jináče mstíti

*) Nejstarší syn hraběte, hr. Jaroslav.

nemohu, než že jistě zasse naproti tomu hned mý srdce dokonale jim dávám a dediciruji.

Příliš laskavě nejmilejší pan syn mně přeje a vinšuje můj příjezd do Prahy a můj posses arcibiskupství praskýho. Nejní, jistě nejní z těch, který se závistí mohli rozpuknouti, když viděli, že z takovou uctivostí do Prahy přicházím. Již jest všechno přemoženo; již závist nehť sama sebe žere, která se domívala mne skaziti. Pan oppatt s. Prokopskej všechno oznámí, jak se vedlo; ale já též, jak bude náležittě sepsáno, nepominu odeslati. Mezi tím mně srdečně líto, že můj nejlaskavější pan syn tak nebezpečně stonal. Pán Bůh rač všechny ode všeho zlýho zachovati. Již bych přál, aby ten Junius konec brzo vzal, nebo in Julio z Prahy až na Šternberg uteku. Však nejprv k svattýmu Prokopu.

Nehť posel, kterej do Prahy chodívá, se zastavuje; snad budu míti někdy něttco co psáti. JM. paní se všechen poroučím. Neračte oba na toho zapomínati, kterej jistě zůstává až do ╪ upřímný, stálej táta a sluha

9 Maii. Matth. Ferd. arcibiskup.

A co dělá Neoscopus? má bejti Neo Episcopus Sternbergensis.*)

[Adressa německá na Šternberk.]

98.

1669 d. 18. června. — Oznamuje velmi rozmarně, že dne 29 června na Šternberk přijede, a přeje si, aby někdo časně do Mnichovic přišel a odtud cestu mu ukázal.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Mou ottcovskou povinnost vykonati jsem povinnen a mý nejlaskavější dětti [v] vlastním příbyttku požehnati. Pročeš mimo moci boží tu středu před svatým Prokopem do Šternberga upřímo přijeti míním. Však prvé dovolení žádám. Po obdržení toho vinšoval bych, aby někdo, kterej by mně do Šternberga cestu vokázal, do Mnihovic časně přijel; nebo já z Prahy vyjedu o třech hodinách a v Mnihovicích obědvati budu, abych tím dříveji k mým nejmilejším děttem přijeti mohl.

Ve štvrtek pojedemy k svatýmu Prokopu a tam vykonámy pobožnost na noc zasse do Šternberga. Než prosím žádnou sobě nepříležitost nedělati, nebo já se za domácího vydávám a chci domácí důvěrně bejti.

JM. paní Voršilka když mně dá velkou míssi gern Sehen,**) již bude všechno dobře. Než bojím se vo competenci z biskupem Šternbergskejm. Já postavím proti němu mý dva kapplany z liščíma vocasy. Nehť on vezme vlčí. Kdo koho přemůže?

*) Hr. Jaroslav.

**) Ráda viděti?

Milý dětti požehnej milej Pán Bůh. Já pak zůstávám upřímný táta, sluha a všechno

18 Junii. M. F. arcibiskup.

Prosím toto psaní do Řečice poslati.

[Adressa německá na Šternberk.]

99.

1669 d. 12 září na Košumberce. — Slibuje, že konečně zejtra hraběte navštíví.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Dá Pán Bůh dne zettřejšího konnečně postavím se na službu. Dnes, to jest ve štvrtek budu přez noc u generala Šporka; zejttra tím raněji vyjedu.

JM. paní se všechen co nejpěkněji poroučím. Jiný požehnej Pán Bůh. Zůstávám upřímný táta a sluha

M. F. arcibiskup.

Na Cošnberce dne 12 Septb.

100.

1669 d. 5 října. — Líčí živými barvami krutou podagru, která jej po příjezdu od nich v noci zachvátila a hrozně týrala, tak že teprvé nyní hraběti k jmeninám přáti může. Táže se na svého suffragána a mají-li růženec »dreiunddreissiger«, který Kristus sám jedné panně v Roveredu požehnal.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Ten den, jak jsem od mejch nejmilejších děttí jsem vyjěl, byl mně šťasnej, poněvadc jsem šťastně a zdráv domů byl přijěl. Ale ta následující noc všechna nešťastná, nebo přišla mně do pravýho lokte podagra ukruttně; odtud se dala do ruky pravý, z ruky pravý do nohy levý, z levý nohy do pravý, odtud do kolena. Potom se ten neřád jako smluvil a spolu všudy přeukruttně trápil, div že jsem se nezbláznil. Od neděle tu mám pokoj. Toliko ještě koleno nechce dobře činiti. Ukruttnost pak odtud poznati může, mimo že všechno jako konev otteklo jest, na obou nohách puchejře co malý vejce slepičí ta šelma tyranka jest udělala, jako když se jeden spálí. Mušil jsem dát roztříhnoutt; vyšla žluttá voda, která když uschla, zůstalo na talíři jako klí. Obě pak nohy muší balvíř hojit, nebo jako šerokej tolar zůstalo místo a již ta voda počala do živýho zhrát. Obě nohy i koleno plničko červenejch neštovic jako semence.

A tak, nejmilejší dětti, nebohej táta dostal tenkrát od ty ukruttný, bezbožný, bohaprázdný haldy ukruttnej pardus.

Pil jsem mlíko; ono se ve mně zsedlo, salva venia jako tvaroch natírlich vycházelo, coš jsem měl těškej porod, až hrozno. Pamatoval jsem na ty nebohý ženy; a tak dva dni taky paní manda trpěla, že mušila bavlnu z olejem dřevěným míti. Nevím, budu-li mocti tento tejden na nohy postoupiti.

To jest o mým po tyto čassy mizerným spůsobě.

Nyní na milýho Vácslavíčka pamatovati se muší. Octav jest a tak nic nesmeškáno. Sláva jak Bohu tak milýmu svatýmu Vácslavu budiš na věky, poněvadc milost boská a přímluva svatovácslavská našeho milýho Vácslava z Šternberga v dobrým zdravím nám všem upřímným k obzvláštnímu potěšení tak milostivě a milosrdně zachovala.

Bože dejš mnoho prodlouženejch lett šťasněji a veseleji dočekati a přečekati, tak aby z našeho milýho Vácslava nám větší sláva a radost přibyla. To z upřímnýho srdce vinšuji a přeji; nemohouce z mýho hrobu státi, nic jinýho leže na znamení mý upřímný náhlnosti a lásky nalízti jsem nemohl, toliko špattnej obrázeček; měl jsem sám přijíti, však malovanej, a z mlčavým pohlídnutím to všechno, co péro koná, vykonati; než malíř pro zdvichání sklínček dostal nevohybnou ruku, tak že ještě neschotovil. Než bude tento tejden hottov.

A tak se všechen pro vinculo odevzdávám tak, abych byl mejch nejmilejších Šternbergskejch perpetuus vinctus et victus. Amen.

JM. paní Voršilce, mý nejroztomilejší, věrný, upřímný, srdečný dcerušce, ottcovsky se poroučím. Mý drahý milý dětti požehnej milej Pán Bůch.

Já pak zůstávám všech všech nepropměniteldnej, stálej, upřímnej, věrnej táta a sluha

M. F. arcibiskup.

Was macht mein suffragan; ist er worden aus lahmen krumb oder grad?

Máte-li dětti rosarium, jenž se jmenuje drei und dreisiger? jest od jedny svatý panny, která ještě živa z Rovorettě. Sám Christus Pán ji vyučil se modliti a jí několik rosarí požehnal. Já jsem dostal jedno originale; dottknutý mají tu moc jako originalia.

101.

1669 ku d. 21 října. — Lituje velice, že tak brzo odjedou, a prosí o maličké pozdržení, ješto by paní hraběnce malé vázáníčko rád vlastnoručně odevzdal.

Můj nejrottomilejší [sic] pane syne. Jak jsem pak tak nešťastný, že jsem nevěděl o tak brským odjezdu; byl bych jistě domu pospíšil a jiný visity zanechal. Ale přece o maličký zastavení žádám, bydbych ležel. Ale však, jak pak ráno stávám, již mám přece naději; nebo chtěl jsem mali-

čičký vázáničko*) JM. paní sám do milejch ručiček dáti, aby z milejch ručiček odevzdáno bylo. Pokudž nemůže bejti, tehda bude následovati.

Mně zatím prosím do hlubinky srdce poroučeti, jakož se všem poroučím a zůstávám tak, jaks se může dokazovati a že umírám mejch mejch nejupřímnějších nejupřímnější táta a služebníček

M. F. arcibiskup.

JM. panu hraběti z Šternberga.

[Psáno velmi zběžně, patrně na spěch.]

102.

1669 d. 17 listopadu. — Děkuje za laskavou vzpomínku a vypravuje o odjezdu nejv. kancléře do Vídně, o odhadu Rychmburka, o změnách při dvoře, o stavu věcí v říši, Turecku i Uhřích atd.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Za tak roztomilý spomínání na mrzutýho tátu velice děkuji. Já jistě nezapomínám a pravím: Ubi thesaurus sinceritatis et fidelitatis, ibi est cor meum et hinc stella mei Sternbergici in corde sicut flamma coruscat.

Pan canclíř nejvyšší**) pospíchal, nebo ossobu jeho hrubě [v] Vídni desiderirovali.

Odhad v Richenburgu***) prvottně těšce šel, tím tížeji celý dominium. To jediný já se divím, že takový excessus a proti právu oppositiones tomu hrabětti se dovolují a žádná reprehensio severior nenásleduje. Jinýmu by to nešlo. Zucker†) ještě lípe se bude chovati, nebo se nad hrabětem bude moci nyní mstíti. Ale att dá na se pozor, aby mu kradně reverendu nevyprášili.

Při dvoře bude proměna. Jeden přednější L: dostane sice podlí mého zdání content, ale o druhým pochybuji.

O recrutích se píše, pokudž alliancí z císařem a z říší tak, jasse††) píše, continuirovati bude, říše 30^{M} lidu chovati chce. Turek se rozmyslí. Nicméně něttco on myslí, poněvad lid z Candii do Dalmatii a Macedonii rozložil. Uhři ti nám nic dobrýho nespůsobí, ti in Oberungern.

Naše princesin již jistě nevěstou; tak přinesla tato pošta.

Já dne zejttřejšího pojedu do Prahy. Tam mne míti chtějí a na mne křičejí. Kdyby moji miláčkovi byli na Šternberce, byl bych cestu tam obrátil. Až podruhý.

---

*) Paní hr. Voršila měla jmeniny dne 21 října.

**) Jan Hartvík hr. z Nostic.

***) Rychmburk náležel hr. Berkům z Dubé.

†) Jan Arnošt Cukr z Tamfeldu, rada nejv. purkrabství pražského?

††) jak se.

Oppatt Sstrahovskej*) minulou středu hrubě pospíchal k věčnosti; snad již jest tam, nebo medici ho deserirovali. Nyní jedu do Želiva; tam mne nejakou comoedí chtějí obveseliti na rozhodnou.

Haisenšteina štifftohter Břesovcova**) bude míti jednoho Doudlebskýho. Zadali za consens sine denuntiationibus copulirováni bejti.

Již novýho nevím, než že se my nejmilejší dcerušce JM. paní pěkně pěkně všechen všechen poroučím. Druhý milý dětti požehnej Pán Bůh. Zůstávám srdečně upřímnej táta až do hrobu

17 Noveb. M. F. arcibiskup.

Toto psaníčko žádám do Colína poslatí.

103.

1669 d. 1 prosince. — Oznamuje, že na pozvání pí. kněžny Marie B. Piccolomini byl v Náchodě na svatebním veselí; vypravuje o zasnoubení arcikněžny Eleonory Marie králi Polskému Michalu Višňověckému, o věně jejím, o nerozhodnosti císaře, o Turcích a Uhřích, o událostech v říši a ve Španělsku a konečně o návštěvě, kterou ho syn hraběte poctil.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Psaníčko nejmilejší de dato 22 Novemb. jsem dne včerejšího navracejíc se domů jsem dostal. Byl jsem v Náchodě. Kněžna Piccolomini***) tak horlivě mně psala, že jsem jí nemohl odpovědíti. Byl jsem přijel minulou středu tejden do Prahy a najdouc psaní od kněžny druhej den jsem se dal na cestu.

Praesident†) ani slovíčka nepsal. Omlouval se, že předně on se toho veselí dokonce nic neujímal a všechno kněžně vládnouti nechal; za druhý že žádnýmu příteli o tom veselí neoznámil, nebo kdyby byl jednoho žádal, mezi jinýma byla by závist a nářek, proč toho a ne jinýho. A tak na svatou Katteřinu po večerní copulaci a tractaci skovali se pod peřinu a jistě dostal pan praesident dobrou chuttnou zvěřinu, která mu přidá do nossě kejchavnýho křenu. Nebo v pravdě míti bude podlí svého contentu dobrou ženu, která se hoditi bude k žádajícímu plemenu.

Při dvoře se divně děje. Pravda jest, že to zasnoubení††) jest nám užitečný propter timores Turcicos et Gallicos, si Galla fuisset. Ale bude snadno million státi. 500^{M} dáti se má a jest concludirováno. Však aby pro druhý nebyla consequentia, císař dává toliko 100^{M}, druhý 400^{M} císařovna stará dává s lásky; co však nepochybně císař dáti muší. Austaführung,

*) Vincenc Makarius Frank zemřel dne 20 listopadu 1669.

**) Marie Barbora Vřesovcová z Vřesovic a Oldřich Jan Doudlebský z Doudleb.

***) Maria Benigna, roz. vévodkyně saskolauenburská

†) Praesident nad appellacemi František Norbert hr. Kinský, který měl za manželku hr. Annu Františku Ursenbeckovou?

††) Králi polskému Michalu Višňověckému (1669—1673) zasnoubena byla arcikněžna Eleonora Marie, sestra císaře Leopolda I.

klenoty, cesta co státi bude, obzvláštně poněvadc císařovna sama a na hranice sprovoditi chce, to jistě nemalý quantum vynese. Nyní největší starost jest, jaká věrná ossoba a subiectum capax jí dáno bude, který subiectum na císařský interesse pozor dá a s Poláky rozumně zacházeti uměti bude. Schaffgoč in aula nostra non ita bene audit, sicut existimatur.

De primariorum conventione et conpositione desperatur imperator prudentissimus. Capit omnia et in prudentia vix habet sibi similem, sed deest re re sol sol ut ut io io.

Recruti jistě budou. Že jsmy měli polehčení drobet, totižto ročně asi 50[M], co jest, když nyní trojnásobně snad to nahraditi mušímy a císař přece to nedosáhne, co stratil; nebo ty ossoby a takový nenajdemy.

O Turku co se spargirovalo, nic nejní; než proviantýruje Neiheisel hrubě.

Uhři ti nám nic dobrýho nespůsobí. Obávati se, aby těch pětt gespanschafft v vrchních Uhřích nerebellirovaly.

Triplaallianc má již dokonalá bejti a Švédům těch 200[M] thollarův odvedeno. Než jak se píše, že by Brandeburg, Münster a Francouz proti Hollenderům allianci zavříti měl; divně se plette na tom světtě.

Johann de Austria*) nechce ze Špianhel; obávati se, aby on nepracticiroval a královny guberno nevzal a jí do kláštera strčel. Haec breviter et confidentissime. Maneo syncerissimus semper servus et avus

M. F. archiepiscopus.

1 Decemb.

D. Filius hodie me honoravit. Est sane egregius. Deus illum conservet. Nolui illum cras dimittere, nisi prius mecum prandeat. Sic illum dein cum benedictione dimittam. Erit sane aliquando magnum solatium. Deus conservet et parentes et illum una cum caeteris.

104.

1670 d. 5 ledna. — Velice horlivě se omlouvá, že opomenul blahopřání zaslati a nahrazuje to nyní. Vypravuje o císaři, o smrti hraběnky z Vrbna a o své cestě do Lužice.

Moji nejroztomilejší dětti. Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa. Ideo precor. Jsem nèttco příčina sám a taky nejsem; ale jináče jsem se jistě nedomíval, než že moji tak, jak jsem jinším vinšoval, též psaníčko doložili, jako prvottně se stávalo. Ale nyní vidím, že se státi nemusilo. Již jest darmo. Prosím, prosím hříšničkovi odpustiti. Ani já hned nevím, ani nemohu mysliti, že jsem nepsal, anebo zdališ jsem psal a psaníčko snad pod titulem k panu starýmu z Tallenbergovi [sic] přišlo; nebo já jemu též

*) Byl nemanželským synem krále Španělského Filipa IV.

upřímně psávám. Nyní to nahražuji. Od od [sic] milostivýho Boha hojnost nebeskýho milosrdenství vinšuji, abyste ráčili od milýho Boha jak na duši tak i na těle požehnaní na mnohá léttha setrvati a já příležitost měl mou ottcovskou povinnost a služebnost mnohem víceji a lípeji než kdy prvé dokazovati. Milý dětti požehnej též milej Bůch, aby se dle contentu milejch rodičův jako růžička červenaly a vůni nejlíbější všelijakých ctností od sebe vydávaly. To hned z hlubokosti srdce mého vinšuji a přeji.

Mám mnoho pletich, který nyní nelze vypsati, a tak nejní divu, že drobett nepamatlivej jsem byl. Ale ještě pravím, že hned nevím, jak se pak to stalo. Domíval bych, že spíše by se bylo státi, že bych sám na sebe byl mněl zapomenouti nežli na mý upřímný milý dětti. Již se odevzdám při šťastným zhledáním pokuttě. Nezapomenu již, než brzo zase budu psáti. Příčina taky jest, že psaní přichází a žádnej se pro odpověď nehlásí; jako tentokrát právě přišlo psaní o devíti hodinách, když jsem měl ke mši svatý přijíti. A přece jsem přede mší psal, nebo po mši hned odjeti muším.

Císař chvála P. Bohu zdravější. Ty Špianhelky madonny dělají mu nepříležitost. Schvální curir do Špianhel jest poslán, aby napomenuty byly, aby císaře drobet šanovaly. Hraběnka stará z Vrbna včera umřela. A já muším v tom nehuttným čase do Lužice na visitaci.

Zůstávám mejch nejroztomilejších děttí upřímnej tatíček a povinnej služebníček

5 Jan. 1670. M. F. arcibsp.

105.

1670 d. 27 února. — Vypravuje, že masopust v bolesti skončil, a sděluje novinky z Říma o volbě papeže, o králi francouzském a o šelmách Uhřích.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane synáčku. Těším se, že jste všichni ráčili massopust vesele dokonati. Já in lecto doloris. Nemohl jsem jináče nežli dolorose massopust skončiti. P. nejvyšší písař*) ten pomáhá vždycsky čas po poledních tráviti a mne těšiti. Hrajemy spolu labetu vo krejcar; hrozně sobě škodímy.

Já nyní bolesti nemám, nic méně nemohu na nohy stoupiti; jsou jako by byly naduty. Snad po druhý lepší noviny o mým zdraví psáti moci budu. Prokopskýho pontificem neviděl jsem; takto nebohej náklad musí vízti nemalej. Z Říma nic neslyšet. Pronuisi (?) a Vidoni jsou in praedicamento. Jeden udělal křik, že jest papežem cardinal Alteri a že hned velikou almužnu rozdávati bude. Přiběhlo ad Vaticanum mnoho množství lidu a vykřikovali: Cardinal Alteri papež vivat a ono nebylo nic. Tu musil duca Sauelli z quardy je rozzehnati. Vo králi Franttským se píše, že jest ne-

*) Byl jím r. 1652—1671 Mikuláš z Gerštorfu.

mocnej a že blázní. Pan nejvyšší purgrabě včera vyjeti chtěl. Píše, že budej těškej sněm.

Šelmy Uhři chtějí naše z Zattmaru a z těch míst zahnati. Posílá se tam větší quarnison.

Studnici, která jest u s. Oldřicha [v] Vídni, z který se voda vede do císařský kuchyně a jinam, tu chtěli taky nakaziti. Našel se pes naplněný jedovatými věci [sic] a nejaká materie jako vápno. Ten šelma, kterej to udělati chtěl, zlámal klíč; lidi přišli, na to utekl.

Sice novýho jest málo. JM. paní Voršilce se co nejpěkněji poroučím. Milý dětti požehnej Pán Bůh.

Zůstávám mýho nejlaskavějšího p. syna nejupřímnější táta a sluha

27 Feb. 1670. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

106.

1670 d. 17 března. — Píše o trapné své nemoci, o sněmu českém a moravském, o stavu věcí v Uhřích, o pobytu císařovny v Polsce, o volbě papeže, o příspěvku uděleném knězi sv. Prokopskému a o nedobrovolném postu mladého hraběte.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Oznamuji, že ještě nemohu k dokonalýmu zdraví přijíti. V sobotu minulou přišla na mně colika, kámen, větrové tak velice, že jsem se mohl zbláznit. Trvalo to 20 hodin, ukruttnost pak 8 hodin pořadem, 3 clystyry sal. ven. jsem přijal; kámen opravdivej nebyl ale materia fiscosa et prilosa tak hojná, aby byla pospolu, skoro štvrt žejdlíku byla by vynesla. A to všechno šlo per fistulam et quidem quasi guttatim cum summo dolore. Nyní chvála Pánu Bohu jest lípe.

Sněm tuchej; ještě nic nejní conclusum, krom ty 1333 portí od martium svůj začátek berou. Aufbott a jeho werbung bude státi 133^{M} fl., vychování pak nemálo. Zejttra budou o tom v sněmě mluviti.

Píše mně biskup ollomoutský, že jejich sněm jest tvrdý, ale však potřebnej, poněvadž skoro jistá vojna s Turkem bude. Jakož sice z Vídně mně se píše, že vezir zu Offen našemu dolmetzovi pravil, že on nebude raditi k nějaký vojně, než jestliže ti hussaři nepřestanou, tu že budou přinuceni na nětco pomysliti. Uhři šelmy, kdyby oni nevěděli vo ochraně turecký, nemohli by tak lechkovážně se císaři protiviti.

Naše císařovna již bude zasse [v] Vídni, nebo 10 byla v Ollomouci. Nelíbilo se jí nic v Polště. Poláci, ačkoliv věděli, že našim quartyry jsou u Častochova zapsány, oni zmazali jména a se sami tam logirovali tak, že mnozí mušili na širým poli zůstati. 27, jenž byl štvrtek, bylo zasnoubení; v pátek král k nevěstě nepřišel; dal se omluviti, že v postě každej pátek se zdržuje. Císařovny [sic] nic se to nelíbilo. Tractací byla dobrá.

V Římě ani vo papeži neslyšet. Každá factí poslala do Frankreichu a do Špianhel. Sottva před velikonocí papeže míti budemy.

Prokopský pontifex byl by byl něttco dostal na pomoc pro ponte,*) než nic neříkal. Nic méně sice má sobě připovéděno 300 fl. na kostelní sstřechu. Mladej pán měl u mě onehda jísti; než divně se jemu plettlo, tak že až do třech hodin s poledne postiti se musil; nepochybně že o tom psal.

JM. paní se všechen poroučím. Milý dětti požehnej Pán Bůh.

Já zůstávám mýho nejmilejšího p. syna upřímnej, stálej táta a sluha

13 Martii. M. F. arcibiskup.

107.

1670 d. 24 března. — Děkuje za přání, stěžuje si na podagru v noze a co se týče hr. Jaroslava, doufá přivésti Plzeňské k tomu, aby biskupství u nich sídlo své mělo.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Děkuji pěkně za ten milej vinš. Pán Bůh rač též všem dáti šťastný veselý Alleluia na mnohá prodloužená létha. Já domívám se, že místo Alleluia budu míti Miserere nebo tuto noc podagra v pravý noze přeukruttně mne trápila. Pán Bůh pomáhej.

Strany našeho Jaroslava píše p. canclíř, že nebude dificultací, než že Pilzenští nechtějí míti biskupství. Odpověděl jsem, že já jich k tomu konnečně přivedu. A tak čassu dejme čass, stane se brzo.

Již milý dětti požehnej vás milej Pán Bůh. Bolí ještě ruka.

Zůstávám upřímný, věrný táta až do hrobu

24 Martii. M. F. arcibiskup.

108.

1670 d. 2 dubna. — Zprávu dává o své churavosti, slibuje zlomiti odpor Plzeňských, že v městě svém biskupství míti nechtějí, a ujišťuje, že hrab. Jaroslava neopustí.

Vysoce urozený hrabě. Chvála milýmu Pánu Bohu lípe se vynacházím. V neděli z tou největší těškostí mši svatou jsem vykonal, než trpěl jsem za to. Mám naději, že druhej tejden vstanu. Neměl jsem příliśný bolesti, ale voteklinu velikou.

Co se našeho Jaroslava dottejče, již já z Pilzenskejma budu tractirovati. Blázni jsou, že odporují, co již prvé in contractu salis s císařem jest smluveno. Chtějí bejti fideles filii ecclesiae a nechtějí to přijíti, co fidelitatem vel maxime requirit. Již já to brzo spravím. Ještě jim strach pustím, že co

*) Na stavbu mostu, kterou právě podnikal.

dostali od církve, to se jim snadno vezme. Mýho Jaroslava neopustím, nebo táta jeho a máma ty jsou hned v prostřed srdce mého. A já jsem a zůstávám všechen srdečnej až do hrobu

2 Aprilis. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

109.

1670 d. 4 dubna. — Přeje veselé svátky, vypravuje o testamentu i přípravě k smrti hr. Františka Adama Žďárského ze Žďáru, a o různých jiných věcech.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Velikonoční svátky, žádostiv jsem velice, aby šťastný a veselý byly; pročeš vinšuji od všemohoucího Pána Boha hojnost požehnání nebeskýho a sladhost jeho nebeské milosti, tak abyste ráčili spolu i z nejmilejší JM. paní Voršilkou, který se všechen odevzdávám, a nejmilejšíma svými, který Bůh požehnej, sladce a vesele Alleluia prospěvovati a čas velikonoční z radostí jak na těle tak na duši stráviti a mnoho jinejch šťastně dočekati. Amen. Staň se. To z upřímnýho, věrnýho, ottcovskýho srdce vinšuji a přeji.

Já in meis pedalibus nejsem dokonalej; sice chvála Pánu Bohu zdravej. Hrabě Žďářskej*) poslední mele; učinil testament sestrám, jak slyším, nepříjemnej; však nevím, co v něm. To vím, že též na mne nezapomenul. An fuerit memor tanquam amici, an tanquam archiepiscopi, nescio. Vnum ex his. Si tanquam archiepiscopi, probabiliter aliquam partem bonorum assignavit pro Laureto**) suo et alimentacione Franciscanorum, ut archiepiscopus possideat bonum et inde alat Patres et conservet Lauretum.

Pěkně se k smrti připravil a řekl: pocházím od máteři z domu Martinickýho; mám k Bohu naději, že pro zásluhy jejich předkův, který tak věrný a stálý byly církve katholiský, Bůh se nade mnou rozpomene, hříchy odpustí a věčnou slávu popřeje.

Serini taky z mrttvejch stává a se koří. Perdon dosáhl; než nevím, jak se mu bude moci věřiti. Svýho syna chce císaři k zástavě dáti. Tatenbach ten bude tvrdě examinirován a snad i zkrze pana tvrdýho a tuhýho mistra. Psaní z ciframi, ku kterejm i klíč se dostal, ty mu pomáhají, že se s ním tak zaházeti bude.

*) František Adam hr. Žďárský ze Žďáru zemřel na Kladně dne 5 dubna 1670 co poslední mužský člen rodu svého.

**) Loretánskou kapli pro Františkány s klášterem »Hájek« na panství Tachlovickém založil již otec jeho Florián Jetřich Žďárský r. 1623; stavba domu řeholního dokonána však teprv r. 1684.

Požehnej vás milej Pán Bůh, roztomilý dětti. Zůstávám nepromněniteldnej věrnej táta a sluha.

Pontifex 30 fl. míti bude na pomoc. Račte-li zde peníze*) pottřebovat, zložím je zde.

4 April. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

110.

1670 d. 27 června. — Sděluje, že by dne 1 července rád na Šternberk přijel, aby opat sv. Prokopský naproti mu přišel, a vypravuje o hrozné bouři v Želivě.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane synáčku. Chcete-li mne u sebe míti, nejmilejší děttáttka, chcete-li, tehda přijel bych k Vám, dá Pán Bůh, v outterej**) na noc. Nechcete-li, tehda přece přijedu a mušíte mne míti, leda bych se mušil nejakýho pána z Kejovic báti; tu bych na mou pravdu utíkal. Poněvadc pak veliký horko jest, kdyby se naproti mně poslal vozejček až do Vlašimě, tehda bych v outterej přijěl k vobědu, nebo bych vyjel z Řečice co den; 8 hodin muším míti až do Vlašimě. Tak bych v outterej nejdýl vo devíti na Vlašimě byl a hned na vůz sedl, k vobědu přijel. My koně a pakáže ty by potom k víčerou na Šternberg přijěly. Chce-li s. Prokopský proti mně přijeti a cestu vokázati, dobře; nechce-li, nehť tak nechá. Než mýho synáčka***) hned dokonale nechci; nebo jest hrozný parno.

JM. paní nejmilejší dcerušku co nejpěkněji pozdravuji. Jiný pak milý dětti požehnej milý Pán Bůh. Zůstávám ten nejmenší, však nejvěrnější táta a služebníček

Na spěch 27 Junii. M. F. arcibiskup.

P. S. Dnes bylo zde hrozný povětří. V Želivě udeřilo do věže, kde zvonili. 2 ossoby hned na místě zůstaly, třetí ossoba po chvíli umřela. Dva

---

*) Hr. Václav Jiří častěji býval v peněžitých nesnázích, což dá se vysvětliti tím, že statky jeho za dřívějších nepokojných dob velice zpustly, že značně byly zadluženy a že stále mnoho peněz hlavně na výchovu synů svých potřeboval. Tak ku př. dle seznamů vlastnoručně jím podepsaných bylo na panství Šternberce samotném dluhů dne 28 dubna 1668 zl. 15.150, dne 5 října 1671 zl. 19.850 a dne 25 června 1677 dokonce již 22.750 zlatých. »Vejtah outrat všech, které byly vzešly z strany JM. pana hraběte Jaroslava na vyzdvižení canovnictví Ollomoucského a Passovského« udává je v l. 1661 až 1665 na 5625 zl. 11 kr., které do r. 1672 vzrostly na 10.337 zl. 34 kr. Nejmladšího syna Jana Václava cesty do cizích zemí a ku dvoru stály v l. 1665—1671 celkem 15.024 zl. 6 kr. A k tomu přijde mimo jiné ještě náklad na druhého syna hr. Ferdinanda Karla, který vojínem byl, ale již r. 1675 v cizině zemřel.

) Dne 1 července v předvečer Navštívení p. Marie, v kterýžto den obyčejně na Šternberce a u sv. Prokopa býval. — *) Hr. Václava.

jiní spáleni, o kterejch se pochybuje. Ještě jini dva hrubě uraženi. Zejttra lípe zvím; ale toto jest jisto.

111.

1670 d. 11 října. — Pochybuje, že opis visitace panství vydán mu bude, a slibuje hraběte navštíviti. Nemoci hr. Jaroslava v Pasově velice želí.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Pochybuji, aby se visitací*) copia vydala; žádnýmu nebylo povoleno. Zkoštuji, zdališ mohu dostati. Summariter právě posílám. Již udělám podlí nejvyšší možnosti, co by mohlo bejti k prospěchu.

Den nebo dva před ss. Simona Judy mám naději, krom moci boží, že se uhlídámy. Coš jest mně líto o pana syna v Passově. Pán Bůch bude chrániti. Jistě bych želel ho jako vlastního bratra. Bůch všemohoucí jináče učiní a nás brzo z lepší novinnou pottěší.

JM. paní se všechen dokonale poroučím. Sslečenky pozdrav milej Pán Bůch. Zůstávám upřímnej táta

11. M. F. arcibiskup.

Právě p. praelat u mně jest. Z celosti nebude moci bejti, než v tyto vesnice tolik sedláků ossadlech [sic], tolik chalupniků. Nedá se to hned dělat. Parvam patientiam.

112.

1670 d. 16 listopadu. — Zprávu dává o své cestě v Plzeňsku a o jednání s Klatovskými v příčině zřízení biskupství u nich. Po případě mohlo by se pro hr. Jaroslava pomýšleti i na biskupství Litoměřické neb Hradecké.

Vysoce urozený hrabě. Toulal jsem se dosti v Pilzensku, tak že jsem strávil skoro 3 neděle. Zhlísel jsem rozličný místa. Něttco jsem nalezl, ale ještě se nic nemůže koupitti. Nebo Klatovští chtějí míti biskupa, ale nechtějí dáti domy pro bydlení. Já jsem jim pravil, zdališ se domívají, že mohu vystavěti bytt pro biskupa v povětří. Ale i bydby možná bylo, se obávám, že budú naříkati, že jim beru prospect**) do nebe. Nevím, co císař řekne a jak se resolviruje na mou brskou relaci. Denique viděli Klatovští, že Pilsákům***) se dobře vedlo při cancelláře český, tak i oni chtějí a se domívají obdržeti tak dobře jako Pilsáci. Miseria. Excitat jam affectus

*) Úřední popis panství i povinností poddaného lidu

**) Vyhlídku do nebe.

***) Plzenští opírali se zřízení biskupství v městě nechtějíce dovoliti, aby děkanský chrám stal se biskupským; sami pro sebe prý si ho vystavěli a s velikými oběťmi až posud zachovali.

pro ecclesia; favemus plus saeculo. Já sice císaři důttklivě budu psáti a a z panem canclířem,*) kterýho očekávám okolo sstředy, náležittě rozmluvím.

Od hraběttě z Trauttmansdorfa byl jsem dostal zase [s] zděšením psaní, kde mně byl psal, že náš milej pan Jaroslav zasse hrubě stůně. Však slyším nyní, že jest dobře. Pán Bůch ho uchovej. Biskup Littoměřittský stůně. Kdyby to bylo, šli bychom na to nebo na Hradetský biskupvství.

JM. paní se co nejpěkněji poroučím. Milý dětti pozdrav P. Bůh.

Zůstávám mýho nejlaskavějšího p. syna upřímnej, věrnej táta a sluha

M. F. arcibiskup.

Kníže z Sassu a kněžna budou u mně dnes obědvat. 16 Nov.

[Adressa německá.]

113.

1670 d. 17 listopadu. — Píše, že nejvyššího purkrabí při jednání o biskupství pro hr. Jaroslava praeterirovati nesmějí, a udílí poučení, kdy a jaké listy komu v té příčině zaslati se mají.

Můj nejmilejší pane synáčku. Mušímy jináče tu věc začíti, jak jsmy prvotně spolu mluvili, že nemuší nejvyšší purkrabě**) bejti praeterirován; pročeš jemu napsati, aby on se též interponiroval. Nebo by on mohl nám překážku učiniti a hněv novej, že by se tudy poznati mohlo, že račte míti sinistrum affectum. Fiat hoc prius a já potom s ním též mluviti budu. On přijede v sobotu do Prahy a zůstane přez neděli zde. Bylo by nejlípe, aby jak k němu tak též ke mně psaní se stalo. V jeho psaní doložit, že se mně o tom píše obzvláštně. V mým psaním [sic], že se píše panu nejv. purgrabímu. Já v neděli vokáži jemu psaní a vezmu příčinu s ním mluviti. On nepochybně též mně svý psaní vokáže a tak hned ta věc půjde.

JM. paní se všechen co nejpěkněji poroučím. Milý dětti pozdrav Pán Bůch. Budu obědvat u nejvyššího landhoffmistra.***) On včera u mne obědval. Erimus memores. Maneo syncere adaesissimus

Matth. Ferdinandus archiepiscopus.

Raptim 17 Nov.

[Adressa německá do Radovesic.]

*) Nejvyšším kancléřem kr. č. byl v l. 1652—1683 hr. Jan Hartvík z Nostic.

**) Hr. Bernard Ignác z Martinic, švakr hr. Václava.

***) Maxmilián Valentin hr. z Martinic byl v l. 1658—1677 nejvyšším hofmistrem království českého.

114.

1670 d. 23 listopadu. — Slibuje oznámiti výsledek jednání svého s nejv. purkrabím.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Včera přijel pan nejvyšší purgrabě, dnes budeme spolu u Theatinů.*) Již já nepominu, jak náleží o tom psáti, aby bylo všechno dobře; nebo jsem povinnen těm sloužiti věrně, kde vím a příliš jsem bezpečen, že jsou moji hned srdeční a upřímní přátelé, kterejm jsem všechen všudy odevzdanej.

Novýho nic dokonce nevím. JM. paní se všechen poroučím. Milý dětti požehnej milej P. Bůch.

A zůstávám mýho nejmilejšího pana syna ten nejupřímnější táta a sluha

23 Nov. M. F. arcibiskup.

S. Prokopskýho pozdravuji. Visitator jest v Moravě. Nic nepíše na to, co jsem já jemu psal pro s. Prokopa.

115.

1670 d. 28 listopadu. — Dává zprávu o své rozmluvě s nejv. purkrabím.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Minulou neděli mluvil jsem z panem nejv. purgrabětem. Nemusil ještě psaní míti, nebo pravil, že in particulari o tom jemu nic nejní psáno, nicméně že on rád učiní; že by neškodilo, aby pan syn se jednou dal vokázati.

Já již neopustím a jináče neudělám, nýbrž pomalu budu již mysliti na concept.

Již jsem všechen mejch nejmilejších Šternbergskejch. Muším zavírat; přiházi na mne hosti. Zůstávám všechen upřímnej

M. F. arcibiskup.

Na spěch 28 Nov.

116.

1670 d. 20 prosince. — Blahopřeje k nastávajícím svátkům vánočním i k novému roku; sděluje, že na Smečně biřmoval; stěžuje si, že v Římě z taxy nic sleviti nechtějí, a slibuje psáti každý týden.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější a nejdůvěrnější pane syne. Přátelská povinnost, otcovská náhlnost přiházi z upřímným a srdečným vinšem. Oboum mým nejmilejším a nejvěrnějším dětem vinšuji od milostivýho Boha hojnost boského požehnání na ty nastávající vánoční slavnosti

*) Theatiny (Kajetány) uvedl do Prahy nejv. purkrabí Bernard Ignác hr. Martinic r. 1665 a daroval jim svou vinici s kaplí za Strahovskou branou.

a hned následující novej rok. Požehnejš Bůch obě upřímný srdce, abyste ráčili v milosti bọské netoliko ten rok, ale mnoho jiný [sic] na mnohá prodloužená lettha dle contentu srdce svého z svýma nejmilejšíma díttky, kterým svatý požehnání a všem posílám, živu bejti zde šťastní a tam věčně blahoslavení. Upřímně, důvěrně, srdečně a hned z hlubokosti mé vnitřnosti vinšuji a přeji.

Já jsem byl u nejvyššího purgrabího.*) Ten mně zdržel na Smečně 8 dní; biřmoval jsem tam 765 ossob. Žádná smínka**) nebyla.

Ti Římští hladoleti nehtějí od 9^{M} corun nic uleviti. Posílám mýho kanovníka k císaři, co mám dělat. Zdališ chce samottnýmu papeži psáti. Pokudž ne, aby dovolil dluhy dělat na arcibiskupství. Nevím, co vyvolí, a já nedbám. Chtěli-li mne míti za arcibiskupa, nehť hledají prostředky, abyh se tam dostal. Však bez toho císař jest mně dlužen 22^{M}.

Bejvá-li příležitost z Radovesnic na Šternberg, já bych třebas každej tejden psal, nebo každej tejden jde posel do Prahy. Nechával by u Kappucínů v Kolíně psaní a jiný vyzdvihl. Nebo jistě miluji, quia non inveni tantam fidem in Israel et tantum affectum sincerum.

Všechen se poroučím a zůstávám obouch mých nejmilejších upřímný, neproměniteldnej sluha

20 Deceb. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá do Radovesic.]

117.

1670 d. 29 prosince. — Opětuje dřívější své blahopřání a prosí paní o nový opis receptu na flastr.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane a nejmilejší synáčku. Psaní jsem dostal. Bože dejš, aby to všechno, co sobě vinšujem, se stalo; nebo já jinýho sobě nevinšuji, než abych mohl mým nejmilejším děttem sloužiti. Nepochybně snad mý oboje psaní již došlo.

Já nemám nic novýho, co bych psal, než že jsem a zůstávati budu až do mý smrti VM. nejupřímnější táta a povinnej služebník

M. F. arcibiskup.

JM. paní všechen všechen se poroučím a žaluji, že jsem recept strany toho flastru založil a nemohu ho najíti. Prosím, prosím za vejpis. Já u Kappucínů v Colíně káži, aby se můj posel každej tejden zastavoval. Sslečenky požehnej milej Pán Bůch.

29 Deceb.

[Adressa německá.]

---

*) Nejvyšším purkrabím pražským byl v l. 1651—1685 hr. Bernard Ignác z Martinic. — **) Zmínka o biskupství pro hr. Jaroslava?

118.

1671 d. 8 února. — Lituje, že hrabě katarem trpěl, líčí svou chorobu, vypravuje o návštěvě hr. Jaroslava a naznačuje cestu i formu žádosti, aby jemu od císaře nějaké biskupství bylo vyhraženo; těší se, že hr. Václavovi klíč komořího byl udělen.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější, nejdůvěrnější pane synáčku. Že ten catharr trápil, hrubě nerad to slyším. Pán Bůh rač dáti, aby do Sásavy všechen padl a se tam utopil. Já chvála Pánu Bohu neměl jsem ho tento rok. Přičítám tabáku, kterýho každodenně po vobědě a po večeři užívám a vdycsky, račte odpustit, naplněný šátek dostávám.

Předvčírem měl jsem hrubou alterací, tak že jsem, z odpuštění, klystyr užíval, kterej celou hodinu i dýl operyroval tak, že mdloba po mdlobě přiházela. Všechna hlava studená, pott studenej, potom horkost a rozpálení těla; než druhej den bylo mně lípe a jest až posavad, tak že jsem včera mohl vyjeti. Ta šelma podagra nic dobrýho nejní.

Že jsem nepsal, žádná příležitost se neohlašovala. Muším se přiznat že jsem divil se, co to muší bejti, tak dlouho vo mejch Šternbergskejch nic neslyšeti. Pan syn byl u mně; jest nottnej. Pán Bůh ho požehnej. Mluvili jsmy spolu důvěrně. Taky mně nechal cartu bianku, kterou odsýlám a domnívám se, aby takovej koncept na ni napsán byl a se odeslal p. nejv. canclíři, aby on se přimluvil u císaře; a napsati taky p. nejv. purgrabímu, aby se přimluvil. Císař potom pošle to pánům místodržícím, aby oni o tom zse mnou rozmluvili. Nebo se tak taky zse mnou stalo. Již já potom budu věděti, co činiti. Než račte taky císaři psáti:

V. G. Weil ich vernommen habe, das ihn kurczer Zeitt ein neues Bisthumb ihm Pilsner Creis erhoben soll werden vnd Zweiffels ohne mitt einem tauglihen subiecto ersettzt, das zwar die Qualiteten meines Sohns zu rühmen nyht gebührett, gleihwoll werden Ihr Mai. anderwertts von ihm erfahren. Dieweil nun ich vnd meine Vorfahren iederzeitt dem hohlöbl. haus gettreü gewesen (recensere merita) vnd ich auh gern meine Kinder Ihr Mai. ganttz zuergeben vnd zu vntterwerffen gesonnen, Als thue ich gehorsahmbst bitten, meinen Sohn vntter die Zall gehorsahmbster vnterthaner anzunemen vnd mitt dem Titul des Bisthumbs zu begna[di]gen vnd beigelegtes memorial von meinem Sohn mitt gnaden auch anzusehen vnd allergnädygste Resolution zu ertheilen. Breviter.

A tak, dá Pán Bůh, naše intencí půjde. To tím dříveji učiniti, aby to dosáhlo p. nej. purgrabího. Panu Wratlovi*) napsati, aby on sám se při panu nejv. purgrabím přimluvil. Communicirovat jemu všechno, co se píše.

*) Hr. Adolfu Vratislavovi ze Šternberka.

Posel ani se neohlássil. Mušil jsem poručit, aby zchválního poslali. Zůstávám všechen upřímnej, věrnej, neproměniteldnej, stálej táta, sluha, přítel až do hrobu

Matth. Ferd. arcibiskup.

JM. paní nejmilejší dcerušce se všechen poroučím. Vňučáttka požehnej milej Pán Bůh. 8 Feb.

Těším se, že P. Venttzl*) dostal klíč. Pán Bůh ho pozdrav. Erit aliquando magnus.

119.

1671 d. 15 února. — Odmítá veškeré díky, slibuje dáti o hr. Jaroslavovi co nejlepší dobrozdání, a vypravuje některé novinky o Turcích, Holanďanech a o sněmu.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Nepottřeba tak děkovati. Jest má povinnost, netoliko to, ale i mnohem více učiniti; cokoliv v mý moci jest, to jest všechno mým milým Šternbergským k službě. Schválně tuto poštu psáti jsem nechtěl, ale druhou se stane, totižto ve středu. Císaři nyní psáti se nemůže, nebo JMC. bude žádati mý zdání; tu já dám to nejlepší.

Byl jsem ty dni churavej; mušil jsem se resolvirovati k massu jedení. Podagra by ráda chtěla na mně; než mám naději, že ji přemohu. Knihu žádanou dám vyhledati, pokudž jsem ji někomu jinýmu nepučil.

Pan nejvyšší písař bude u mne. Děkuji na místě jeho, že neračte na něho zapomínati. Zde drobett začínají mrazy a dávají nám naději k ledu. Že Turck se do Uherskejch věcí míchati nebude, jsmy ujištěni. Hollenderové jistě budou míti vojnu z Francousem. Sice nic nejní novýho. Pan nejvyšší purgrabě jest nařízenej militarem oeconomiam do řádu přivézti. Sněm se začne 9 Martii.

My nejmilejší paní dcerušce se co nejpěkněji poroučím. Druhý milý dětti požehnej P. Bůh.

Zůstávám až do hrobu upřímnej táta a sluha

15 Feb. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

120.

1671 d. 4 března. — Těší se, že ve Vídni pro hr. Jaroslava dobré disposice jsou, a doufá ve šťastný výsledek.

*) Jan Václav, nejmladší syn hr. Václava.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Srdečně rád vidím, že dobrý dispositiones [v] Vídni se staly strany našeho Passovskýho.*) Já dnes posílám recommendací císaři a includiruji do psaní pana hrabětte z Nostitz.**)

Psaní jsem communiciroval panu nejvyšímu landhofmistru;***) odsílám je zasse. Já nic nepochybuji, než šťasný prospěch a dobrou resolucí. Nového zde málo mámy. Proposicí ukáže, jaký contribucí budou.

JM. paní se co nejpěkněji poroučím a zůstávám mýho nejmilejšího pana syna upřímnej táta a sluha

dne 4 Martii. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

121.

1671 d. 2 dubna. — Píše o chorobě své, k vůli níž do Teplice pojede, o nepěkném se chování Klatovských, o chystané koupi statečku blíž Klatov pro potřeby kuchyně biskupské, o přítomnosti hr. Jaroslava a o stavbě kláštera u sv. Jana.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Ti urvalci poslové se neohlašují; byl bych já prv psal. Děkuji co nejpěkněji, že hned milostivě na svýho tátu spomínají. Já trpím defectum, že se žluč tak vylívá; jenžto na sebe dávám pozor, dnes jsem přijímal; velká věc, salvo honore, vyhnána. Já po svátcích nejdýl ten pondělek do Teplice pojedu.

Klattovští se hrubě opponirují a vykazují místo (grobiáni NB) v předměstí mezi špitálníky. Ale dávám dobrou odpověď na všechno. Míním, že císař jináče se rozmyslí. Kupuji jeden stateček kuchynskej malou míli od Klatov. Má všechno, co tak do kuchynně pottřeba; rybníkův assi na 300 kopp, ovčín na 600, loučný lessy a velkou řeku, kde v líttě pěkný ryby se nachází; v hrubě veselým místě.

Náš pan Jaroslav jest zde. Byl u mně v pátek. Dnes jsmy též pospolu byli. Já zejttra pojedu k svatýmu Janu; stavím tam klášter.†)

JM. paní se co nejpěkněji poroučím a zůstávám mejch nejmilejších děttí upřímnej, věrnej táta

dne 2 April. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá.]

---

*) Hr. Jaroslav Hol. ze Šternberka byl kanovníkem olomouckým a passovským.
**) Jana Hartvíka, nejv. kancléře kr. č.
***) Hr. Maxmiliánu Valentinu z Martinic.
†) U sv. Jana pod skalou.

122.

1671 d. 9 dubna. — Stěžuje si na bolesti, které snáší, a napomíná hrab. Jaroslava, aby na sebe pozor měl a příliš se nestaral; starat chce se sám. Prosí o silnou levandulovou vodu.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Milý psaníčko našlo mne v loži; po dva dni kámen a při tom věttry tak mně strápily, že hned jsem nevěděl, co mám činiti. 16 hodin pořád v největších boletech; včera večer okolo pětti, zase trápení celou noc až do dvouch po půl noci. Nyní chvála milýmu Pánu Bohu jest lípe a kámen rozdrobenej vandruje, tak že zejttra budu moci vstáti. Bude u mně pan nejv. purgrabě, nejv. landhofmistr a celý homonstvo. Náš pan Jaroslav tolikéž. Chvála Pánu Bohu že jest zdráv; v pravdě muší dáti na sebe pozor. Nestarat se; již já se starati budu. Jsem drobett mdley; muším přestati.

JM. paní, mý nejmilejší paní dcerušce, se poroučím. Prosím vo tu silnou levandelovou vodu; ta mně hrubě příjemná. Dětti požehnej Pán Bůch. Milost božská rač dáti zde časně a vesele spívati na mnoho lett Alleluia a potom tam na věčnosti. Zůstávám upřímnej táta

9 April. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

123.

1671 d. 17 května ve Štiříně. — Vrátiv se z Teplice líčí účinek lázní i pobyt svůj tam, kde důvěrně obcoval s kurfirstem saským Janem Jiřím II a jeho rodinou i družinou. Ku konci přeje šťastné Letnice.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Přijěl jsem z lázně v sobottu chvála Pánu Bohu zdravej; však ten den vyšel kámen ze mne dosti velkej; neměl jsem přílišný bolesti. Dnes pak bolesti byly a druhej kámen vyskočil a tak lázeň dokázala svou operaci. Měl jsem v Teplici hosti. Dnes tejden churfürstová přijela do Teplice; tu jsmy complementy měli spolu. Druhej den po poledních dal jsem visitu; ona mne na merendu pozvala večer, a když jsmy spolu byli, přijěl churfürst*) sám a po dvouch hodinách churprinttz. Do takový upřímnosti jsmy spolu přišli, že se tomu ti jeho junkrové velice divili. Jeho příjezd měl bejti incognito; nicméně zjelo se jich, že jsem do 60 ossob stravoval a 48 ossobám každej den po 5 ssaskejch groschích dával. V outerej přijěl, v pátek po obědě odjěl. Bumbalo se dosti dobře. Já jsem na věttším díle Neckerwein, to jest vodu skořicovou, pil. Měl z sebou tejný raddy, directora Frysen a general-

*) Jan Jiří II. kurfirst saský.

feldmarschalkleittnambta, hrabětte von der Nadt. Budou divný rozprávky mezi praedicanty; na den Vstoupení Christa Pána littoval, že na mý mši nebyl. Tejný věttci mně zvěřil, který JMCísařský přednešeny budou. Stálo mně to něttco, ale nic nedbám Mnoho dobrýho catholitským v Lužici ta známost přinesse.

Dá Pán Bůch, když se zhledámy, budu více povídati. Mezitím milost a požehnání Ducha svatýho vinšuji, aby tu velikou slavnost můj nejmilejší pan syn spolu i s nejmilejší paní a ze všema svejma z hojnou radostí jak na těle tak na duši strávili a mnoho jinejch šťastně přečekali.

Poroučejíce se do další affectí zůstávám upřímně věrnej táta a sluha

M. F. arcibiskup.

V Štiřímě*) dvě míle od s. Prokopa dne 17 Maii.

124.

1671 d. 18 května (?) — Lituje velice, že hraběti peníze zapůjčiti nemůže, poněvadž sám žádných nemá; obává se, že vyhlédnutý pro biskupa statek zatím do jiných rukou přijde, a domlouvá konečně, aby hrabě potřebné peníze u přátel si vypůjčil.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Pro boha prosím račte odpustiti, já nevím pomoci. Pravda jest, že v čas pottřeby přítele pozná. Kdybych vlastní peníze měl, rád bych půjčil; ale nemám. Nechť Bůch mne tresce, nemám. Nebude se mně věřiti. Opakuji, jak Bůch nade mnou jest, nemám.

Na biskupský důchody čekati, psal jsem prvé, že mnoho čassu ujde. Však ještě statek nejní koupenej. Nyní chtěl jsem koupiti za 30^{M} fl. Nuntius apostolicus píše, že muší nejprv do Říma taxu a descriptí téhož stattku poslati. Nežli odpověď příde, statek do jinších rukouch příde, tak že jsem se nad tím velice alteriroval. Na takovej spůsob nevím, kdy se nejaká koupě stane. Bydby se koupily stattky, je již jinší ordinací, že užitek, kterej před confirmací se zhromáždí, nepříde panu biskupu, ale na vyzdvižení canonitzství obráceny bejti mají.

Že v ty věci pomoci nemohu, tak se turbiruji, že pan nejvyšší sudí**) z jinšíma divili se mý alterací, ale nevědí proč; byly jsmy spolu v zahradě.

Ani jsem jísti nemohl. Již nevím pomoci, leda se račte dlužiti. Na pozůstalost pana Jaroslava kdo co pučí? Prosím pro Boha, neračte se hněvat; já jistě se styděti budu před ottči přijíti, že nemohu v tom sloužiti. Na půl líta, na rok, našel by se přítel na jistý v tom časse zaplacení a zapsání řádný. Sice nelze.

*) Statek Štiřín blíž Jílového dostal se r. 1673 v držení téhož arcibiskupa, který jej po své smrti klášteru u sv. Mikuláše na St. m. pražském odkázal

**) Vilém Albrecht Krakovský z Kolovrat 1656—1678.

Již se poroučím a zůstávám pana syna nejmilejšího jistě zarmoucenej, ale však věrnej otec a sluha

Dne 18. M. F. arcibiskup.

125.

1671 d. 24 května. — Přeje, aby lázně Karlovarské dobře účinkovaly, a slibuje později, až v Oboře chrám Páně světiti bude, při téže příležitosti je navštíviti. Svěcení kostela kapucínského v Kolíně odloží se snad až na den sv. Františka.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Nepochybně, že lázeň*) dobře všem slouží. Bůch všemohoucí rač dáti svý svatý požehnání, abych šťasně a potěšiteldně mohl přivítati.

S panem praesidentem komory český jsmy se smluvili, aby na s. Jana v Voboře posvěcení chrámu Páně bylo. Odtud potom k mejm milejm dětem. V sobotu položení prvního kamene, v neděli posvěcení chrámu Páně,**) v pondělí posvěcení voltářův; potom do Kuttný Hory na Navštivení Panny Mariae. Z Kuttný Hory k svatýmu Prokopu. A tak nepochybně na s. Jana račte bejti blíž Colína. Již se muší tak státi; dáleji odložiti nemohu.

JM. paní se co nejpěkněji poroučím, pana syna důvěrně pozdravuji a očekávati ho budu z radostí, nebo on spíše se navrátí. Novýho tam máte dosti. Já jsem chvála Pánu Bohu zdráv. Sslečenky požehnej milej Pán Bůch. Zůstávám mýho nejmilejšího pana syna upřímnej důvěrnej táta a sluha

M. F. arcibiskup.

Všem známejm a dobrejm přátelům se pěkně děkuji.
dne 24 Maii.

P. S. Právě jsem dostal milý psaníčko a těším se, že panu synu lípe jest. Pozdrav ho milej Pán Bůch. Strany svěcení kostela kappucínského nevím, jak by se odložiti mohlo. Jestliže se na ten čas státi nemůže, již se odložiti muší a já ani potom nevím kterej čas determinirovati, nebo jsem sobě již všechen čas až do s. Václava rozměřil. Mušilo by již až na den s. Francisca in Octobrem odloženo bejti, anebo někdo se ustanoviti, kterej by potťřeby tam zjednal. Nebo jistě nevím čassu. A tak bych tu neděli po svatým Janě v Voboře světil. Jestliže by pak pan praesident taky odložiti chtěl, byl bych též spokojen. Všechno se to matte. Račte se spolu s panem praesidentem rozmluviti. Všudy se mně compass převracuje. Brskou odpověd očekávati budu.

[Adressa německá do Karlových Varů.]

*) Karlovy Vary, kde hrabě s rodinou prodléval.

**) Chrám sv. Trojice při kapucínském klášteře v Kolíně posvětil arcibiskup skutečně v neděli dne 28 června 1671.

126.

1671 d. 26 května. — Píše, že obával se již, že lásku jejich ztratil, a oznamuje, že jemu lázně dobře sloužily. Doufá, že paní Voršilka se na sv. Hoře s bratrem smířila, a vypravuje některé novinky z říše.

Vysoce urozený hrabě. — Můj nejlaskavější pane syne. Jináče jsem nemyslil, než že jsem víru a lásku stratil u mejch milejch děttí. V pravdě byl bych nevinně k tomu přišel. Byl bych rád učinil a až posavad učiniti chci, co toliko jest možnýho, nebo jistě obzvláštně tu odepříti bych nemohl.

Já jsem chvála Pánu Bohu zdravej do Prahy se navrátil a lázeň mně hrubě dobře sloužila. Těším se, že se všichni z panem nejv. purgraběttem na s. Hoře zhledaly. Snad JM. paní Voršilka z bratříčkem*) se smířili, co by se bylo svattě stalo; nottně pravdu povědít a potom dobře být, to jest srdečně a upřímně. Pokudž by se to bylo stalo, nepochybně dobrý rozumení potom následovalo. Rád bych slyšel.

Novýho málo mámy. Franttzousi již roztrusují jejich nemoc u Mastrichu; dokonale nejní oblehnuto. Skoro se neví, jak sě děje. Zdališ proti Špianhelům též se vyhlásí neb ne. Abychom toliko my měli pokoj!

JM. paní co nejpěkněji se poroučím. Milý dětti požehnej Pán Bůch.

Zůstávám až do hrobu upřímnej, stálej táta a sluha

Dne 26 Maii. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá.]

127.

1671 d. 31 května. — Doufaje, že lázně dobře slouží, táže se, je-li k svěcení kostela kapucínského v Kolíně vše připraveno. Vypravuje, že Kolín vyhořel a že na druhý týden s Plzeňskými opět vyjednávati bude.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Nepochybně, že lázeň**) dobře slouží. Pán Bůch rač dáti. Strany svědcení kostela rád bych za jisto věděl, zdališ někdo bude nařízen, kterej u Kappucínů disponirovati bude a pottřeby k svědcení spůsobí, jak jsem psal. Nestane-li se tenkrát, již muší odloženo bejti.

Píši panu praesidentu, že město Colín věttším dílem zhořelo. Cappucínský klášter měl zůstati. Plzenští mají ke mně přez tejden přijeti; tu s nima dám se do smlouvy. Novýho dokonce nic nevím.

---

*) Paní Voršila Polexina, manželka Václava Jiřího Holického ze Šternberka, byla sestra Bernarda Ignáce z Martinic, nejvyššího purkrabí pražského.

**) Karlovy Vary.

JM. paní a panu synu se pěkně poroučím. Milý dětti pozdrav a požehnej pán Bůch. Pospíchám na processí do Starýho města a zůstávám mýho nejlaskavějšího pana syna upřímnej táta a sluha

31 Maii. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá.]

128.

1671 d. 7 června. — Těší se, že všichni zdrávi jsou, vypravuje, kdy a jak vysvěcen bude klášter Kapucínův v Kolíně a chrám v Oboře, posílá noviny poštou došlé a jiné sděluje: že nejv. purkrabí poděkovati se chce, o nemoci hr. Millesima, o postřelení hr. Althana a o obležení města Braunschweigu. Plzeňským poslal psaní na dvou arších, a ten týden snad přijdou k němu.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Těším se tomu, že račte všichni zdrávi bejti. Pán Bůch rač dáleji conservirovati. Já jsem po processích catthar dostal; včera jsem se po vobědě mušil položiti; dnes chvála P. Bohu lípe jest.

Mluvil jsem strany svědcení z Kappucíny. Oni praví, že by bylo nejlípe na svattejch Petra Pavla anebo tu neděli hned před tím; nebo by rádi před kapitulou provinciální měli tam clausuram, tak aby in capitulo mohli disposicí učiniti. Pročeš jsem psal paní Nosticový,*) zdališ chce někoho jinšího ustanoviti anebo jistý peníze na tu tractací vykázati. Cappucíni sami chtějí někoho ustanoviti, kterej tractirovati bude. O mně nejní žádná starost; já u cappucínův budu logirovati a moji lidi v hospodě. Jenom jest o ten jeden voběd. Mý lidi a sebe já sám oppattřím. Nevím, jaká přídc resolucí. Potřeby k svědcení já všechny oppattřím a zapravím; o to se nic nestarat. Na den sv. Jana v Oboře císařský svědcení se stane

Noviny z předešlý pošty odsýlám. Příde-li z pošty dnešní něttco, přiložím. P. nejv. purgrabě píše mně, že po processích usilovati bude propuštění. Hrabě Millesimo hrubě a nebezpečně stůně.

V Plzensku nejvyššího lejttnonbta, domívám se z Althamu, pod nejvyšším Schneidou, když svejm soldatům dal za první máj něttco píti a snad z veselosti střfleli, byli by zabili, tak že nebezpečně rannen jest. Dostali toho, kterej to učinil. Domívají se, že by státi mělo z návodem Štaufenberga; nebo ten, kterýho dostali, má bejti z Štaufenberga poddanej.

Právě Millesimo**) skazuje, že s pomocí boží tuto noc apostema se ottevřelo a tak že lípe jest.

Knížata z Braunschweigu a Lunnenburgu město Braunschweig oblehli; nepochybně že je chtějí sobě dokonale podmaniti.

---

*) Eleonora hr. Nosticová, roz. Popelová z Lobkovic, založila klášter kapucínský v Kolíně r. 1666; kostel jeho posvěcen dne 28 června 1671.

**) Hr. Karel Leopold Millesimo.

JM. paní se co nejpěkněji poroučím jakož i panu synu. Dětti a jiný požehnej milej Pán Bůh.

Plzenští již mají mý psaní na dvouch arších; budou jistě na něm speculirovati. Snad tento tejden přídou.

Zůstávám mýho nejlaskavějšího p. syna upřímnej, věrnej sluha a táta

7 Junii M. F. arcibiskup.

Známý pěkně pozdravuji.

129.

1671 d. 2 července. — Lituje, že nemohli se setkati, poněvadž zaměstnán byl násilím, jehož hejtman na Třeboni proti čtyřem duchovním se dopustil. Musí i do Vídně jeti, kde již o biskupství pro hr. Jaroslava postarati se chce.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane synáčku rozmilý. Jinam mne avocirovala tragoedie u hrabětte Schwarttzenberga na panství Wittingau, kde hejttman se pokušil 4 duchovní z gvaltem do arrestu vzíti a jiný protivný věci contra immunitatem ecclesiasticam před sebe bráti. Muším do Vídně. Proto jsem milýho s. Prokopa ctíti nemohl. Chtěl jsem v outterej jeti, než nevím, zdališ cum maiori nebo minori hlula [sic], abych disgustí nespůsobil; poslal jsem do Vídně schválního k nej. purgrabímu.

Srdečně rád slyším, že již pro pana syna biskupství jest resolvirováno. Agam jam potenter Viennae, ut acquiramus cito nomen.*) JM. paní se co nejpěkněji poroučím a všem jiným. Lituji, že nemužemy pospolu bejti. Pan oppatt att mne má in memento.

Zůstávám mýho nejroztomilejšího p. syna upřímný táta a sluha

M. F. arcib.

Na spěch 2 Julii.

130.

1671 d. 3 července v Řečici. — Lituje, že přání hraběte vyhověti nemůže, poněvadž před odjezdem svým do Vídně ještě na hospodářství v Řečici a v Tejně dohlédnouti musí. Při té příležitosti skrotí drobet pýchu Plzeňských pro odpor jejich proti novému biskupství, a s nunciem jednati chce o biskupství královéhradeckém.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Lítto jest mně dosti, že nemohu podly mé žádosti mým nejroztomilejším děttem sloužiti.

*) Zatím byl již hr. Jaroslav, kanovník olomoucký a pasovský, jmenován od císaře v sezení tajné rady dne 21 června 1671 biskupem klatovským. Když však pro odpor rady města biskupství tam zřízeno býti nemohlo, stal se dne 26 října 1675 biskupem litoměřickým a v té hodnosti i zemřel dne 12 dubna 1709.

Muším před mým odjezdem k hospodářství dohlídnouti. Že jsem dlouho tu nebyl, jakož i v Tejně, zle se vedlo. Můj odjezd nestane se až 14 Julii, nebo muším též do Tejna pohlídnouti druhej tejden.

Příčina jediná jest a žádná jinší pro hrabětte z Schwarttzenbergu. Chtějí mně příliš mou jurisdictí et communitatem ecclesiasticam zlehčiti. Principiis obsta, sero medicina paratur. Cum occasione ista chci některý věci císaři proponirovati concernentia archiepiscopatum, jakož i chci, aby něttco bylo concludirováno strany biskupství Pilzenskýho. Muším drobett pejchu Plzenskejch skrotiti, nebo muší biskupa admittirovati. Nebo bude-li v Klatovech, tehda jméno Plzenskej kraj zruscheno bejti a Klatovskej kraj se jmenovati. Takto jsem jim hlavu myl onechda, že v brský visitací drobett na jejich caeremonias pozor dám a k počtům důchodův kostelních v přítomnosti mý jich přiženu. Vzácný říská města nezavrhovaly biskupství, a ti smějí je zavrhnouti. Jistě jim při císaři doložím.

Cum nuntio též muším conferenci míti strany biskupství Královhradetský.

Ty jsou příčiny. A tak milý dětti na ten čas beru odpuštění a všem všem se co nejpěkněji poroučím zůstávaje mýho nejlaskavějšího pana syna upřímně důvěrnej táta a sluha

Řečice 3 Julii. M. F. arcibiskup.

131.

1671 d. 3 července. — Těší se, že jej navštíví, a bude je v neděli k obědu očekávati.

Můj nejlaskavější pane syne. Krátce k panátce [sic] nejmilejší táto a synáčku. Z celýho srdce rád uhlídám. Nechci mnoho psáti, než budu, dá Pán Bůch, v neděli očekávati k vobědu. Kdyby mamrlinka chtěla a mohla též přijeti, coš by mně milo bylo. Vyjeďte zejttra. Již já očekávati budu z radostí a nechci žádnú odpověď dáti než oustní. Proto bych rád brzo, brzo viděl, nebo nejsem jist z mou cestou.

Zůstávám až do hrobu upřímný táta a sluha

M. F. arcibiskup.

Dne 3 Juli 7 hodinu večer.

[Adressa německá na Šternberk.]

132.

1671 d. 6 srpna. — Vypravuje o mnohých visitách i o dlouhé audienci u císaře; hr. Jaroslav by mohl dosíci biskupství kr. hradeckého, kdyby hr. Valdštejn resignoval.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane synáčku. Čas jsem zmařil z visití a revisití. Tento tejden jsem začal agirovat; včera audiencí

byla u císaře; přez půl hodiny jsem tam byl u císaře. Budu již pořadem continuirovat; již nic nezapomenu, co k prospěchu bude mýmu nejmilejšímu vnučáttku.*) Wolstein**) potenter agit pro Wratislauiensi et putatur, sicut mihi Roma scribunt, quod et hunc resignabit; adeoque ego hic disponam, si resignaret aut vacaret Reginohradecium, vel illuc nostrum***) promoveremus. Sinat me agere; ago tamquam is, qui vere sum sincerissimus pater et servus

6 Augusti. M. F. archiepiscopus.

Pozdrav milej P. Bůch JM. paní Voršilku a milý dětti.

133.

1671 d. 4 září. — Vypravuje, jak po cestě z Vídně na kámen těžce stonal a že z Řečice přes Týn do Prahy se odebéře. V příčině biskupství pro hr. Jaroslava zatím vše odloženo.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Přijěl jsem do Řečice všechen strápenej. Kámen hned za mosty Vídenský začal trápit až hrozno. Z odpuštění, ustavičně krevná urina z tou největší bolestí jako po krůpějích vycházela celej den a celou noc. Mušil jsem zůstat 3 míle od Vídně ležett v Stokerau. Mohl jsem se zbláznit. Ráno přestalo. Jel jsem dále, ale však potom zasse bolesti, až do Jihlavy jednak na voze, jednak na koni, jednak pěhourem,†) jednak jsem na zemi ležel. V Jihlavě u doctora po přijímání jednoho tranku a přiložení cataplasma kámen vyskočil. Tu hned bylo lípe.

V outerej jsem přijěl, dnes jsem pouštěl žilou; bylo čas. V neděli po poledních pojedu do Tejna; assi v pondělí zasse doma budu. 16 vyjedu do Prahy.

Strany našeho Jaroslava všechno odloženo, až uslyšíme, zdališ z Valdštejna††) bude biskupem v Vratislavě, jakož on sobě to jisstí; ale bojím se.

JM. paní Voršilce všechen se pěkně poroučím. Milý dětti požehnej P. Bůch. P. Wentzel†††) pěkně pozdravuje; několikrát byl u mně.

Zůstávám nejmilejší dětti všechen váš

Na spěch 4 Sept. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá do Radovesnic.]

*) Hr. Jaroslavu ze Šternberka.

**) Jan Fridrich hr. z Valdštejna, jmenovaný (1668) biskup hradecký dosazen byl až dne 4 března 1674), ucházel se marně o bohaté biskupství Vratislavské, stal se ale později arcibiskupem pražským (1675—1694).

***) Hr. Jaroslava.

†) Pěchour = chůze nohou; pěchourem = pěšky.

††) Jan Fridrich hr. z Valdštejna, jmenovaný biskup králohradecký.

†††) Hr. Jan Václav, nejmladší syn hraběte.

134.

1671 d. 14 září. — Žertovně přijímá kázáničko pro nějakou veselejší hostinu ve Vídni, a slibuje pro hr. Jaroslava zaslati resoluci, jakmile od nejv. kancléře odpověď dostane. Hr. Valdštýn biskupství Vratislavské neobdržel.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější a nejmilejší synáčku. Obzvláštně jsem byl potěšen přečtouce milý psaníčko. Pozdrav a uchovej ode všeho zlýho milej Pán Bůh nás všechny. Capitulinku milou přijímám; než kdo mohl se odporovati tak silnejm, jako tam byli? Od ledu mušil jsem píti, však ne příliš čerstvě; nebo v takovým horku, jako tam bylo, byl by člověk bez občerstvení vomdlel. Můj synáčku koštovat a jetti do Vídně, zdališ tak svattě, holečku zlattej, tam živ budeš. Occasio facit furem.

Strany pana Jaroslava již jsem já psal panu nej. canclíři.*) Čekati muším na odpověď. Tu potom dokonalou resolucí odešlu. Píše se mně z Říma, jakoby z Wallsteina, pokudžby Vratislavský biskupství nedosáhl, že by ani o to**) nestál. To jsem oznámil panu nejvyš. canclíři. To sice pravda, že Walštejnskejm hrozně do hlavy půjde, byvše tak rozhlášení; nýbrž jistíce všechno, nyní že se všechno zjinačilo a Franttz Augustin zpáttkem z práznejm měšcem odjeti mušil.

JM. paní nejmilejší dcerušce se pěkně poroučím. Milý dětti požehnej milej Pán Bůch.

V pátek příští budu v Praze. Odtud psáti nepominu. Zůstávám mýho nejlaskavějšího p. syna upřímnej táta a sluha

14 Septb. 1671. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá.]

135.

1671 d. 24 září. — Děkuje za přání k jmeninám, sám ke dni sv. Václava blahopřání posílá a s knězem sv. Prokopským skleničku dobrého vínka na zdraví vypije. Vypravuje noviny z říše a sděluje, že panu nejv. purkrabí dispensace ještě nepřišla.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější a nejmilejší pane syne. Milý psaníčko právě přídouc od mý práce, nebo jsem 80 ossob pro ordinibus měl, jsem dostal. Dokonce nevím vo žádný nemilosti; ale já jsem se domíval, že z semnou moji dětti nejsou spokojeni. A tak nyní sobě rozumíme. Ale já zůstávám starej a neproměniteldnej. Že jsem tentokráte nemohl sloužiti, jistě byly překážky. Již to jindy muší se nahraditi.

*) Jan Hartvik hr. z Nostic.
**) O biskupství kr. hradecké.

Za vinš co nejpěkněji děkuji a zasse na den svatýho milýho Václava od milosrdnýho Boha hojnost boskýho požehnání vinšuji a v nejlepším contentu a prospěhu na mnoho lett prodloužení věku srdečně přeji. Vivat in annos.

Prokopský jest u mně právě; bude a půjde sklínčka dobrýho vínka na zdraví.

V říši domívám se, že se drobett vezmou za vlassy nejprv a potom pokoj udělají. Ještě se nespojili. Hollenderové se zakázali pro naši armádu každej měsíc 30M tholarů dáti. Nevím, jak bude. Z Frankreihu sice jest čerstvej a nebude se chtíti dáti zahanbitt. Colinský a Münster ti budou spívat Miserere.

Pan nejv. purgrabě jest na Schmečně. Dispensací ještě nepřišla.*)

JM. paní Voršilce se pěkně pěkně poroučím. Dětti požehnej milej P. Bůh. Zůstávám upřímnej táta až do |

M. F. arcibiskup.

Raptim 24 Septb.

[Adressa německá.]

136.

1671 d. 22 prosince. — Projevuje blahopřání k svátkům i k novému roku, žehná syna do Uher se ubírajícího, a oznamuje, že general Kopp přijde do Vídně a Kaiserštein že bude v Praze.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejmilejší a nejlaskavější pane syne. Milosrdnej Bůch z hojnosti požehnání boskýho račiš naplniti všech mejch milých děttí srdce z svou nesmírnou milostí, aby z tím nebeským darem oslavení netoliko ty sváttky a novej nastávající rok šťasně slavili a začali, ale i mnohý jiný lettha z touž hojností milosrdenství božího požehnání na těle a na duši dočekali a strávili. Co z upřímnýho srdce vinšuji a přeji.

Že nepíši anebo odpověď nedávám, jistě nejsem příčina, než že se žádnej pro odpověď nehlásí. Kterak pak bych mohl na ty zapomenouti, který svý srdce rozdělují a mně upřímně obětují? Ukruttník bych byl a ne otec neuznávaje tu srdečnou lásku. Však pak jsem všechen váš, moji nejroztomilejší dětti. Oppatruj milej Bůch milýho pana syna**) do Uher se ubierajícího; však já na něho nezapomínám a při šťasným zhledání povím, a v známost dám mou srdečnost a otcouvskou [sic] péči.

Našeho milýho p. Jaroslava uchovejš též Bůch ode všeho zlýho; již jest též v prostřed srdce mého.

Všechen zůstávám milýho pana syna upřímnej táta a věrnej sluha

22 Deb. 1671. M. F. arcibiskup.

*) Žádal, aby pro churavost zbaven byl úřadu svého.

**) Jana Václava, nejmladšího syna hraběte.

General Kopp pojede do Vídně v sobotu; na poště tam příjme commendu. Kaiserštein bude v Praze.

Vysoce urozenému pánu panu Václavovi hraběti z Šternberga, pánu na Šternberce, JMC. raddě, komorníku, soudci zemskýmu, pánu synu nejlaskavějšímu. Šternberg.

137.

1671 d. 30 prosince. — Těší se, že svátky dobře zažili; vypravuje o své churavosti, o hr. Václavu, o událostech v říši, o Francouzích a Holanďanech, o zavraždění hr. Thurna ve Vratislavi a o hraběnkách z Millesimo a z Vrtby.

Vysoce urozený můj nejlaskavější pane hrabě. Rozmilý psaníčko jsem dostal. Těším se, že svátky v dobrým zdravím se skončily. Pana Prokopskýho chválím, že důvěrně sloužil.

Já jsem též chvála Pánu Bohu svátky šťasně dokonal. Dva dni počal jsem bejti churavej; měl jsem alterací. Obával jsem se podager, nebo po všem těle horkost a mdloba přiházela. Užíval jsem dvakrát prášek pro pocení, kterej mně dobře činil, cattharr vyjevil, rozzehnal a mne k dokonalýmu zdraví přivedl.

Že pan Jaroslav zdráv jest, jistě se z toho převelice těším, jakož i že pan Wenttzl šťasně nepochybně do Uher přišel. Strany pana Wenttzle jsou dobrý myšlení; ještě se nemohou vyjeviti. Drobet patiencí. Upřímně potom budu psáti. Sunt cogitationes pro futuro.

Noviny zde mámy, že mezi churfürstem Colínským a městem pokoj jest, nebo již zde mámy puncta pacis. Franciaus na Hollandery rozpálenej dal peníze mincovat; na jedny straně jest slunce cum isto temmate: Nec pluribus impar. Hollenderové proti tomu dali též minci a na jedny straně slunce cum temmate: Sol sta. A tak skrze to Franttcouse více rozhněvali.

Pan nejvyšší purgrabě jest zasse zdráv, však ještě nevyhází. V Vratislavě hrabě z Turnu, Malteser, z nějakým Ryngsmaul*) měl nedorozumění Ryngmaul v noci přišel do domu, upřímo šel, kde ss Turnu ležel a dal mu hned dvě štechady. Z Turnu se hned vysvihyl, popadl za krk Ryngsmaula, porazil ho a padnouc na něj umřel. Ryngmaul jest in arresto.

Hraběnka Millesimová i z Vrtby**) mají syna. To jsou noviny.

JM. paní, mý nejmilejší paní dcerušce, vinšujíc ještě jednouc šťasný novej rok se pěkně poroučím. Milý dětti požehnej Pán Bůh.

Zůstávám upřímnej věrnej táta a sluha až do ⊣

30 Decb. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá.]

---

*) Volfgang hr. Rindsmaul.

**) Johanna Eusebia, roz. hr. Žďárská, porodila v prosinci r. 1671 syna Jana Bernarda hr. M., a Barbora Terezie, roz. Kokořovcová z Kokořova, syna Františka Václava hr. z Vrtby

138.

1672 d. 6 ledna v Řečici. — Oznamuje, že v neděli jistě nejv. purkrabí u něho na obědě bude, aby se hr. Jaroslav též dostavil.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Oznamuji, že jsem dostal avisu o nej. panu purgrabětti,*) že dne zejtřejšího u mně bude. Očekávám sice jistějšího posla, nicméně zajisto zejttra nebo v neděli k vobědu přijede. Pan hrabě z Vrbna**) jest u mně. Nechtěl jsem čekat na jistější novinu, aby pan syn tím dříveji zvěděti mohl. V neděli u mně zůstane. JM. paní se pěkně poroučím a zůstávám mýho nejmilejšího pana syna upřímnej táta a sluha

M. F. arcibiskup.

V Řečici dne 6 Janu.

[Adressa německá na Šternberk.]

139.

1672 d. 20 února. — Oznamuje, že po popelci přijede na Řečici, kde by jej po saních navštíviti mohli. Kdo presidentem komory č. bude, ještě že rozhodnuto není.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Těším se dobrýho zdraví. Já chvála Pánu Bohu jsem nyní zdravější. Dá Pán Bůch ten štvrtek po popelci chci do Řečice; tam zůstanu assi 10 dní. Kdyby dobrá sanice byla, mohly by moji dětti dáti korbu vozní na saně a schup do Řečice. Dnes držím massopust z mejma Kappucíny na Račanek.***)

Zde strany praesidenství†) divný noviny; ani se žádnej šikovati nemůže. Císař píše, že udělá, quod in Domino videbitur: ergo non est factum. Hoffpraesident píše, že nic není resolvíróváno a že Holleweil dokonce nebude. Lamberg pak píše již dvakrát v tejnosti Holleweilovi, že bude. Komu pak věřit. To jsou trampoty.

Sice málo novýho. JM. paní se všechen poroučím. Dětti požehnej Pán Bůh. Zůstávám mýho nejmilejšího pana syna upřímný táta

M. F. arcib.

Na spěch 20 Feb. 1672.

[Adressa německá.]

*) Hr. Bernard Ig. z Martinic.
**) Ferdinand.
***) na Hradčanech.
†) Presidentem komory č. stal se 1672 hr. Jiří Ludvík ze Sinzendorfu.

140.

1672 d. 27 února. — Jeda přímo na Řečici nemůže se v Šternberce zastaviti, doufá však, že jej v Řečici po saních navštíví. Pana Holleweila lituje. Vypravuje o zázračném uzdravení císařské princezny a končí zmínkou o sněmě a o návštěvě pana nejv. purkrabí.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Tenkrát na Šternberg přijeti nemůže bejti; pojedu upřímnou cestu. Dá Pán Bůh v sobotu budu v Řečici a tam zůstanu assi 12 dní, více nic, tak abych na svatýho Josepha byl v Praze. Přál bych, aby tak sanice zůstala, že by moji milý dětti na saních mohly ke mně přijeti. Jak budu na Řečici, hned pošlu posla.

Pana Holleweila jest mně lítto; velice to bere do hlavy, obzvláštně ona sama; jakkoliv toho secretáře byl velikej fahler, tak jaks nyní se všechno na secretáře svádí a jest psáno, že secretář jest dobře trestán. Ale však pan Holleweil sám pochybil; neměl se absentirovati z raddy, aniž neměl odpovídati, když byl kam zván. Mně samýmu odpověděl, když jsem ho k sobě zval. Již se stalo. Kdyby ještě sobě to přílišně, jak činí, nevšímal, mohlo by ještě to pominouti. Dokonale praví, že bude podpraesidentem dvorským. Visitací nejprv se stane.

O mladý princesí nepochybně že pan syn ví; již od ní i doctoři opustili. Císař zarmoucenej odešel a měli ji za mrttvou. Přinesouc svattej hřebík, z kterým Krista Pána pravá ruka přibita byla, položili na prsy. Díttě ihned okřáhlo a dokonale zdravý bylo. Pán Bůh dále pomáhej.

Náš sněm jest zavřen; birdac*) na půldruhýho lítta, 50^M camerální, 25^M na werbung, 30^M na fortificaci. Ale soldatessky přibylo něttco.

JM. paní se co nejpěkněji poroučím; slečenky pozdrav Pán Bůh.

Dnes bude purgrabě u mně; udělám mu pěknou musiku.

Poroučím se a zůstávám mýho nejmilejšího pana syna upřímnej táta až do hrobu

M. F. arcibiskup.

27 Februarii 1672.

[Adressa německá na Šternberk.]

141.

1672 d. 6 března. — Oznamuje příjezd svůj na Řečici, táže se, jak jim půst svědčí, posílá odpůstky pro Divišov, vypravuje, že v Praze pro Španěly se verbuje, a žertovně táže se, kdy že od Šternberských Řečice attaquirována bude.

*) Biertaz, daň z piva, posudné.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Chvála Pánu Bohu jsem zdráv. Přijel včera do Řečice. Tento tejden zde se zdržím, druhej tejden povandruji zasse. Nyní nic jinýho nežádám než vědětti, kterak se milý dětti mají a jak jim ten půst svědčí. Já muším masso jísti; doktor dokonale jináče nechtěl; však ráno, večer toliko polívku, leda bych žaloudek cítil, že jest mdlej. Takto jsem po tyto čassy měl žaloudkem co činiti.

Posílám indulgentias pro Divišov. Novýho nic nemám. V Praze se verbuje pro Špianhela. Již jest jisto, že přišla ze Špianhel ratifikací allianci z Hollandery a poručení gubernátorovi v Niderlandu defensive et offensive proti Franciouzi agirovati.

Já nyní očekávám též ze Šternberga resoluci, kterak se odtud proti Řečici agirovati bude. Zdališ tento tejden od Šternbergskejch bude Řečice attaquirována nebo ne. Den chci vědětti, tak abych mohl se k odporu připraviti. Tela praevisa minus feriunt. Tak abych doma byl; nebo se nekterej den strojím na Rychnov. Muším tu velice reformirovat.

JM. paní se co nejpěkněji poroučím Vňučata požehnej Pán Bůch. Zůstávám upřímnej, věrnej táta a sluha

M. F. arcibiskup.

Dne 6 Martii 1672.

[Adressa německá na Šternberk.]

142.

1672 d. 8 března. — Těší se na attaqu svého nejmilejšího nepřítele a přeje paní Voršilce brzké pozdravení.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Srdečně rád toho mýho nejmilejšího nepřítele uhlídám a na jeho příjemnou attaqu očekávati budu. Ten největší srdečnej karthoun proti němu nabiji; střelím, však nezastřelím. A tak boj bude, však boj lásky a upřímnosti, ačkoliv netoliko šturm ale i minírování se státi má, poněvadč Prokopský se na pomoc bere, aby pevnost prokopal. Když on kopati bude, kopnu zasse anebo contra kopati dám, až mu sklíně*) okolo úst lítati a do gamby**) stříkati budou; až milo na to se hleděti bude.

Nejmilejší paní Voršilkou [sic], mou nejroztomilejší paní dceru, velice lituji, že se zle vynahází. Pán Bůch ji pozdrav a potěš. Milý dětti požehnej Pán Bůch; att mamerlinku dobře oppattrují!

Poroučím se všem a zůstávám upřímnej, věrnej táta

Dne 8 Martii M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

*) Sliny. — **) Gamba = huba, tlama.

143.

1672 d. 11 března. — Trpce žaluje na to, že milé své spatřiti nemůže, lituje nemoci paní Voršilky a posílá jí odpůstky.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Má všechna naděje a mý potěšení všechno utonulo a zlou vodou do Hamburgu pluje, a co ještě více mne trápí, že já též takový překážky jsem dostal, že nemohu viděti to, co srdce mé žádostivo jest a miluje. K svatýmu Josephu do Prahy přijeti nebylo by možná tak, jakž nyní jest disponirováno a disponirovati jináče již se nemůže. Z obouch stran trápiti se bude srdce; všudy patientia jest pottřebna.

Mně jest líto mý nejmilejší dcerušky, paní Voršilky, že nemohu v její nemoci ji pottěšiti; potěš a pozdrav ji milej Pán Bůch. Nechtěl jsem posla dáleji zdržovati. Posílám indulgentias. Z Prahy nepominu ihned psáti, jaks tam přijedu. Prokopskýho v Praze uhlídám.

Poroučím se všechen a všem zůstávaje věrnej, upřímnej, stálej táta a sluha až do hrobu

M. F. arcibiskup.

Dne 11 Martii 1672.

[Adressa německá na Šternberk.]

144.

1672 d. 14 dubna. — Děkuje za přání k nastávajícím svátkům a vypravuje novinky o králi polském.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Za upřímne vinš pěkně děkuji. Milosrdnej Bůh rač dáti, ty sváttky šťastně zkončiti, Alleluia vesele spívati a mnoho jinejch blahoslaveně na duši i na těle dočekati. Co z upřímnýho srdce vinšuji a přeji zůstávaje upřímnej, věrnej táta a sluha až do hrobu

M. F. arcibiskup.

Císař se declariroval polskýho krále manutenirovat in throno et thoro; dicitur impotens et sibi hic Pragae equitando virgam fregisse. Regina tamen dicit expresse se malle cum isto mendicare, quam cum alio regnare.

14 April.

[Adressa německá.]

145.

1672 d. 12 června. — Píše, že nejv. purkrabí k němu na Řečici přijede a snad i hr. Ferdinand z Vrtby.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Pravda jest, že Jeho Excell. pan nejvyšší purgrabě míní ke mně na Řečici přijeti. Jedinýho pana hrabětte Ferdinanda z Wrttby se obavám, aby on mně nějakej poněvadc*) neučinil. Však přece mám dobrou naději.

Dnešní pošta něttco přinese. Jest ještě dosti čassu. Tak jak mně psal, míní on Corporis Christi festum v Passově držeti, v pátek tam zůstati a v sobotu zasse spáttkem jeti.

Pokudž posel neodejde a pošta příde, nepominu post scriptum učiniti JM. paní nejmilejší dcerušce se pěkně poroučím. Milý dětti požehnej Pán Bůch. Zůstávám mýho nejlaskavějšího p. syna upřímný tata a sluha

12 Junii. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

146.

1672 d. 14 června. — Píše o cestovním programu pana nejv. purkrabí, s nímž o panu Jaroslavu promluví.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Pan nej. purgrabě píše, že na den svatýho Víta chce bejti v Krumlově; Corporis Christi tam chce držeti; nebo odpoledne anebo v pátek odtud jeti do Passova. V Passově den se zdrží, hned zasse spáttkem. Domívá se k svatýmu Janu u mně bejti. Ta jest jeho resolucí.

Já budu dnes přez tejden anebo ve středu konnečně ráno na Řečici. Zde jsmy též mráz měli. U mně jak dlouho zůstane, vědětti nemohu.

Strany pana Jaroslava, dá Pán Bůh, oustně rozmluvímy. Zůstávám upřímnej táta

Dne 14 Junii. M. F. arcibiskup.

JM. paní všechen všechen se poroučím.

147.

1672 d. 25 června. — Píše, že jest hostem na Černovicích u hr. z Talmberka, a lituje, že cestovní program více změniti nelze.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. — Hned právě pospíchám z odpovědí. Dnes jsmy obědvali v Černovicích; náleží panu Stallenbergovi,**) milýmu našemu starýmu Čechu, po Paradisovi;***) ale já jsem byl hospodářem a z Stallenbergem. Večer přijeli jsmy, než zemdlení od cesty.

---

*) Poněvadž (nemohu, nepřijedu).

**) Hr. Vilému Václavovi z Talmberka.

***) Martinu Jindřichovi Paradysovi z Eschaide.

Pozdravení jsem vyřídil všem. Poroučejí se, obzvláštně Jeho Exell. Nemůže bejti tenkrát; již všechno jináče oppattřeno. Zejttra zůstane u mne; pozejtří na Votici; odtud v outterý na Mrač k hrabětti z Vrbna.*) Nelze zjinačiti, a tak nemohu bejti dobrejm prokurátorem. Již prosím za odpuštění.

Nejvyšší paní burgraba**) obzvláštně poručila mně nejmilejší paní dcerušku pozdraviti. A já se jí též pěkně poroučím. Požehnej dětti milej Pán Bůch. Zůstávám upřímný, věrný táta až do hrobu

M. F. arcibiskup.

Na spěch 25 Junii.

148.

1672 d. 28 července v Řečici. — Vypravuje, jak kostely a zvony světil i lidi biřmoval, lituje, že pro cestu do Jihlavy navštíviti je nemůže, a vypisuje noviny z války s Francouzi, pro kterou asi nové peníze od sněmu žádány budou, ačkoliv lid již tak ochuzený jest, že ani krávu prodati nelze.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Skončil jsem mý toulání a dne včerejšího zasse na Řečici přijel. V Littomyšli 17 Julii jsem světil jeden kostel,***) odpoledne biřmoval, dne druhýho též jsem posvětil 13 zvonů, potom jsem jel na Mírov k biskupu ollomoutskýmu, navrátil jsem se zasse do Littomyšle a druhej kostel***) Patribus Piarum Scholarum posvětil, odpoledne biřmoval, tak že blízko 1800 ossob jest biřmovanejch. Domíval jsem se, že to brzo odbydu tak, abych mohl zkrze Chrudimskej kraj moji nejmilejší děti navštiviti. Než nebylo možná, poněvadc dne pondělního do Jihlavy muším ad festum Portiunculae. Připověděl jsem hrabětti Collaltovi, že tam přijedu. Dal jsem slovo, muším parolu držeti. A tak prosím za odpuštění. Jistě byl bych srdečně rád přijel obzvláštně pro našeho milýho pana souseda Zásmuttzskýho.†) Než nebylo možná. Prosím toto psaníčko odeslati.

Nedostal jsem ještě poštu ani Praskou ani Vídenskou a tak nevím, co bych novýho psáti mohl. Náš lid že pomaršíruje, to již jest vědomo; bojím se, že příliš pozdě. Zatím Franttzous opanuje všechno v Hollandu, učiní pokoj a nás udeří. On jinýho nic nemyslí, než oppanovat říši. Praví se, že dal minttzi bíti na jedny straně Fortunu pod nohách mající dva vorly z nakloněnejma hlavami cum ista inscriptione: aut Caesar aut nihil. To by bylo dobře, bude-li continuirovat, že biskup münsterský od něho se odvrátil. Tudy by armáda římská silnější byla. Pokudž říše dobře míní, Franttzous snadno přemožen bude.

---

*) Janu Františkovi hr. z Vrbna.
**) Zuzana Polyxena z Martinic roz. z Dietrichšteina.
***) Kostel sv. Anny na hřbitově a kostel p. Marie při kolleji piaristické.
†) Pánem na Zásmukách byl tehdy hr. Adolf Vratislav ze Šternberka († 1703).

Bojím se, že budem míti ein Engezusammenkunfft,*) nebo jak slyším Rakušané mají dáti mnoho tisíc na nový werbungy. Mám však naději, že my najdem prostředek, tak že nebude větší contribucí. Však bez toho nebozí lidé nevědí odkud co vzíti. Již dávají svý krávy, a nejní, kdo by je koupil.

JM. paní, jakožto nejmilejší dcerušku, duchovně pozdravuji a se jí co nejpěkněji poroučím. Milý vňučáttka požehnej milej Pán Bůch.

Já zůstávám mýho nejmilejšího pana syna neproměniteldnej, upřímnej táta a sluha

M. F. arcibiskup.

Řečici 28 Julii 1672.

149.

1672 d. 1 srpna. — Lituje, že s hr. Vratislavem setkati se nemůže, ježto hospodářství v Řečici i Týně zreformovati musí; slibuje, že vhodného faráře pro Divišov opatří, a sděluje, že ku přání hr. Collalta právě do Jihlavy odjíždí; hr. Václavu přeje, aby brzo celý regiment dostal.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější, nejmilejší pane syne. Jest mně srdečně líto, že nemohu se zhledati s panem hraběttem Vratlem.**) Píše mně po příjezdu z Prahy, že dlouho se zdržovati nebude, a já mám zde celej měsíc co činiti z reformací mýho hospodářství, tak že hned mně čas skorem kráttkej jest. Měl jsem hejttmana toho největšího zloděje a šelmu. Na druhý panství Thein nad Vltavou též mussím a tak jistej čas věděti nemohu, zdališ přijeti moci budu. Postarám se podly nejvyšší možnosti, nebo sám jsem hrubě žádostiv moji milý dětti viděti.

O faráře anebo děkana se postarám, abych nalezl nějakýho dobrýho člověka, kterej se hoditi bude. Právě se posadím na vůz a pojedu do Jihlavy. Pan hrabě Collalto příliš mne dal prositi.

JM. paní se pěkně poroučím. Milý dětti požehnej Pán Bůch. Panu Venttzlovi přeji compagni a vinšuji štěstí, aby brzo regiment dostal.

Zůstávám mýho nejmilejšího p. syna upřímně náhlnej táta a sluha

M. F. arcibiskup.

Již já dáleji budu psáti.

1 Augusti 1672.

150.

1672 d. 30 srpna v Řečici. — Lituje, že pro neodkladný svůj odjezd do Prahy již je neuvidí, stěžuje si, že kněz sv. Prokopský jej nenavštívil; za to nejvyšší hofmistr a pan Jaroslav z Martinic s chotí u něho a na Loutkově byli.

*) Schůzi užší kommisse k vůli novým nákladům válečným.

**) Hr. Adolfem Vratislavem ze Šternberka.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Tenkrát se neuhlídámy. Mušim do Prahy pospíšit. Mám tam trampot několik. Chtěli mne v Praze míti již tento tejden, však nemohl jsem ještě odjeti. Pročeš beru odpuštění a poroučím se do starý náhlnosti a lásky.

JM. paní dcerušku pěkně pozdravuji. Milý dětti požehnej Pán Bůch. Jak do Prahy přijedu, nepominu psáti, co tam novýho najdu. S. Prokopský již mne ani nezná. Nepřijíždí ke mně. Neviděl jsem ho po ten všechen čas, co jsem byl v Řečici.

Nej. Landhoffmistr*) přijel ke mně v pátek minulej k vobědu. Zůstal u mně ten den; druhej den jěli jsmy spolu na Louttkov.*) V neděli přijěl zasse ke mně k vobědu; dnes jede do Tejna, odtud na Horažďovice, potom na Plánici. Pan Jaroslav z svou paní též tu byl. Tito zůstanou tento tejden na Louttkově, potom pojedou do Prahy. S tím zůstávám mýho nejlaskavějšího pana syna upřímný táta a sluha

M. F. arcibiskup.

V Řečici dne 30 Augusti.

151.

1672 d. 12 října v Louňovicích. — Děkuje za přání k dědictví po panu Karlovi Adamu z Říčan, jehož tělo odveze do Prahy, kam sám již zejtra se vrátí, až v zimě; zatím uložil je v Louňovicích.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne! Velice děkuji za tak upřímnej vinš. Buď Pán Bůch ze všeho pochválen.

Velkej křik jest vo té pozůstalosti,**) ale v pravdě mnoho tu nejní. Peněz málo, klenoty sprostý, sstříbra něttco; ale však od sstříbra mnoho jinam legiroval. Velkou medenici, velkou konev k s. Vácslavu a 2 sstříbrný trouby, item 6 svícnů, jednu medenici, dvě táce do Lounovskýho kostela.

Legátův jest přez osm tisíc; protož poručil statcček Vodlohovice*) prodati a legata zaplatiti. S pohřebem a z jinýma pottřeby att mám deset tisíc; málo mně zůstane. Náš Prokopský taky dostal tisíc zlattých.

Nemohl jsem tělo dát vézti do Prahy, nebo již vonělo. Zatím se[m] je depositiroval v Lounovicích; až bude zima.

Na den s. Vácslava podepsal testament, na den s. Františka umřel a v hábitě pochován; na octav s. Vácslava mně jest testament odevzdán.

Pán Bůh rač jemu milostiv bejti; sice pěkně umřel.

*) Maxmilián Valentin hr. z Martinic byl majitelem Loutkova od r. 1670.

**) Pan Karel Adam z Říčan, který dne 4 října 1672 zemřel, odkázal v poslední vůli statek svůj Louňovice arcibiskupství pražskému. Aby pak četné jiné odkazy snáze vyplaceny býti mohly, nařídil, aby statek Odlochovice, který od roku 1615 držel, byl prodán.

Zejtra, dá Pán Bůh, muším do Prahy.

JM. paní se co nejpěkněji poroučím a zůstávám upřímnej táta až do ✝

M. F. arcibiskup.

Lounovitz dne 12 Octb.

[Adressa německá.]

152.

1672 d. 24 října. — Posílá, jak byl slíbil, kněze pro Divišov na zkoušku. Spěchá na sněm.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Odsýlám jednoho mně hrubě recommendirovanýho na Divišov. Pokudž se líbiti bude, nehť jest na probě. Att kázání udělá, zdaliž se bude líbiti. Poroučím se pěkně všem, všem. Pospíhám na sněm a zůstávám mýho nejlaskavějšího p. syna upřímnej, stálej táta a sluha

Dne 24 Octb. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá.]

153.

1672 d. 3 listopadu. — Lituje, že kněze, kterého pro Divišov odporučil, hned vikářem jmenovati nemůže. Zprávu dává o uzavření sněmu a povolených daních, o novinách z bojiště německého, o Polácích i Moskovitech a o návštěvě knížete saského; slibuje opatřiti půjčku 3000 zl. na dvě léta.

Vysoce urozený hrabě. Můj zvláště milý pane syne. Mám naději, že ten recommendirovaný se hoditi bude, ale aby měl bejti hned vicarius, to více možná nejní; než časem připovídám. Protož za odpuštění žádám. Jistě nejní možná, aby kdokoliv tam přišel, vicariatum by hned nedosáhl, ex urgentibus causis.

Sněm jest zavřen. Militaria jsmy nemohli než povoliti, však cum moderamine et certis exceptionibus. Tranksteur na rok toliko. Reliqua jako před rokem.

Novýho nic jinýho Že naši ještě stojí u Frankfurtu, však na větším díle u Meintz a kde jest Nassau. Nevím, co bude. Nobelessa polská ta nechce pokoj potvrditi. Moskovita ten též jest proti tomu.

Naspěch. Jest kníže z Sassu tu; muším skoro vdysky u něho vězett a on u mne.

JM. paní co nejpěkněji se poroučím. Zůstávám všechen upřímný

M. F. arcibiskup.

Raptissime 3 Nov.

Byl u mně místoburgrabě. Co možnýho bude, učiním a najdu jednoho, kterej 3[M] pučí na jistej čas a s bídou na 2 lítta.
Dnes obědvá z Sassu z semnou u purgrabího.

154.

1672 d. 22 prosince. — Přeje šťastné svátky vánoční a veselý nový rok; těší se, že hr. Ferdinand compagnii obdržel; vypravuje novinky z říše, o Uhřích, Turcích i Polácích a lituje poddaných, kteří pro stálé války velké daně platiti musí.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Za upřímnej a srdečnej vinš co nejpěkněji děkuji. Milosrdnej Bůch rač hojnost svejch nebeskejch požehnání popříti, abyste ráčili všichni všichni tak požehnaní ty sváttky zkončiti, novej rok vesele začíti, v nim šťastně setrvati a mnoho jinejch v nejlepším contentu srdce svého dočekati. Na to i mý ottcovský požehnání odsýlám, mou ottcovskou povinnost obnovuji, že jsem a budu neproměniteldnej táta a sluha. Obzvláště pak se mý nejmilejší dcerušce JM. paní se poroučím.

Rád jsem tomu, že pan Ferdinand*) compagni dostal, než bojím se, že vo panu generálovi zlý noviny uslyšíme. Byl velice nemocnej, tak že vo něm pochybovali.

Naše armada táhne do wintterquartyrů do Westphaly; ale jest tam již všechno ruinirováno. Armada hrubě ztenčena. Nejv. vachmistr Kaill přez 50 ossob stratil při svý compagnie.

V Uhřích nejní příliš ještě dobře. Nejvyšší Žák stratil přez 200 mužů Balfi též. Vylouděli je, tak že naši se domívali, že rebellantův málo jest mezi tím oni byli skryti.

Turek jest šelma. Bude-li s Poláky pokoj, jistě on udeří na nás. Pán Bůh pomáhej. Já nevím, kterak obstojí nebohej poddanej. Příde do roka na jednoho ossedlýho skoro 14 fl. Kde vezme? Mluví se dosti; nic nepomáhá, že jsmy povinni na vojnu concurrirovati.

Poroučím se a zůstávám upřímnej, věrnej táta a sluha

Dne 22 Decb. M. F. arcibiskup.

155.

1673 d. 24 února. — Těší se z posledního dopisu, líčí svůj zdravotní stav a slibuje s prelátem Želivským na své Šternberské vzpomínati.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Z psaní odeslanýho troje potěšení jsem dosáhl: 1°. že moji nejmilejší dětti v dobrým

*) Druhorozený syn hraběte Ferdinand Karel.

zdraví pozůstávají, 2°. že náš pan Jaroslav dobře se vynachází, 3°. že zasse naděje jest biskupa Passavskýho Čecha dostati. V pravdě bych rád viděl, aby z Pettyngu**) byl. Slyším, že jest hrubě dobrej pán. V týmdni budemy míti jistotu.

Já jsem do Lounovitz ve třech hodinách přijěl a tak pětt hodin na cestě strávil. Druhej den jsem do Řečice jěl. Chvála Pánu Bohu se dosti dobře vynaházím, toliko že již třetí den často ve mně povětttří se dá slyšeti; račte odpustit; sedm i osm sedes a všechno jako voda; a bouří se ve mně, však bez bolesti. Zdaliž žaloudek mdlej anebo zastuzenej? Piji víno rakouský, piva nemnoho; taky jsem se napil vína silnýho, Vin damassko. Snad když budu masso jísti, bude lípe.

Mý novinny z Prahy ještě nepřišly. Dnes praelat Želivskej bude u mně nezapomeneme na naše Šternbergský.

JM. paní nejmilejší dcerušce se co nejpěkněji poroučím a odsílám z pěknejm poděkováním koschüček. Milý dětti požehnej Pán Bůch. Já se všechen mým milým Šternbergským odevzdávám a zůstávám stálej, nesměniteldnej, upřímnej táta a sluha

Dne 24 Feb. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

156.

1673 d. 23 června. — Oznamuje, že přijel do Louňovic, a přeje si své milé děti u sebe míti; novinu zvěděl, že Angličané a Francouzové na moři jsou potlučeni.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane synáčku. Jsouce tak blísko, mušil jsem těmato malýma řádky pozdraviti a, jak má nejmilejší paní dceruška ráčí míti spolu i ze všema svejma, přezvěděti. Pán Bůch dej dobrou novinu. Právě dnes o jedný hodině s poledne přijel jsem do Lounovitz; zejtra zde zůstanu. Přál bych milý dětti zde míti. Již se mušíme zhledati.

Novinu jinší nemám než, že Engličané a Francouzi na moři jsou potlučeni; particularia budu míti; tak mně se píše z Drážďan.

JM. paní Voršilce na millionkrát se poroučím. Milý dětti pozdrav Pán Bůch. Zůstávám mýho nejmilejšího pana syna upřímnej táta

M. F. arcibiskup.

Na spěch dne 23 Juni 1673.

Vysoce urozenému pánu panu Václavovi hrabětti z Šternberga a na Šternberce, JMCé raddě, soudci zemskýmu, do Šternberga.

---

*) Hr. Sebastián z Pöttingu stal se skutečně biskupem pasovským.

157.

1673 d. 25 června. — Vítá hraběte z hostin a míní na den Navštívení P. M. na Šternberk a k sv. Prokopu zavítati; hr. Ferdinandovi štěstí na cestu přeje a kněze sv. Prokopského pozdravuje.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Vítám Vás z tak mnoho hostin a dobrýho mění. Nepochybně že pan synáček nottně sstlústil po tak mnoho dobrejch koustkův. Požehnej Pán Bůch.

Nyní otázka, kterak se zhledámy. Já pravím takto. Od dneška přes tejden bude Panenky Mariae Navštívení. Kdyby se takto stalo, abych já v sobotu před tím mý nejmilejší dětti navštivil, zůstal bych tam v neděli, v pondělí a v outterej. Jeli bychmy k svattýmu Prokopu, po vobědě od s. Prokopa do Lounovitz, nebo muším potom spáttkem pospíšit. Tak by mohlo bejti, pokudž by mým milým děttem příležito bylo.

Panu Ferdinandovi*) vinšuji mnoho štěstí na cestu. Milosrdnej Bůch ho pozdrav a požehnej. Já z pěkným pozdravením též mý nehodný požehnání odsýlám.

Chtěl jsem dnes na Řečici; Jankovskej z Tallenberga**) překazil. Pozval mne k sobě; a tak zejttra tím ranněji odjedu. Prokopskej jest pyšnej; proto mne ani nezval k svatýmu Prokopu pro pejchu, že bude u sebe míti všechny preláty celýho řádu v Čechách a v Moravě a Benediktinskej sněm a zjezd. To mu voní a jde do nossu jako dobrá chuttná vodvářska anebo jako putze puncí [sic] tabák. Praeláti budou mu spendirovat až hrozno jistě; čepička bude po stranně na hlavě. Je-li příttomný, pozdravit ho přece drobett.

JM. paní se všechen odevzdávám a milý dětti všechny požehnávám a zůstávám sstará, upřímná víra

Dne 25 Junii. M. F. arcibiskup.

Je-li Millesimo***) zasse v Praze, ne prasse.

158.

1673 d. 18 října. — Vypravuje, že po Všech Svatých do Vídně pojede, aby tam vymohl odložení sněmu. O úroky by neupomínal, kdyby peníze patřily jemu a ne semináři. Sděluje některé novinky z bojiště francouského a oznamuje úmrtí paní Kateřiny Voračické.

*) Druhorozený syn hr. Václava Jiřího hr. Ferdinand Karel zemřel již 1675 co cís. hejtman v Augšburce.

**) Rudolf Frant. hr. z Talmberka na Jankově.

***) Hr. Karel Leopold.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější pane syne. Mušil posel drobett dnes čekati, nebo jsem měl práci tříhodidnou. Consecriroval jsem portatilia*) do padesáte.

Těším se, že moji milý dětti zdrávy jsou. Já jsem chvála Pánu Bohu zdráv. Strojím se do Vídně hned po Všech Svattejch. Chtějí mně překážku učiniti; než nedám sobě překážeti, nebo chtějí 20 Novb. sněm míti a já žádám odložení a jináče neudělám.

Co se dottejče ouroků, ty peníze náleží mýmu seminarium; kdyby byly mý, neříkal bych ani slova vo ourok. Toliko canclíři anebo vicesecretáři causalio odvézti. Nejní nic zmeškáno.

Novýho málo. Francouzi trpí hlad; našim chvála Pánu Bohu se přiváží. Hollenderové a Špianhelové se spojili; jdou proti naši armádě, aby nějak conjunctí překazili. Franttzouzi míní k Fillipsburku. Pán Bůh dej štěstí.

JM. paní Voršilince se pěkně poroučím. Milý dětti pozdrav Pán Bůh.

Voradčická,**) jak měla s spora, umřela v sobotu.

Zůstávám mýho nejmilejšího pana syna upřímnej táta a sluha.

18 Octb. M. F. arcibiskup.

159.

1673 d. 22 prosince. — Přeje šťastné svátky i nový rok a dává hraběti radu, jak v příčině přiznání výnosu z poddaných se zachovati má.

Můj nejlaskavější pane syne. Málo píši, mnoho, mnoho mám činiti. Repetiruji zasse mý vünsche. Bůh všemohoucí rač dáti nám všem dlouhej věk a svý svatý požehnání.

Strany poddanejch nevidím jinší prostředek, než dáti ten list přiznávací a žádati, aby ti commissaře, kteří prv byli, totižto p. Přechořovskej,***) zhlídli a examinirovali, tak že nebude pottřebí očitýho zhlídnutí, než že najde, že sedláci svýmu pánu jináče na robotty nejezdí anebo že jich jináče neužívá a neužije. To tím dříveji dáti na kancellář a držeti se sněmu, kde expresse stojí, když to dokáže, že jináč než za $^1/_2$, za $^1/_4$ ossedlýho poddannýho užívá a ne za celýho.

---

*) Portatile t. j. altare, jest oltář k přenešení, čtyrhranný to kámen rámcem dřevěným obepjatý, do jehož prohlubiny biskup za dlouhých obřadů ostatky svatých ukládá,

**) Paní Kateřina Alžběta, rozená Malovcová z Malovic, choť pana Vojtěcha Jiřího Voračického z Paběnic, zemřela dne 14 října 1673 a pohřbena jest v kostele sv. Jakuba v St. m. pražském.

***) Krištof Karel Přehořovský z Kvasejovic, hejtman kraje Bechyňského.

JM. paní se všechen poroučím. Milý dětti požehnej milej Pán Bůh. Zůstávám ten nejupřímnější táta

22 Decb. M. F. arcibiskup.

[Adressa německá na Šternberk.]

160.

1674 d. 10 července. — Líčí stručně pětinedělní svou visitační cestu přes Kovanice, Křinec, Náchod a Polici do Brounova, Kladska a Vratislavi, zpět přes Svídnici, Polici, Choceň a Sedlec, kdež všude slavnostně byl přivítán a v Broumově, Kladsku a Polici mnoho set věřících biřmoval. Cestu tuto, celkem 92 míle, vykonal v úplném zdraví.

Vysoce urozený hrabě. Můj nejlaskavější a nejmilejší pane syne. Též má nejroztomilejší paní dceruško a mý milý černovoký vňučáttko. Nepsal jsem, přiznávám se a jest pravda a slušná věc, že milý dětti proto na tátu nevrlý jsou. Ale ne darmo se stalo. Nebo táta chtěl ossobně a desetkrát lípe slovem než z písmem všechno povídati, domívajíce se, že u svatýho Prokopa a potom na Šternberce se zhledámy. Nebohej táta. Přijedouc k svatýmu Prokopu nenalezl to, co miluje duše jeho, a tak ho všechno zmejlilo. Tu máte milý dětti. Krátce všechno napíši.

První den 4 Julii*) jel jsem do Starý Boleslavi; tam jsem zůstal v neděli.

V pondělí jsem jel do Kovanic k panu Hubrikovi;**) tam jsem zůstal ten den.

V outterej jel jsem k Marczynovi***) na Křinec; tam jsem zůstal.

Ve sstředu jel jsem na Sloupno; náleží oppatu Broumovskýmu. Tam jsem zůstal.

Ve štvrtek jel jsem k Franttzovi Gallassovi na Auřinoves†) k vobědu. Prosil mně za kmotra; dal křtít dceru. Jel jsem ten den až do Jaromiře.

V pátek obědval jsem v Náchodě a na noc do Police k panu oppatu Broumovskýmu.††)

V sobotu přijel hrabě Göttz†††) a sprovodil mne až do Broumova. Ten den byl jsem pak přivítán nejprv 12 schalmajů, před lesem compagnie

---

*) Připsáno dodatečně a patrně omylem; nastoupilť cestu v sobotu dne 2 června neb v neděli dne 3 června, kdy zůstal v St. Boleslavi. Plných 5 neděl byl na cestách, vrátil se v pondělí dne 9 července na Louňovice a Řečici a zaslal odtud hned v úterý dne 10 července 1674 tento list. Za jeho arcibiskupování připadl svátek sv. Víta na pátek jen v r. 1674.

**) Hubryk z Hendrsdorfu.

***) Jan Rudolf hr. Morzin.

†) Hořiněves blíž Jaroměře, statek hr. Františka Ferd. Gallasa.

††) Opatem broumovským byl Tomáš Sartorius (1663—1700).

†††) Jan hr. Götz († 1681) byl zemským hejtmanem v Kladsku.

scholtzův a konšelův do sta koní. V lessi bylo 28 bierfidler a jeden dudník; vesele hráli. Půl míle před Broumovem compagnie měšťanův. V městě až do kláštera mezi musquetyry jel jsem a na rynku dva praporce měšťanův; u kostela řeholní a trubače; v kostele slavný Te deum laudamus.

V neděli jsem biřmoval přez 13 sett.

V pondělí též biřmoval blísko 12 sett.

V outterej skoro celej den psal.

Ve středu byla disputací; tu jsem sám oppugniroval.

Ve štvrtek k hraběti Göttzovi na jeho statek; hrubě veselej.

V pátek na s. Víta jsem tam zůstal a zhlížel jeho zahrady a štěpnice; jistě pěkný jsou. Večír pěknej, ačkoliv malej, feuerwerk na vodě.

V sobotu do Varty*) na pouť; po poledni do Glattzka. Půl míle od Glattzka z štyrma kornety přijěl hrabě Göttz naproti. U brány na pevnosti 3 kussy vystřelili; duchovní a clerisei mezi musketyry od brány až k kostelu sprováděli. Na place přez 400 v zbrani stálo. Před kostelem Patres Jesuviti přivítali; slavný Te deum laudamus. U hrabětte ložirovaní; tu tři pěkný salve dali.

V neděli po poledních biřmováno 1440 ossob; potom drobet do zahrady.

V pondělí ráno biřmováno 954 ossoby; po poledne u Jesuvitů kráttká, však pěkná comoedie.

V outerej do Broumova provázel hrabě Göttz; tu pěkná comoedie byla a večír pěkná sstřelba v zahradě.

Ve středu k hrabětti z Hobergu na Fridlandě;**) zůstalo se tam přez noc.

Ve štvrtek do Grissova***) řádu cistercienskýho. Tu přivítání s jednou pěknou compagní rejttharův, potom na druhým místě trubače, dáleji šalmaje, štvrt míle od kláštera praelat s baronem Gersdorfem †); při tom trouby a bubny. Před klášterem šalmajů přez 12 a compagnie musquetyrů. Zůstal jsem tam.

V pátek po snídaní na jedno probosství klášteru přináležející.

V sobotu tři míle od Vratislavi voběd. Přijěl tam probošt Vratislavskej; na jeho voze, dodané jemu před městem první místo do Vratislavi, žádnej nepoznal; druhou branou mý officiry z baronem Gersdorffem žádnej se neptal; pottom oppat broumovský. Tu se ptali, kde jest arcibiskup, že jedl 3 míle odtud; odpověděl oppat, že již jest v městě. Neměl jsem jednom všecho 9 ossob.

V neděli nebejvajíce podlí správy mnoho lidu, tak že jsem na schvále pozdě sloužil, ono lidu plno tu bylo. Incognito. Deo gratias. Kanovníci

---

*) Warta, město v nynějším prus. Slezku, s krásným kostelem, v němž se nalézá zázračný obraz p. Marie, ku kterému tisíce lidí každoročně putují.

**) Ve Slezku.

***) Grüssau, klášter ř. cisterc. ve Slezku, mezi městy Friedlandem a Landshutem.

†) Gerštorf z Gerštorfu.

všechni navštívili mezi nima z Holštejna. Dva pak ani mne nedali přivítat; hněvali se jiní; byl jeden s nich suffragán, kterej pravil: Nun ist geschehen, der kombt bishof zu werden;*) alle accomodiren sich. Blázen.

Ten den zůstal doma kníže; odpoledne shlídil poklad kostelní.

V pondělí opověděl se magistrát; nemohlo se odepřít; přivítali a 16 konev vína praesentirovali. Potom dali zhlídnout Zeighaus; jistě pěknej. Tractiroval hlučně jeden kanovník na děkanství, snad na poručení pana děkana hraběte z Waldštejna.**) Na noc v zahradě, kde byl též kníže z Holdšteina a jiní kanovníci.

V outterej v zahradě u Jesuvitů, kde bylo skrze spěv pěkný přivítání od nejpřednější mládeže. Na večer u barona z Gersdorffu; všudy byly přední raddy císařský a jeden z předních Vratislavskej, kterej přede všema pravil líbajíc ruku, že mnoho knížat a potentátův bylo tu, ale žádnýho tak chtivě a právě s lásky, poněvadc mnoho dobrýho slyšeli, žádali viděti jako mne.

Ve sstředu hned ráno proti obyčeji dali ottevříti bránu. 4 míle od Vratislavi na jesuvitckým stattku tractiroval officiál hlučně. Jel jsem do Svídnice; toliko na vozejčku Jesuviti a magistrát na koni poslali zvědětt, kde jsem; a já jsem byl v městě. Rector v colleji, když jsem byl tu, zvěděl; já zhlídnouc kostel a collegium v refectorium mušili dáti svý porcí jídla. Tu jsem pojedl a ještě míli odjěl.

Ve štvrtek do Broumova.

V pátek navštívili okolní.

V sobotu jel jsem k ottci mýho Sigmunda Šmídel.***)

V neděli u Bohuchvala Dobřanskýho;†) na noc do Police.

V pondělí půl páta sta biřmováno.

V outerej v Náchodě voběd; na noc do Solnice.

Ve středu do Kocně k paní Schönkirhový;††) tam jsem zůstal

Ve štvrtek k paní Zárubovy,†††) jak jest z Lissau sestra; tam jsem zůstal.

V pátek na vobědě u hraběte Romedi z Thunu;*) na noc do kláštera Sedlickýho u Hory Kuttny.

V sobotu k svatýmu Prokopu.

---

*) Biskupství vratislavské bylo právě uprázdněné.

**) Jana Friedricha.

***) Sigmund Maxm. byl otec Sigmunda Leopolda Šmídla ze Šmíden, pána Dolních Teplic († 1698).

†) Bohuchval Dobřenský z Dobřenic, syn Jana Petra na Hořejších Teplicích.

††) Terezie Marketa, dcera Zikmunda Kurze ze Senftenova, provdaná za Zikumunda Petra ze Schönkirchen, byla v ten čas paní na Chocni.

†††) Na Libanice u Chrudimi, které si r. 1660 koupila paní Marie Maxm. rozená z Lissau, manželka Rudolfa Václava Záruby z Hustiřan.

*) Na Žehušicích u Čáslavi.

V neděli tam zůstáno.

V pondělí na Lounovice, potom na Řečice. Všechny cesty 92 míle. Amen.

Tu máte milý dětti. Poroučím se všechen jakožto, kterej jsem zdravější nežli v Praze a zdravej byl po všechen čass krom jedenkrát pro zlost cesty unavenej.

Váš všechen

M. F. arcibiskup.

10 Julii hromou rukou.

Pro milýho nic těškýho.

REJSTŘÍK JMEN OSOBNÍCH A MÍSTNÍCH.

REJSTŘÍK VĚCNÝ.

